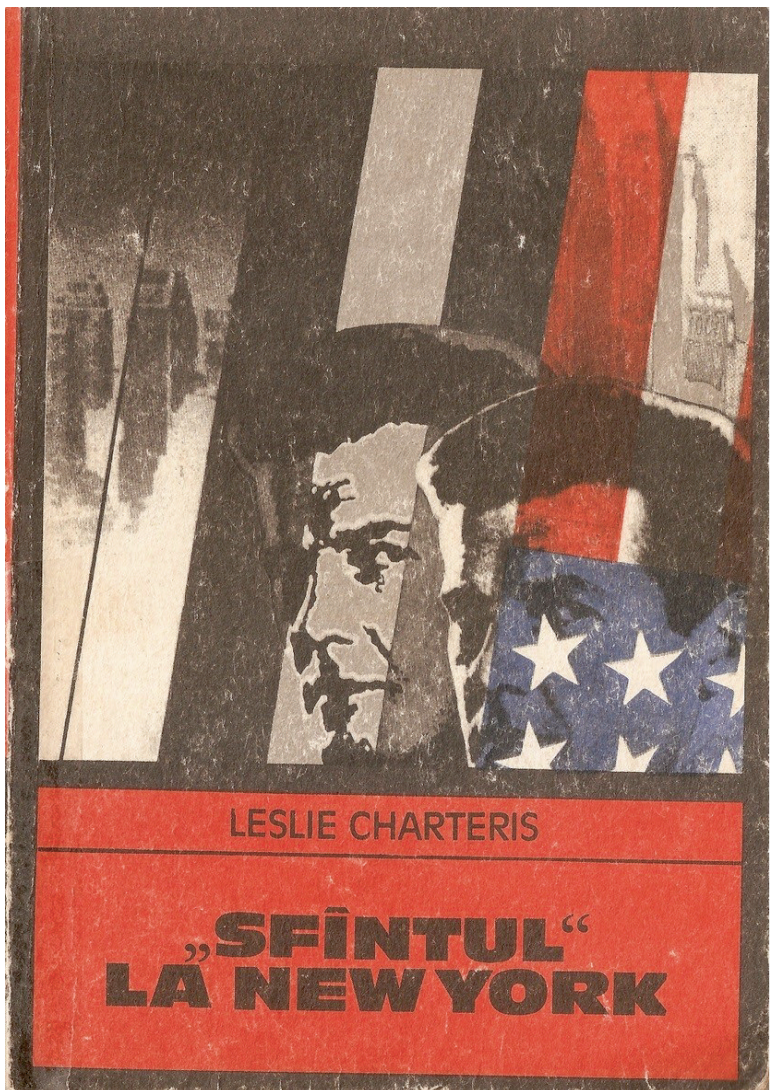

LESLIE CHARTERIS

**„SFÎNTUL“
LA NEW YORK**

CUPRINS

Această carte este eCAR	7
De ce pot descărca legal această carte de pe internet?	8
Untitled	13
Doamna	14
Automobilul	61
Ochelarii	128
Pușca	210

„SFÎNTUL” LA NEW YORK
COLECȚIA ENIGMA 1978 (NUMĂRUL 64)

LESLIE CHARTERIS

editare și digitizare de
CAT GRAUR

...

EDIȚIE ECAR 2024

ACEASTĂ CARTE ESTE ECAR

O copie de lectură anticipată, cunoscută și sub denumirile de copie de revizuire avansată, ediție anticipată pentru cititor sau copie electronică avansată (ARC sau ARE), este o versiune gratuită a unei cărți noi sau a unei noi ediții, oferită de editor librarilor, bibliotecarilor, jurnaliștilor și altor profesioniști din domeniu înainte de distribuirea către public. Textul acestei ediții poate suferi modificări față de varianta finală, deoarece editorii iau în considerare comentariile cititorilor sau corectarea eventualelor erori identificate în manuscris. În plus, dacă un cititor influent sau un jurnalist oferă o opinie despre copie, aceasta poate fi inclusă în versiunea finală a cărții.

PENTRU RAPORTAREA EVENTUALELOR GREȘELI SAU întrebări, ne puteți contacta la adresa de email furnizată.

Clubul cărții digitale
dr.akoep@gmail.com

DE CE POT DESCĂRCA LEGAL ACEASTĂ CARTE DE PE INTERNET?

Concluzia: Avînd în vedere toate acestea înseamnă că este legal să realizez o copie a operei protejate pentru uzul meu sau al familiei și prietenilor apropiați și /sau „să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten” îndeplinind condițiile legii. La fel de legal pot descărca de pe internet o copie digitală a unei cărți pe care o am în formă fizică, pe hîrtie deoarece „cînd deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet” ești în drepturile tale și nu încalci legea dreptului de autor.

PE LARG:

Poziția oficială a **Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, EUIPO**, exprimată prin **Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală**.

. . .

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR (cu aplicare la cărțile digitale, digitizate)

*ÎNTREBĂRILE AU FOST COMPILATE DE REPREZENTANȚII
intereselor consumatorilor. Experții naționali în domeniul
drepturilor de autor din cele 27 de state membre ale UE au
oferit răspunsuri conform propriei jurisdicții. Observatorul
European coordonează aceste activități în cadrul grupurilor
de lucru.*

.....

**7. Am voie să dau o copie a unei opere protejate prin
dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten?**

LEGEA DREPTULUI DE AUTOR PERMITE UTILIZATORILOR
autorizați ai unei opere să realizeze o copie a acesteia pentru
uzul lor sau al familiei și prietenilor apropiați, dar numai
dacă sînt îndeplinite anumite condiții: opera copiată trebuie
să fi fost făcută publică, copia privată nu trebuie să afecteze
utilizarea normală a operei copiate și reproducerea nu trebuie
să prejudicieze titularul dreptului.

**8. Am voie să descarc o operă protejată prin dreptul
de autor de pe Internet și contează ce tehnologie este
utilizată sau dacă descarc doar părți ale operei?**

ESTE FOARTE POSIBIL CA DESCĂRCAREA UNEI OPERE
protejate prin dreptul de autor de pe Internet, indiferent de
tehnologia folosită, să încalce drepturile de autor asupra

operei respective. Concluzia este aceeași și dacă doar părți ale operei ar fi descărcate (mai puțin în cazul în care părțile descărcate nu ar reprezenta ceva protejat prin dreptul de autor). Pentru a nu încălca drepturile de autor ar trebui ori să ai autorizarea titularului de drepturi pentru a face descărcarea, ori să fie aplicabilă una dintre limitările dreptului de autor (de exemplu în situația în care descărcarea ar putea fi calificată drept copie privată). Această situație ar fi aplicabilă atunci când deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet. Pentru a nu încălca drepturile de autor trebuie însă să te asiguri că atunci când descarci nu permiți, în același timp, și încărcarea operei de către alții.

[HTTPS://TINYURL.COM/CCDROCOPY](https://tinyurl.com/ccdrocopy)

Traducere de Sanda Aronescu.

Editura Univers, București – 1978

Din 1969, Editura Univers a început să publice o colecție de literatură polițistă sub numele „Enigma”, cuprinzând atât autori români, cât și străini. Colecția nu a avut numerotare, iar primul roman publicat a fost „Bruta” de Guy des Cars. Primele cărți au apărut sub sigla Editura pentru Literatură Universală, transformată mai apoi în Editura Univers.

UNTITLED

Sebastien Japrisot

Doamna din mașină

enigma

În românește de Leonard Altbruch

Editura Univers

București – 1978

Cuprins

DOAMNA

N-am văzut niciodată marea.

Poddeaua din plăci pătrate albe și negre se leagănă ca apa la cîteva centimetri de ochii mei.

Îmi vine să mor de durere.

Dar mai am pînă să-mi dau sufletul.

Cînd cineva s-a aruncat asupra mea – doar nu bat cîmpii – cineva, ceva s-a prăvălit asupra mea, m-am gîndit; n-am văzut încă niciodată marea. De cîteva ori începuse să-mi fie frică. Frică de a fi arestată, frică de orice. Mi-am înjghebat în grabă o mulțime de scuze idioate, dar atunci mi-a fulgerat prin minte cea mai prostească; nu mă loviți, nu sînt cu adevărat rea, n-am vrut decît să văd marea.

Mai știi de asemenea că am strigat, am strigat din răsputeri, și că sunetele au rămas totuși zăvorîte în pieptul meu. Eram smulsă de la pămînt, cineva mă înăbușea.

În timp ce strigam întruna, prin cap mi se învîrtea un gînd: nu poate fi adevărat, e un coșmar, am să mă trezesc în camera mea și va fi lumină.

Apoi, iată:

Mai tare decît toate gemetele, da, am auzit pîrîitul oaselor propriiei mele mîini, mîna pe care cineva mi-o strivea.

Durerea nu este nici neagră, nici roșie. Este o fîntînă de lumină orbitoare, care stăruie numai în capul tău; cu toate acestea te înfunzi în ea.

Fruntea mea zace pe dalele răcoroase. Se vede că am leșinat a doua oară.

Să nu miști. Mai ales nu te mișca.

Nu sînt întinsă pe podea, ci în genunchi, arsura brațului stîng e lipită de pîntece, stau ghemuită pe durerea mea, pe care aș vrea s-o stăvilesc, dar ea îmi cuprinde umerii, ceafa, șalele.

Foarte aproape de ochiul meu, prin perdeaua părului răvășit, zăresc o furnică mișcîndu-se pe un pătrat alb. Mai departe, o formă cenușie, verticală, trebuie să fie țeava chiuvetei.

Nu-mi amintesc să-mi fi scos ochelarii. Trebuie să fi căzut cînd am fost trasă înapoi – nu, nu mi-am pierdut mințile, cineva, ceva m-a tras înapoi înăbușîndu-mi strigătele – și acum trebuie să-mi găsesc neapărat ochelarii.

De cîtă vreme zac oare astfel, în genunchi, într-o încăpere de doi pași pe trei, cufundată în penumbră? De mai multe ceasuri? Abia de cîteva secunde? Nu mai leșinasem niciodată în viața mea. E mai puțin ca o sfîșiere, o simplă zgîrietură în memorie.

Dacă m-aș afla aici de mai multă vreme, cineva din cei de-afară s-ar fi interesat de mine. La început mă afluam așadar în picioare, în fața chiuvetei și îmi spălam mîinile. Mîna mea dreaptă, pe care o plimb pe obraz, este încă umedă.

Trebuie să-mi regăsesc ochelarii, trebuie să mă ridic.

Cînd îmi îndrept capul – o fac cu grabă, cu prea multă grabă – plăcile pardoselii se învîrtesc, mă tem să nu leșin din nou, dar totul începe să se liniștească, vîjîiala din urechi și chiar durerea. Aceasta se scurge toată în mîna stîngă, pe care

n-o privesc, dar pe care o simt ca de piatră, nemăsurat de umflată.

Să mă agăț cu mîna dreaptă de chiuvetă, să mă ridic.

Cînd mă aflu în picioare, imaginea mea tulbure se leagănă odată cu mine în oglinda din față și am impresia că încep din nou să capăt măsura timpului.

Știu unde mă aflu: toaleta unei stații de benzină, pe șoseaua spre Avallon. Acum știu și cine sînt: o idioată care fuge de poliție, un obraz reflectat în oglindă, spre care-mi întind fața pînă aproape s-o atingă, o mînă care mă doare și pe care o ridic pînă la înălțimea ochilor spre a o privi, o lacrimă care mi s-a prelins de-a lungul obrazului și-mi cade pe această mînă, șuierul unei răsufări într-o lume atît de ciudat tăcută, iată ce sînt.

Lîngă oglinda în care mă privesc, îmi pusesem la venire geanta, pe o policioară. E tot acolo.

O deschid cu chiu cu vai, cu mîna dreaptă și cu dinții, îmi caut cea de-a doua pereche de ochelari, aceea pe care o pun cînd bat la mașină. Chipul meu, îl văd limpede acum în oglindă, este mînjit de praf, are dîre de lacrimi și-i alungit de spaimă.

Nu îndrăznesc să mă mai uit la mîna stîngă, pe care o țin lipită de mine, apăsată pe taiorul alb, murdar de sus pînă jos.

Ușa încăperii este închisă, cu toate că eu o lăsasem deschisă atunci cînd intrasem.

Dar nu, nu mi-am pierdut mințile. Mi-am oprit mașina și am cerut să mi se facă plinul de benzină. Am vrut să mă pieptăn puțin și să-mi spăl mîinile. Mi s-a arătat o clădire cu zidurile albe, ceva mai departe de pompa de benzină, înăuntru găsisem că era prea întuneric și am lăsat ușa deschisă în urma mea. Nu-mi mai dau seama dacă s-a întîmplat deîndată, sau apucasem să mă pieptăn. Îmi aduc doar aminte

că am deschis un robinet al chiuvetei, că apa era rece – ba da, îmi aranjasem părul, sînt sigură! – cînd, deodată, am simțit ca un curent puternic de aer, o prezență, nu știu ce, o ființă vie și brutală în spatele meu. Am fost smulsă de la pămînt, am strigat din răspuțeri fără ca vreun sunet să-mi iasă din piept, n-am avut timp să-mi dau seama ce mi se întîmplă, o durere îmi sfredelea mîna și îmi străfulgera tot trupul, eram în genunchi, singură, și acum sînt aici.

Îmi deschid din nou geanta.

Banii sînt la locul lor, în plicul cu antetul biroului. Nu mi s-a furat nimic.

E absurd, e cu neputință.

Număr bancnotele, mă încurc și o iau de la capăt; un fior rece îmi fulgeră prin inimă: deci nu banii mei au fost ținta nici altceva; ceea ce s-a urmărit – înnebunesc, am să înnebunesc – a fost să mi se zdrobească mîna.

Îmi privesc mîna stîngă, degetele sînt enorme și vinete și, deodată, nu mai rezist, mă prăvălesc lîngă chiuvetă, recad în genunchi și urlu. Am să urlu ca o fiară pînă la sfîrșitul veacurilor, am să urlu, am să plîng, am să bat din picioare pînă ce va veni cineva și am să văd din nou lumina zilei.

Aud pași grăbiți afară, glasuri, pietrișul care scîrțîie.

Urlu.

Ușa se deschide larg, dînd la iveală o lume orbitor de luminoasă.

Soarele de iulie nu și-a schimbat locul deasupra colinelor. Oamenii intrați, care se apleacă asupra mea vorbind toți odată, sînt aceiași pe care i-am întîlnit cînd am coborît din mașină, îl recunosc pe garajist, pe cei doi clienți, probabil de prin partea locului, opriți și ei să facă plinul.

În timp ce sînt ajutată să mă ridic, plîngînd în hohote, mintea mi se agață de un amănunt prostesc: robinetul

chiuvetei continuă să curgă. Acum o clipă nu-l mai auzeam. Trebuie să închid acest robinet, trebuie neapărat.

Cei care mă privesc nu mai înțeleg nimic. Nici că nu știu de câtă vreme mă aflu acolo; nici faptul că am două perechi de ochelari; întinzându-mi-i pe cei căzuți, mi se repetă de zece ori că sînt ai mei, cu adevărat ai mei. Mi se spune: „Liniștești-vă, hai, liniștești-vă”; sînt luată drept nebună.

Afară totul este luminos, atît de liniștitor, atît de teribil de real, încît lacrimile mi se opresc pe loc. Este o stație de benzină ca toate celelalte. Pompe de benzină, pietriș, ziduri albe, un afiș strigător lipit pe un geam, un gard viu de salbămoale și de arbuști de laur roz. Ora șase seara, pe timp de vară. Cum de-am putut să țip și să mă tăvălesc pe jos?

Mașina se află acolo unde am lăsat-o; zărind-o, sînt din nou cuprinsă de vechea mea spaimă, aceea tupilată în mine în momentul cînd s-a întîmplat totul. Voi fi interogată, mi se va cere să spun de unde vin, ce am făcut, am să răspund totul pe dos și ei vor ghici ceea ce vreau să le ascund.

Pe pragul biroului unde sînt dusă, o femeie cu un șorț albastru și o puștoaică de șase, șapte ani, mă așteaptă cu priviri curioase, deloc neliniștite, ca la un spectacol.

Și aseară, la aceeași oră, cu păpușa în brațe, o fetiță cu părul lung mă privea apropiindu-mă. Și ieri seară mi-era rușine, nu mai știu de ce-mi era rușine.

Ba da, știu. Știu foarte bine. Nu pot suporta ochii copiilor. În spatele lor se află mereu fetița care fusesem eu și care mă privește venind.

MAREA.

Dacă lucrurile se încurcă, am să fiu arestată, va trebui să produc un – cum Dumnezeu îi spune? – un alibi, o explicație, mi se pare că așa se începe.

Nu voi spune chiar tot adevărul, dar voi vorbi multă vreme, pe nerăsuflăte, cu lacrimi în glas, voi fi victima prostuță a unui vis aiurit. Am să scornesc orice, ca să pară mai adevărat: crize de dedublare a personalității, bunici alcoolici, sau că am căzut de pe o scară când eram mică. Vreau să le treacă pofta celor ce mă vor interoga, să-i înec într-un torent de tîmpenii siropoase.

Le voi spune: nu mi-am dat seama ce făceam, eram și nu eram eu, înțelegeți? Eu socoteam că era doar un bun prilej de a vedea marea. Vinovată este cealaltă.

Îmi vor răspunde, desigur, că dacă doream atît de mult să văd marea, aș fi putut s-o fac demult. N-aveam decît să iau un bilet de tren dus și întors și să mă instalez într-o pensiune la Palavas-les-Flots. Căci au mai făcut-o și altele fără să moară din cauza asta, iar concediile plătite de aceea există.

Le voi spune că am vrut adesea s-o fac, dar că n-am putut.

Dealtfel, așa și este. De șase ani, în fiecare vară, scriu oficiilor locale de turism, hotelurilor, primesc prospecte, mă opresc în fața vitrinelor să privesc costumele de baie. Odată am fost chiar la un deget, degetul cu care n-am apăsât pe butonul soneriei, de a mă înscrie într-un club de vacanță. Paisprezece zile pe o plajă din Baleare, dus și întors în avion și cu o vizită în Palma inclusă în preț, orchestră, profesor de înot și barcă cu pînze rezervată pe toată durata șederii, timp frumos asigurat de compania Union Vie, și nu mai știu ce, că te bronzai numai citind programul. Dar, înțelegeă cine o putea, în fiecare vară eu continui să-mi petrec jumătate din concediu la Hotel Principal (nu există decît unul) din Montbriand, Haute Loire, iar cealaltă jumătate aproape de Compiègne, la o fostă colegă de clasă, care are „un soț al ei” și o soacră surdă. Ne omorîm timpul jucînd belotă-bridge.

Nu pentru că aș ține în mod deosebit la tabieturile mele și nici că aș avea o deosebită pasiune pentru jocul de cărți. N-o

fac nici pentru că aş fi din cale afară de timidă. Ți trebuie chiar o anumită îndrăzneală ca să împoi capul celor din jur cu amintiri acvatice și tropeziene, cînd de fapt te întorci din pădurea de la Compiègne. Iată de ce nici eu nu mai înțeleg nimic.

Nu pot suferi oamenii care au văzut marea, îi detest pe cei ce n-au văzut-o, cred că mi-e silă de toată lumea. Asta-i tot. Cred că nu mă pot suferi nici pe mine însămi; dacă aceasta poate fi o explicație, de acord.

Numele meu este Dany Longo. Mai exact, Marie, Virginie Longo. Am inventat numele Danielle cînd eram mică. Spun minciuni de cînd am învățat să respir. Acum Virginie mi-ar plăcea mult, dar ce mă fac cu ceilalți că nici nu vor să audă de el?!

Pentru starea civilă am douăzeci și șase de ani, dar vîrsta minții e de unsprezece, doisprezece ani; măsoară o sută șaiszeci și opt de centimetri, am părul oarecum blond și-l decoloriez în fiecare lună cu apă oxigenată diluată 1:30, nu sînt urîță, dar port ochelari – cu sticle fumurii, un truc de-al meu ca să ascund că sînt mioapă – fapt observat însă de toată lumea, proasto – iar ceea ce știu să fac cel mai bine este să tac.

Dealtfel n-am adresat niciodată cuiva alte cuvinte decît: dați-mi, vă rog, sarea – în afară de două ori; și de fiecare dată am pățit-o. Îi urăsc pe oamenii care nu înțeleg de prima oară cînd li se dă peste degete. De aceea mă urăsc.

Sînt născută într-un sat din Flandra, din care nu-mi amintesc decît mirosul cărbunelui amestecat cu noroi, pe care femeile au dreptul să-l strîngă din apropierea minelor. Tatăl meu, un emigrant italian care lucra la gară, a murit cînd aveam doi ani, strivit de un vagon din care izbutise să fure o lădiță plină cu ace de siguranță. Deoarece de la el am moștenit miopia, presupun că a citit greșit ceea ce era tipărit pe capac.

Toate acestea s-au întîmplat pe timpul ocupației, iar convoiul era destinat armatei germane. Cu cîțiva ani mai tîrziu, tatăl meu a fost oarecum reabilitat. De la el păstrez ca amintire, ascunsă în nu mai știu ce sertar al comodei mele, o medalie de argint sau din metal argintat, avînd gravată o tîină subțirică de tot, care-și rupe lanțurile, ca un colos de bîlci. De fiecare dată cînd văd un spărgător de lanțuri, făcîndu-și numărul pe trotuar, mă gîndesc la tatăl meu; e un lucru de la care nu mă pot opri.

Dar în familie n-avem numai eroi. La eliberare, la mai puțin de doi ani de la moartea soțului, mama s-a aruncat pe fereastra primăriei, după ce fusese rasă în cap. De la ea nu mi-a rămas nimic. Dacă într-o zi am să povestesc toate astea cuiva, am să adaug: nici cel puțin o șuviță de păr. Cineva m-ar putea privi cu ochi îngroziți, dar mi-e cu totul indiferent.

N-o văzusem decît de două sau trei ori în doi ani, biata femeie, în vorbitorul unui orfelinat. Nici n-aș fi în stare să spun cum arăta. Sărmană, probabil cu o înfățișare de femeie sărmană. Și ea tot din Italia venise. Se numea Renata Castellani, născută la San Appolinario, provincia Frosinone. Avea douăzeci și patru de ani cînd a murit. Am o mamă mai tîină ca mine azi.

Acestea toate le-am citit pe extractul de naștere. Maicile care m-au crescut n-au vrut niciodată să-mi vorbească de mama. După bacalaureat, cînd am devenit liberă, m-am întors în satul în care am locuit. Mi s-a arătat locul cimitirului unde fusese îngropată. Am vrut să economisesc bani și să-i fac un mormînt, dar mai erau și alte persoane în aceeași groapă și nu mi s-a dat voie.

La urma urmei, puțin îmi pasă.

Am lucrat cîteva luni la Le Mans, ca secretară într-o fabrică de jucării, apoi la Noyon, la un notar. Aveam douăzeci de ani cînd mi-am găsit un post la Paris. Mi-am mai schimbat

locul, dar tot, la Paris, unde mă găsesc și azi. Acum câștig 1270 de franci pe lună, după scăderea taxelor sociale, ca să bat la mașină, să clasez dosare, să răspund la telefon și uneori să golesc coșurile de hîrtii, într-o agenție de publicitate cu douăzeci și opt de funcționari.

Salariul acesta îmi permite să mă hrănesc cu o friptură de vacă și cartofi prăjiți la dejun, cu iaurturi și dulcețuri la cină, să mă îmbrac aproape așa cum îmi place, să-mi plătesc chiria unei camere cu bucătărie și toaletă în strada Grenelle, să-mi îmbogățesc mintea la fiecare cincisprezece zile citind Marie-Claire și în fiecare seară privind la un televizor cu două canale, cu ecran mare, supraluminos, pentru care nu mi-au mai rămas de plată decît trei rate. Dorm bine, nu beau alcool, fumez moderat, am avut cîteva legături, dar din acelea care nu pot speria o portăreasă de imobil; n-am portăreasă, dar mă bucur de stima vecinilor de etaj, sînt liberă, fără griji și pe deplin nefericită.

Probabil că toți cei ce mă cunosc – graficienii agenției ca și băcăneasa din cartier – ar fi uimiți dacă m-ar auzi plîngîndu-mă. Dar de plîns trebuie oricum să mă plîng. Am înțeles înainte chiar de a fi știut să merg că, dacă n-o voi face eu, nimeni altcineva n-are s-o facă în locul meu.

IERI-SEARĂ ERA VINERI, 10 IULIE. MI SE PARE CĂ A TRECUT de atunci un secol, într-o altă viață.

Nu rămăsese mai mult de o oră pînă la închiderea agenției. Aceasta ocupă două etaje, altădată locuințe, dintr-un imobil plin de volute și coloane, aproape de Trocadéro. Aproape peste tot au fost lăsate lustrele de cristal, care răsună zglobiu la fiecare curent de aer, căminele de marmură și niște oglinzi șterse. Biroul meu e la al doilea etaj.

Soarele intra pe fereastra din spatele meu și se oprea pe hîrtille care acopereau biroul. Am verificat planul de acțiune al firmei Frosey (apă de toaletă proaspătă ca roua), am petrecut douăzeci de minute la telefon ca să obțin reducerea prețului unui anunț prost apărut într-un săptămînal și am bătut la mașină două scrisori. Ceva mai devreme, coborîsem ca în fiecare zi, să-mi beau cafeaua la barul-tutungerie din apropiere, împreună cu două redactoare și un băiat nostim de la secția de cumpărarea spațiului pentru anunțuri publicitare. El îmi ceruse să telefonez pentru anunțul masacrat. Cînd se tocmește personal, iese totdeauna păcălit.

Era o după-amiază ca toate celelalte și, totuși, nu prea. La studio, desenatorii vorbeau de mașini și de Kiki Caron, fete care chiuleau treceau pe la mine ca să mă tapeze de țigări, asistentul asistentului patronului care, de obicei, face mult zgomot și-și dă importanță, ca să pară de neînlocuit, răcnea pe un culoar. Atmosfera nu se deosebea prin nimic de a celorlalte zile, dar se ghicea la toată lumea acea nerăbdare, acea bucurie ascunsă dinaintea unei punți prelungite.

Anul acesta, sărbătoarea de 14 iulie cădea într-o marți și fusese stabilit încă din ianuarie (adică din clipa cînd fiecare și-a primit agenda) că vom face o punte de patru zile. Ca să recuperăm ziua de luni am lucrat de două ori sîmbăta dimineața, cînd nimeni, în afară de mine, nu era în concediu. Eu îmi luasem concediul în iunie. Nu cu gîndul de a servi pe altcineva care voia să plece în iulie, dar pentru că, să mă bată Dumnezeu dacă mint, chiar și hotelul Principal din Montbriand, Haute-Loire, era ocupat în restul sezonului. Lumea e cam nebună.

Acum încă un lucru pe care va trebui să-l explic, în caz că mă arestează: reîntoarcerea mea dintr-un concediu așa-zis mediteranean, bronzată la un bec de 220 de volți (îmi

oferisem o lampă cu ultraviolete pentru o aniversare, o sută optzeci de franci, se pare că produce cancer, dar puțin îmi pasă), în mijlocul unei cete zgomotoase, tocmai când aceasta se pregătea la rîndul ei de plecare în vacanță. Pentru mine totul era terminat, kaputt pentru o veșnicie, pînă la anul; în ceea ce mă privește personal, perioada de concediu are cel puțin această calitate, că o pot uita ușor și fără regrete, din clipa cînd trec pragul biroului. Dar iată că, de astă dată, din cauza punții, agonia s-a prelungit și vacanța a murit treptat.

Băieții plecau în concediu în Iugoslavia. Nu știu cum se descurcă ei, dar vînd iugoslavilor desene pentru cutii de conserve și au mereu bani blocați acolo. Spun că nu-i mare lucru, dar pentru cinci bancnote de cîte cinci franci pe zi, trăiesc ca niște nababi, pe niște plaje care îți taie răsufarea, împreună cu soția, cu sora soției și toți copiii, iar cine este destul de isteț la controlul vameșilor mai aduce de acolo și daruri, băuturi sau o furcă țărănească, din care faci un cuier de toată frumusețea. Îmi împuiaseră capul cu atîtea povești despre Iugoslavia.

Fetele se duceau mai mult la Cap-d'Antibes. Dacă treci pe acolo, vino pe la mine; am un prieten în apropiere cu o piscină, în care pune un lichid special pentru a modifica densitatea apei și chiar dacă înoți ca o cizmă, tot te ții deasupra. La ora dejunului cutreierau prin Prisunic sau Inno-Passy cu un sandviș într-o mînă și gratificația din iulie în cealaltă. Le vedeam venind la birou cu ochii de pe acum plini de priveliștea mării, înroșite de atîta alergătură și ciufulite de atîta îmbulzeală la solduri, cu brațele încărcate de chilipiruri, rochia pentru dans din nylon, care intră într-un pachet de țigări, sau tranzistorul made-in-Japan, cu magnetofon incorporat, cu care poți să prinzi toate emisiunile postului Europa I, în timp ce asculți, banda, cu două piste, iar

ambalajul poate servi ca sac de plajă sau, dacă-l umfli, îl folosești ca pernă. Blestemată să fiu dacă mint, dar una din ele, într-o după-masă, a mers pînă acolo că m-a chemat la toaletă să-mi spun părerea despre noul ei costum de baie.

Am împlinit douăzeci și șase de ani, la 4 iulie, sîmbăta trecută, după epuizarea îmbrățișărilor marii plecări în vacanță. Am rămas acasă, am dereticat puțin și n-am văzut pe nimeni. Mă simțeam bătrînă, sfîrșită, definitiv îmbătrînită, tristă, mioapă și proastă. Și invidioasă cum nu e îngăduit să fiu; chiar cînd nu mai crezi în Dumnezeu, o asemenea invidie devine un păcat.

Ieri-seară mă simțeam la fel. Aveam în față perspectiva acestei punți nesfîrșite, în timpul căreia nu știam ce să fac și, de asemenea – asta mai ales – ascultam proiectele celorlalți pe care le auzeam din birourile alăturate, puțin din pricină că vorbeau tare și puțin pentru că sînt grozav de masochistă și trăgeam cu urechea.

Ceilalți își fac întotdeauna planuri. Eu nu știu să prevăd nimic, dau telefoane disperate în ultimul moment și, în nouă cazuri din zece, nu găsesc pe nimeni sau sînt angajați în altă parte. Se întîmplă uneori și mai rău: o dată am organizat o cină la mine, cu o ziaristă care-mi făcea servicii în muncă și un actor destul de cunoscut, pe care-l iubea, împreună cu un desenator al agenției ca să nu par chiar de tot bleagă. Ne-am înțeles cu cincisprezece zile înainte, mi-am notat pe cincisprezece pagini în agenda mea și cînd au venit, bună ziua, ce mai faceți, uitasem de ei cu desăvîrșire și ceea ce le puteam servi erau numai niște iaurturi și dulcețuri; ne-am dus să mîncăm într-un restaurant chinezesc și a fost un circ întreg ca să mă lase pe mine să plătesc.

Nu-mi dau seama de ce sînt așa. Poate din cauza celor optsprezece ani din viață cînd n-am avut decît să execut niște

ordine. Proiectele pentru vacanță, sau chiar numai pentru o simplă duminică, le făceau alții în locul meu și erau mereu aceleași: vopseam din nou paraclisul împreună cu altele care, ca și mine, nu aveau pe cineva în afara orfelinatului (îmi plăcea, dealtfel, să vopsesc), rătăceam cu o minge sub braț, prin curți de recreație pustii, iar uneori eram dusă la Roubaix, unde maica superioară avea un frate farmacist. Rămâneam acolo câteva zile să fac pe casiera, ni se dădea înainte de fiecare masă câte o fiolă de întăritor și apoi maica superioară venea să mă ia.

La șaisprezece ani, în timpul unei asemenea călătorii la Roubaix, am făcut sau am spus ceva care a întristat-o – nici nu mai știu ce, era fără importanță – și atunci a hotărât, chiar înainte de a ne urca în tren, că-l vom pierde pe acela cu care trebuia să ne întoarcem. A mers cu mine într-o berărie și mi-a dat tot felul de scoici, după care ne-am dus la cinema. Am văzut Boulevardul crepusculului. Maica superioară, la ieșire, era moartă de rușine. Alesese acest film pentru că păstra o amintire de neșters despre Gloria Swanson în roluri de tânără neprihănită și nu putea bănuși, desigur, că filmul va așterne în fața ochilor mei, în mai puțin de două ore, toate nerușinările care-mi fuseseră ascunse dintotdeauna, cu grijă.

Și eu plîngeam pe drumul spre gară (a trebuit să alergăm ca nebunele să prindem ultimul tren), dar nu plîngeam de rușine, ci de încântare; eram zdrobită de o melancolie delicioasă, mă sufocam de dragoste. Era primul film pe care-l văzusem și cel mai frumos din viața mea. Când ea trage în William Holden și el se clatină sub gloanțe pînă ajunge la piscină, cînd Eric von Stroheim îndreaptă camerele jurnalului de actualități spre ea, care coboară scara crezînd că turnează un nou rol, am crezut că mor acolo, pe scaun, într-un cinematograf din Roubaix. Nu pot să spun mai mult. Eram îndrăgostită de ei, aș fi vrut să fiu în locul lor, al celor trei,

Holden, Gloria Swanson și Stroheim. O iubeam chiar și pe prietena lui Holden. Când se plimba cu el în decorurile studioului pustiu, am dorit cu toată disperarea să particip la această poveste, ca ea să reînceapă mereu, iar eu să rămân tot timpul în mijlocul ei.

Ca să-și mai dea curaj, în tren, maica superioară repeta mereu că, mulțumită lui Dumnezeu, partea cea mai jalnică a acestei urzeli de rătăcirii nu era decît subînțeleasă și că aceasta depășea dealtfel puterea ei de înțelegere și era sigură că nici eu nu puteam pricepe ceva. Da de unde: de cînd sînt la Paris, am revăzut filmul de mai multe ori și știu bine că, din ceea ce este esențial, nu mi-a scăpat nimic, încă de la primul spectacol.

Ieri-seară, în clipa cînd lipeam cele două scrisori pe care le bătusem la mașină, mă gîndeam să merg la cinema. Probabil că așa aș fi făcut, dacă aveam o zecime din mintea ce mi se atribuie în zilele mele bune, ceea ce tot nu e mare lucru. Aș fi ridicat receptorul și aș fi găsit, cu cîteva ore înainte, pe cineva care să mă însoțească. Apoi, mă cunosc eu bine, nicio bombă cu hidrogen căzută asupra Parisului nu m-ar fi putut face să renunț, și așa nu s-ar mai fi întîmplat nimic.

La urma urmei, cine știe? Adevărul este că ieri, azi sau peste șase luni, asemenea lucruri trebuiau oricum să mi se întîmple. Eu singură reprezint o fatalitate.

N-am ridicat receptorul. Mi-am aprins o țigară și m-am dus să pun cele două scrisori în coșul cu corespondență care se află pe culoar. Apoi, am coborît cu un etaj mai jos. Am petrecut cîteva minute în cămăruța în care se depozitează ziarele, numită în mod pompos „Documentare”. Georgette, fata care lucrează acolo, tăia anunțurile plimbîndu-și ușor limba peste buze. M-am uitat în Le Figaro, ediția de dimineață, la programele cinematografelor, dar n-am găsit ceva care să-mi placă.

Cînd am ajuns din nou sus, patronul mă aștepta în biroul meu. Deschizînd ușa și găsiindu-l acolo, în picioare, într-o încăpere pe care o știam goală, am simțit un junghi în inimă.

E un om de patruzeci și cinci de ani, poate ceva mai mult, destul de înalt, cîntărind aproape o sută de kilograme. Poartă părul tăiat scurt, aproape ras. Trăsăturile i s-au îngroșat, dar au rămas plăcute și se spune chiar că, în tinerețe, fiind mai subțire, era un bărbat frumos. Se numește Michel Caravaille. El e fondatorul agenției. Are talent pentru publicitate, știe să explice limpede ceea ce vrea să obțină și, într-o meserie în care este nevoie să convingi în aceeași măsură pe clientul care te plătește, ca și publicul care trebuie să cumpere, e un vînzător de prima mînă.

Raporturile lui cu personalul și grija pe care i-o poartă se mărginesc la chestiunile de lucru. În ceea ce mă privește, nu-l cunosc deloc. Nu-l văd decît o dată pe săptămînă, luni dimineața, în timpul unei ședințe de o jumătate de oră, ținută la el în birou, cînd trece în revistă treburile curente. Eu sînt chemată acolo numai ca să iau note.

Acum trei ani s-a căsătorit cu o fată – de vîrsta mea, pe care o cheamă Anita – căreia îi fusesem secretară într-o altă agenție de publicitate. Eram prietene atît cît poți fi cu cineva cu care petreci patruzeci de ore pe săptămînă în același birou, iei zilnic dejunul împreună într-un expres din strada La Boétic și cu care te întîlnești într-o sîmbătă sau alta pentru a merge la un music-hall.

Cînd s-a căsătorit, ea a fost aceea care mi-a propus să intru la Caravaille. Lucra acolo de cîteva luni, iar eu fac azi ceea ce făcea ea, nu cu același talent, nici cu aceeași sete de reușită și, evident, nici cu același salariu. N-am întîlnit niciodată pe altcineva care să pună atîta îndîrjire și egoism în lupta pentru parvenire. Ea pleca de la principiul că, într-o lume în care ceilalți se încovoiaie în fața furtunilor, tu trebuie

să produci furtuni ca să le-o poți lua înainte. Era numită Anita-nesuferita. Ea știa acest lucru și semna chiar astfel nota de serviciu cu care înfunda pe cineva.

La vreo trei săptămîni după căsătorie a născut o fetiță. De atunci n-a mai lucrat și, practic, n-am mai văzut-o niciodată. Cît despre Michel Caravaille, credeam (pînă ieri-seară) că uitase de faptul că am cunoscut-o cîndva pe soția sa.

Părea obosit, sau preocupat, cu acea culoare lividă pe care o căpăta uneori cînd urma de mai multe zile un regim de slăbire. M-a chemat pe numele mic, Dany, și mi-a spus că are greutate.

Am observat că fotoliul, din fața biroului meu, rezervat vizitatorului, era doldora de dosare. Le-am luat de acolo, dar el tot nu s-a așezat. Privea în jurul lui ca și cum ar fi intrat prima dată în camera aceea.

Mi-a spus că lua a doua zi avionul spre Elveția. Avem un client important la Geneva: Milkaby, laptele praf pentru sugari. Putea lua cu el, ca să obțină viitoarea campanie de publicitate, machete, tiraje speciale pe hîrtie cretată, fotografii în culori – material cu care să facă onorabil față, timp de o oră sau două, unei duzini de directori și de subdirectori cu chipuri glaciale și gesturi manichiurate. Dar era în pericol să-i lipsească arma supremă a textelor și, de aceea, să piardă avionul. Mi-a explicat fără un zîmbet (dacă n-am auzit asemenea explicații de o sută de ori, nu le-am auzit niciodată) că a fost redactat un întreg raport asupra politicii concurenților și a noastră, dar că în ultimul moment a trebuit să schimbe totul, că acest raport se găsea acum în stare de ciornă fără nicio formă și, ca să spună pe șleau, nu dispunea de niciun text prezentabil.

Vorbea repede, fără să mă privească, pentru că era stîngenit de gîndul de a-mi cere un serviciu. Mi-a spus că nu putea pleca chiar fără nimic. Și nici nu putea amîna întîlnirea

cu Milkaby, pentru că o mai făcuse de două ori. Chiar și niște elvețieni ar înțelege a treia dată că sîntem o bandă de ageamii și că era mai avantajos pentru ei să transporte laptele pudră gratuit la domiciliul clientului.

Îmi dădeam destul de limpede seama unde voia să ajungă, dar n-am spus nimic. S-a produs o tăcere, în timpul căreia se juca mașinal cu una dintre jucărelele înșirate pe biroul meu. M-am așezat, am mai aprins o țigară. I-am arătat pachetul de Gitane, dar m-a refuzat.

În cele din urmă m-a întrebat dacă am vreun plan pentru seara aceea. Vorbește adesea în acest fel, sofisticat, uneori aproape jignitor. Nu-l cred în stare să-și închipuie că aveam dreptul să fac altceva în serile ce-mi aparțineau în afară de a dormi, ca să fiu în putere a doua zi la birou. Nici nu știam, sărmană neroadă, dacă voiam să răspund sau nu, și i-am zis cu un glas ce se voia impersonal:

— Cîte pagini sînt de bătut?

— Vreo cincizeci.

Mi-am suflat fumul din gură într-un încîntător nouraș dezaprobat, gîndindu-mă, ceea ce strica totul, că scot fumul ca vedetele din filme și că el o să-și dea seama că vreau să fac pe interesanta.

— Și ați dori să bat totul, astă-seară? Nu sînt atît de grozavă! Fac șase pagini pe oră și asta bătînd din răsputeri. Luați-o pe doamna Blondeau, poate că are să izbutească.

Mi-a spus că avionul lui pleacă de-abia la prînz și că în niciun caz nu putea fi vorba să încredințeze această misiune doamnei Blondeau: ea bătea într-adevăr repede, dar n-ar înțelege nimic dintr-un text ticsit de corecturi, de trimiteri, de fraze neterminate. Eu, în schimb, știam despre ce e vorba.

A mai spus un lucru, și cred că asta m-a hotărît. Nu voia – niciodată n-a voit – să se lucreze la birou după ora închiderii, mai ales din cauza zgomotului mașinii de scris. Etajele

superioare sînt locuite, iar reînnoirea contractului de închiriere a societății se face numai cu prețul unor complicate tratative administrative. Mi-a spus că voi veni să lucrez la el, unde voi putea dormi, ca să nu pierd timp dacă n-aș termina în noaptea aceea. Voi termina a doua zi dimineată, înainte de plecarea lui.

Nu fusesem niciodată la el. Aceasta, precum și perspectiva de a o revedea pe Anita, erau motive prea puternice ca să pot refuza. Nu știu ce mi-am închipuit timp de o secundă sau două – destul ca el să-și piardă răbdarea și să spună cu de la sine putere: bine, ne-am înțeles. Sînt o idioată. Mi-am imaginat o cină în trei, într-o încăpere mare, cu lumini indirecte. Rîsete discrete evocînd amintiri. Dar hai, nu se poate, mai ia din crabul ăsta. Anita mă conduce apoi de mîna pînă-n camera mea, puțin înduioșată și sentimentală din pricina vinului pe care l-am băut. O fereastră e deschisă spre noaptea de-afară, iar vîntul umflă perdelele.

El însă mi-a și tras un duș rece. Și-a privit ceasul spunînd că voi avea liniște ca să pot lucra, servitorii, fiind plecați acasă, în Spania, pe-timpul concediului, iar el avea pe cap o corvoadă împreună cu Anita, să meargă la un festival al filmului publicitar la palatul Chaillot. A adăugat totuși:

— Anita va fi fericită să te vadă. Erai întrucîtva preferata ei, nu-i așa?

Dar toate astea fără a mă privi, îndreptîndu-se spre ușă, exact ca și cum n-aș fi existat – vreau să spun ca fință omenească și în orice caz mai puțin atent decît ar fi fost cu o mașină de scris IBM electrică, cu caractere „Président”.

Înainte de-a ieși s-a întors și a făcut un semn nelămurit spre biroul meu. M-a întrebat dacă mai aveam ceva important de făcut. Mă gîndisem să corectez șpalturile unei broșuri industriale, dar asta mai putea să aștepte și, de astă-dată, am

avut și eu, în sfârșit, o replică chibzuită, pe care n-am scăpat-o:

— Să-mi încasez banii.

E vorba de o lună dublă ce ni se plătește jumătate în decembrie, jumătate în iulie. Cei aflați în concediu își primiseră plicul odată cu salariul pe iunie. Ceilalți îl primeau de 14 iulie. Șeful contabil, ca la toate sfârșiturile de lună, trecea prin birouri și preda plicul în mîna fiecăruia. În general, ajungea la mine abia cu jumătate de oră înainte de plecare. Se ducea mai întîi la redacție, unde se dezlănțuia un soi de cataclism, dar aseară n-am mai auzit ca redactoarele să se fi repezit pe bietul om.

Patronul se oprise nemișcat, cu mîna pe clanța ușii. Mi-a spus că se întorcea acasă și se gîndea să mă ia neîntîrziat cu el, că îmi va da el personal plicul, ceea ce îi va îngădui să mai adauge ceva – să spunem trei sute de franci, dacă eram de acord.

Se citea în privirea lui o ușurare, iar eu, la rîndul meu, eram mulțumită. La el totul a fost însă foarte scurt, ca și cum i-aș fi dat doar un prilej de a rezolva o chestiune stînjenitoare.

— Strînge-ți lucrurile, Dany. Ne întîlnim jos, în cinci minute. Mașina mea e sub bolta de la intrare.

Ieși, închizînd ușa în urma lui. O redeschise apoi imediat. Mă pregăteam să pun la loc, în rînd cu celelalte, jucăria pe care el o mișcase din loc. Era un mic elefant articulată, roz-bombon. A observat grija cu care făceam acest lucru și mi-a spus: „Îți cer iertare”. Se bizuia pe discreția mea față de ceilalți în ce privea lucrul în afara biroului. Am înțeles că nu voia să vorbesc de raportul întîrziat și că se simțea oarecum vinovat. A vrut probabil să-mi mai spună și altceva, să-mi explice, poate, că era vinovat, dar în cele din urmă s-a mai uitat o dată la elefantul roz și a plecat de-a binelea.

Am rămas o clipă pe scaun, întrebîndu-mă ce se va

întîmpla dacă nu voi fi în stare să bat cele cincizeci de pagini înainte de plecarea lui. Chiar cu riscul de-a lucra o parte din noapte, am să găsesc eu timpul necesar, nu asta mă neliniștează; ci ochii, care nu rezistă mai multe ore în șir. Se înroșesc, se umplu de stele și de lacrimi și uneori mă dor așa de tare, că nu mai văd nimic.

Mă gîndeam, de asemenea, la Anita și la unele fleacuri: dacă aș fi știut de dimineață că aveam s-o întîlnesc, mi-aș fi pus taiorul alb; trebuie să trec neapărat pe la mine, să mă schimb. Altădată, cînd lucram cu ea, mai purtam încă fuste cusute la orfelinat. Ea spunea: „Cu zdrențele tale îmi provocî de zgust pentru copilăriile nefericite”. Aș fi vrut ca ea să mă revadă altfel, cu ceea ce am mai bun. Apoi, deodată, mi-am adus aminte că patronul mi-a dat cinci minute. Pentru el, cinci minute sînt trei sute de secunde. E de o punctualitate că poate speria și un ceas cu cuc.

Am mîzgălit pe o foaie de bloc: „Plec în week-end. Pe miercuri”.

Am rupt imediat foaia în bucățele mici și am scris pe următoarea, mai îngrijit de astă dată: „Trebuie să iau un avion pentru week-end. Pe miercuri. Dany”.

Aș fi vrut să-mi povestesc pe foița aceea toată viața. Un avion nu era destul. Puteam să scriu: un avion pentru Monte-Carlo. Dar am privit la ceas, arătătorul mare se apropia de jumătatea spre cinci și, în orice caz, eram probabil singura din agenție care nu luase încă un avion, așa că nu mai puteam impresiona pe nimeni.

Am agățat foaia cu o agrafă de abajurul lămpii de pe masa mea. Oricine intra o putea vedea. Cred că eram fericită. E greu de explicat de ce. Dacă vreți, fusesem și eu cuprinsă de acea nerăbdare pe care o simțisem la ceilalți, de-a lungul întregii după-amieze.

Punîndu-mi pardesiul, m-am gîndit că Anita și Michel

Caravaille aveau o fetiță. Am luat elefantul roz și l-am băgat în buzunar.

Mi-amintesc că soarele mai strălucea încă prin fereastră, aruncându-și razele pe hîrțiile îngrămădite pe biroul meu.

ÎN MAȘINĂ, O DS (CITROËN) NEAGRĂ, CU TAPIȚERIA DE piele, mi-a propus chiar el să trecem mai întîi pe la mine, ca să-mi iau o cămașă de noapte și peria de dinți.

Încă nu era o oră de circulație aglomerată și conducea destul de repede, I-am spus că părea obosit. Mi-a răspuns că toată lumea e obosită. I-am vorbit de confortul din DS, dar nu l-a interesat și am păstrat din nou tăcerea.

Am traversat Sena la podul Alma. Pe strada Grenelle a găsit un loc de parcare în fața magazinului fotografic aflat aproape peste drum de mine. M-a urmat cînd am coborît din mașină. Nu m-a întrebat dacă poate urca la mine, sau altceva. A intrat în imobil în urma mea.

Nu mi-e rușine cu apartamentul meu – în sfîrșit, nu cred – ba sînt chiar sigură că n-am lăsat rufe la uscat pe radiatorul de gaz. Dar nu-mi plăcea faptul că venea la mine. Va ocupa tot locul și am să fiu obligată să mă schimb în baie, unde, dacă lovești un zid, toate celelalte trei îți răspund. În plus, stau la al patrulea etaj, fără ascensor.

I-am spus că nu era obligat să mă însoțească și că nu va dura decît cîteva minute. Mi-a răspuns că totuși vine și că n-avea nicio importanță. Nu știu ce-și închipuia. Că poate am să iau cu mine un cufăr.

Pe palierul meu n-am întîlnit pe nimeni, ceea ce era un lucru bun. Am o vecină al cărei soț și-a petrecut concediul la spitalul Boucicaut, pe strada Francisc I, contra sensului interzis, și care se supără grozav dacă nu întreb de sănătatea lui, iar dacă-i ceri vești, poate să te țină pînă seara. Am intrat

prima și am închis ușa îndată după Caravaille. A privit în jurul lui și n-a scos un cuvînt. Era vădit că nu știa ce să facă cu trupul lui uriaș. Mi se părea mult mai tînăr și – cum să spun? – mai adevărat, mai viu decît la birou.

Mi-am luat taiorul alb dintr-un dulap și m-am închis în baie. Îl auzeam umblînd foarte aproape de mine. În timp ce mă dezbrăcăm, i-am spus prin ușa că poate găsi de băut în lădița de sub fereastră. Mai aveam timp să-mi fac un duș? Nu mi-a răspuns. Nu mi-am mai făcut duș, m-am spălat la iuțelă cu o mînușă de toaletă.

Cînd m-am întors în cameră, îmbrăcată, pieptănată, machiată, dar în picioarele goale, el stătea pe divan și îi telefona Anitei. Îi spunea că sosim îndată. În același timp îmi privea atent taiorul. Mi-am încălțat pantofii albi așezată pe brațul fotoliului, fără a-l slăbi din ochi. În ochii lui n-am citit decît plictiseală.

Vorbea cu Anita – spunea da Anita, nu Anita, știam că era ea – nici nu-mi mai amintesc ce-i povestea, ba da, că nu m-am schimbat deloc, că sînt mai curînd înaltă, destul de subțire, că sînt frumoasă și blondă, da, foarte blondă și bronzată, – în sfîrșit lucruri de astea, care ar fi trebuit să fie plăcute și erau fără îndoială plăcute, dar pe care glasul lui le denatura. Îmi sună încă în urechi acest glas: stăruitor, monocord, un glas de portărel. Îi răspundea Anitei, supunîndu-se cu răbdare unui capriciu de-al acesteia. Ea îi cerea să fiu descrisă și el mă descria. Pentru el ea era o fință omenească. În ce mă privește însă pe mine, Dany Longo, aș fi putut tot atît de bine să fiu o mașină de spălat rufe, expusă la magazinul universal Bazar de la Hôtel de Ville.

I-a mai spus un lucru. Nu, nu era o simplă figură de stil pentru a-i comunica soției, fără să mă supere pe mine, că sînt din ce în ce mai mioapă. Era relatarea cea mai exactă despre ceea ce vedea, o constatare în stare brută. Spunea că ochelarii

îmi ascund culoarea ochilor. Am rîs și mi-am ridicat chiar ochelarii ca să-i arăt culoarea lor. Nu sînt albaștri și schimbători ca apa mării, cum erau cei ai Anitei, atunci cînd îmi dădea voie să-i duc tava împreună cu a mea la expresul din strada La Boétie, ci întunecați, nemișcați, lipsiți de expresie, ca o plecticoasă cîmpie din nord, și orbi fără ochelari.

Nu știu dacă din această cauză, a ochilor mei, sau pentru că am înțeles brusc că nu voi fi niciodată pentru ei altceva decît subiectul unei distracții oarecum afectuoase, la telefon, între doi soți care se înțeleg bine, dar în timp ce rîdeam, eram tristă, sătulă de toate și aș fi vrut ca seara aceea să treacă mai repede, ei amîndoi să plece odată la blestematul acela de festival al filmului publicitar, să nu fi existat niciunul din ei, ca Anita să nu fi existat niciodată: pe scurt, voiam să plec mai repede din casă.

Am plecat. Luasem în geantă, așa cum mi-a spus, o cămașă de noapte și periuța de dinți. Am mers de-a lungul cheiurilor Senei pînă la podul Auteuil. Înainte de-a ajunge acasă, și-a adus aminte de ceva, a oprit mașina în staționare dublă într-o stradă plină de prăvălii.

Mi-a dat o bancnotă de cincizeci de franci, spunîndu-mi că el nu mănîncă niciodată seara și nici Anita, și că e probabil ca acasă să nu se găsească nimic pentru mine. Dacă aș fi avut cel mai mic simț al umorului, aș fi izbucnit în rîs, gîndindu-mă la deliranta mea cină intimă, cu lumini discrete și cu vîntul care umflă perdelele. În loc de asta, m-am făcut roșie ca para. I-am răspuns că nici eu nu mănînc seara, dar n-a vrut să mă creadă și mi-a cerut să mă duc neapărat.

În timp ce el aștepta la volan, am cumpărat două brioșe dintr-o brutărie și o tabletă de ciocolată. Mi-a mai cerut – „tot te duci” – să intru într-o farmacie și să-i cumpăr un medicament. În momentul cînd mi se ștampila rețeta, am citit pe cutia flaconului că erau picături pentru inimă. Făcea

greva foamei și, ca să prevină o sincopă, se dopa cu digitalină. Genială idee.

În mașină, punându-și la loc restul de bani, m-a întrebat, fără să mă privească, unde am cumpărat taiorul. Era dintre soții aceia care nu pot suferi o toaletă ca lumea pe alte femei decât a lor. I-am răspuns că l-am primit gratuit la agenție, după ce făcusem niște fotografii pentru un client din Faubourg Saint-Honoré. A dat din cap cu înțelesul: „E tocmai ceea ce mă gîndeam”, dar mie, cu intenția de a-mi fi plăcut, mi-a spus cam așa ceva: „Pentru un lucru de gata, face o impresie foarte bună”.

N-AM INTRAT NICIODATĂ ÎN VILA MONTMORENCY DE LA Auteuil. Fără îndoială că proasta mea dispoziție influența aspectul peisajului, dar el m-a făcut să mă gîndesc, în plin Paris, la un orașel pentru pensionari de provincie, cu alei de promenadă duminicală, simetrice. Familia Caravaille locuia în aleea Plopilor. Mai erau și aleea Teilor și, presupun, aceea a Castanilor. Casa lor era așa cum mi-o închipuiam: frumoasă, mare, înconjurată de flori. Era cu puțin trecut de ora șase. Soarele străpungea frunzișul cu pete orbitoare.

Îmi amintesc sosirea noastră, zgomotul pașilor în tăcerea acestui sfîrșit de după-amiază. Într-un hol de intrare, pardosit cu plăci roșii, cu un covor mare al cărui desen reprezenta animale fantastice, toate lămpile ardeau, cu toate că era încă ziuă, o scară de piatră urca la etaj, iar pe prima treaptă, în ghetuțe de lac, cu un ciorap mai sus decât celălalt, îmbrăcată în catifea albastră cu dantele, strîngînd la piept o păpușă cheală, stătea o fetiță blondă care ațîntea asupra mea o privire visătoare.

Îndreptîndu-mă spre ea, îmi reproșam că nu știam să iau lucrurile așa cum se prezentau, fără complicații. M-am

aplecăt s-o îmbrățișez și să-i aranjez ciorapii. M-a lăsat să mă ocup de ea fără să spună ceva. Avea ochii mari și albaștri, ca și ai Anitei. Am întrebat-o cum o cheamă: Michèle Caravaille, pe care ea îl rostea Cravaille. Am întrebat-o de vîrstă: Crei ani. M-am gîndit la micul elefant roz pe care voiam să i-l dăruiesc, dar el se afla în buzunarul pardesiului, iar pardesiul îl lăsasem acasă.

Îndată după aceea, tatăl m-a chemat într-o cameră spațioasă, pe care, practic, n-am mai părăsit-o. Canapeaua și fotoliile erau din piele neagră, mobilele de culoare închisă, zidurile acoperite cu cărți. Un cal de manej susținea o lampă mare.

Mi-am schimbat ochelarii și am încercat mașina. Era o Remington, semi-portativă, din anii 40, care, pe lîngă toate, avea o claviatură engleză. Se puteau totuși bate șase exemplare citețe, dar Caravaille mi-a spus că patru vor fi de ajuns. A deschis dosarul Milkaby, cu pagini acoperite de un scris mărunt (n-am înțeles niciodată cum un animal mare ca el putea să scrie atît de mărunt) și mi-a explicat greutățile pe care le-aș putea întâlni. El trebuia să plece la un tipograf, pentru Dumnezeu știe ce, înainte de a se duce la palatul Chaillot. La plecare mi-a zis că Anita trebuia să vină și îmi ură spor la muncă.

M-am apucat de lucru.

Anita a coborît după o jumătate de oră, cu părul ei blond strîns pe ceafă și cu o țigară în mînă. Mi-a spus: Ei bine, e o veșnicie de cînd nu ne-am mai văzut, cum o duci, eu am o migrenă grozavă – toate astea foarte repede, cercetîndu-mă amănunțit, din cap pînă-n picioare, pîrînd încordată, ca pe vremuri.

A deschis o ușă în fundul încăperii și mi-a arătat camera mea. Mi-a explicat că soțul ei dormea uneori acolo, cînd lucra noaptea tîrziu. Se afla în cameră un pat imens, acoperit cu o

blană albă, iar pe un perete o fotografie mărită a Anitei, așezată goală într-un fotoliu, o poză foarte frumoasă, în care puteai să vezi și porii pielii. Am râs prosteste. A întors fotografia, încadrată într-o ramă de lemn, cu fața la perete. Mi-a spus că soțul ei și-a instalat în pod un laborator de amator, dar că ea era singurul lui model. A deschis în același timp o altă ușă, aproape de pat, și mi-a arătat o cameră de baie pardosită cu plăci negre. Privirile noastre s-au încrucișat timp de o clipă și am înțeles că toate acestea o plectiseau de moarte.

M-am așezat din nou la lucru. În timp ce băteam, ea a așternut un tacîm pe o masă joasă, a adus două felii de rosbief, fructe și o sticlă de vin începută. Încă nu era îmbrăcată pentru plecare. M-a întrebat dacă mai aveam nevoie de ceva, dar fără să aștepte răspunsul, mi-a urat și ea spor la treabă, pe curînd și a dispărut.

Ceva mai tîrziu, într-un mantou de satin negru, închisă la gît cu o broșă mare, s-a oprit în prag, ținînd de mîină fetița. O ducea la maică-sa, care locuia foarte aproape, pe bulevardul Suchet (fusesem la ea de două sau trei ori) și apoi trebuia să-și întîlnească soțul la Chaillot. Mi-a spus că se vor întoarce devreme din cauza călătoriei în Elveția, dar că nu eram obligată să-i aștept dacă mă simțeam obosită. Vedeam că voia să-mi spună ceva prietenos înainte de a mă părăsi, dar nu izbutea. M-am ridicat să mă uit mai bine la micuță și să-i urez noapte bună, Michèle, draga mea: îndepărtîndu-se, fetița s-a întors și continua să mă privească. La piept strîngea aceeași păpușă cheală.

Apoi, i-am dat drumul ca o mitralieră. Mi-am aprins o țigară în două sau trei rînduri și, pentru că nu-mi place să fumez cînd bat la mașină, mă învîrteam prin odaie și priveam cotoarele cărților. Pe un perete stătea ceva bătător la ochi, dar fascinant: un geam mat de 30x40, într-o ramă poleită, pe care

un sistem, fixat în spate, proiecta diapozitive în culori. Caravaille se servea probabil de un asemenea aparat destinat publicității în vitrine. Fotografii se schimbau la fiecare minut. Am văzut astfel mai multe porturi de pescuit, înotînd în soare, unde reflexele din apă înmulțeau numărul bărcilor multicolore. Nu le cunoșteam numele. Dar tot ce pot să spun, biată neroadă, este că pozele erau Agfacolor. Cunosced comedii astea de prea multă vreme ca să mă mai pot înșela asupra calității unui ton de roșu.

La un moment dat, cînd ochii au început să-mi obosească, m-am dus să mi-i clătesc cu apă rece în camera de baie cu plăci negre. De afară nu se auzea niciun zgomot. Parisul mi se părea foarte îndepărtat și simțeam în mine apăsarea casei pustii și a camerelor cufundate în întuneric.

Pe la douăsprezece și jumătate bătusem treizeci de pagini. Făceam întruna greșeli, îmi simțeam creierul, ca laptele praf. Am numărat paginile rămase, vreo cincisprezece. Am acoperit apoi mașina cu capacul.

Mi se făcuse foame. Am mîncat una din brișele aduse, o felie de rosbeef, un măr și am băut oleacă de vin. N-am vrut să las totul vraise, am căutat bucătăria care era spațioasă, mobilată ca o încăpere de fermă, cu o chiuvetă de spălat vase din piatră, în care mucegăiau două mormane înalte de vase. O cunosc eu bine pe Anita. Cu siguranță că de cînd au plecat servitorii în concediu, ea nu s-a mai ostenit nici să apese butonul aparatului de prăjit pîine.

Mi-am scos jacheta taiorului, mi-am spălat farfuria, paharul și tacîmurile. Am stins peste tot și m-am dus să mă culc. Era cald și, Dumnezeu știe de ce, nu îndrăzneam să deschid fereastra. Nu izbuteam să adorm. Mă gîndeam la Anita, cea de altădată, cînd lucram pentru ea. Dezbrăcîndu-mă, nu m-am putut împiedica să întorc fotografia, în care ea stătea goală, într-un fotoliu. Mi-era necaz că rîsesem atît de

prostește. Nu vreau să spun că e o gafă să izbucnești în rîs în fața fotografiei făcute de cineva care agață fundul soției pe pereții casei, ci sunetul rîsului meu fusese prostesc.

Pe cînd lucram cu Anita, ea a venit de mai multe ori să rămînă noaptea la mine. Locuia atunci cu mama și mi-a cerut – așa cum numai ea știa s-o facă, cu multe excese de afecțiune și amenințări, cu o mare încăpățînare – să-i împrumut apartamentul ca să primească un bărbat. Bărbații îi schimba, dar nu și locul de întîlnire; deoarece cedasem o dată, nu mai îndrăzneau s-o refuz. În timpul distracției, eu mă duceam la cinema. O regăseam apoi dezbrăcată, cu obraji aprinși, citind sau ascultînd radioul, fumînd țigări, cu picioarele peste brațul unui fotoliu, oarecum poziția din fotografie. Nu i-a trecut niciodată prin minte să pună patul în ordine. Îmi amintesc cel mai bine de cearșafurile mototolite, care atîrnau pînă la podea și în care urma să dorm alături de ea pînă dimineața. Dacă îi spuneam ceva, mă numea: „mica fecioară murdară și abjectă” și mă trimitea înapoi la mînăstire, unde aveam să crăp de dorul dragostei. Sau, dacă nu, făcea o mutră îngrozitor de spășită și îmi făgăduia că data viitoare se va folosi pentru nevoile ei de masa din bucătărie. A doua zi, la birou, redevenea iar Anita-nesuferita, într-o rochie de fată din cartierele distinse, cu ochi limpezi, gesturi eficace și inima ferecată cu nasturii încheiați pînă sub guler.

Am sîrșit prin a adormi, sau a moțâi, deoarece ceva mai tîrziu i-am auzit întorcîndu-se. Patronul se văicărea că bea prea mult și că se întîlnea cu prea mulți imbecili. Apoi a venit să mă întrebe în șoaptă, de dincolo de ușă: „Dormi, Dany? E în regulă?” Am răspuns că totul e bine și că au mai rămas cincisprezece pagini. Din spirit de imitație am vorbit și eu cu un glas ca o adiere, ca și cum mi-ar fi fost frică să nu trezesc pe cineva în blestemata aceea de hardughie.

Apoi am adormit din nou. Cam în aceeași clipă, cineva a

zgîriat la uşă şi se făcuse dimineaţă – dimineaţa aceea – soarele năvălea din plin în cameră, iar patronul mi-a spus: „Am făcut cafea, ai o ceaşcă pe masă”.

DUPĂ CE MI-AM ARANJAT PATUL ŞI AM FĂCUT O BAIE, M-AM îmbrăcat, am băut cafeaua pusă lângă maşină şi m-am apucat din nou de lucru. Patronul a venit de două sau trei ori să vadă unde am ajuns. Anita a apărut apoi într-un combinezon alb, căutînd ceva pe care nu l-a găsit, cu o mîină pe capul îndurerat încă de migrena din ajun, iar cu cealaltă scuturînd scrumul primei ţigări a zilei. Trebuia să meargă să-şi ia fata din bulevardul Suchet. Am aflat totodată că vor folosi întîlnirea cu Milkaby pentru a petrece toţi trei zilele de punte în Elveţia. Plecarea în călătorie o făcea nervoasă şi, cel puţin din acest punct de vedere, am găsit-o schimbată. Altădată, avea un principiu: clienţii, ca şi iubii, te ţin mai la preţ dacă îi faci să aştepte şi n-are rost să-ţi faci sînge rău pentru un avion, cînd îl poţi lua pe următorul.

Dealtfel, toţi eram nervoşi – ea, eu şi Caravaille. Am bătut ultimele pagini ca acele dactilografe pe care nu le pot suferi, fără să încerc cel puţin să înţeleg ceea ce citeam. Probabil că am făcut un şir de boacăne, pentru că băteam în aproape toate clapele cu mîna stîngă (sînt stîngace şi, cînd mă grăbesc, şi vreau să bat repede, uit aproape că am şi o mîină dreaptă), pierdeam o groază de timp spunîndu-mi: gîndeşte-te la ceea ce faci, dreapta, idioato, dreapta, ca un boxer care a încasat o lovitură în stare să-i smulgă inima din loc. Lovitura pe care am primit-o – cu atît mai rău dacă e o prostie, şi asta va trebui s-o spun dacă voi fi anchetată – era tocmai acel week-end familial în Elveţia. Am fost odată la Zürich şi am rămas cu o amintire oribilă. N-am văzut Geneva, dar presupun că trebuie să existe acolo, cel puţin pentru Caravaille şi cei deopotrivă

cu ei, hoteluri confortabile, cu terase mari, deschise spre lună și spre duioșia melancolică a viorilor, zile luminoase și seri iluminate, momente pe care nu le voi cunoaște niciodată – nu numai pentru că sînt plătite în franci noi sau în dolari. Mi-e necaz pe mine că sînt astfel – e adevărat, de trei ori adevărat – dar, nu știu cum să spun, nu pot fi decît eu însămi.

Am terminat lucrul pe la unsprezece. Îmi aranjam paginile și clasam cele patru exemplare în ordinea lor, cînd Caravaille a venit să-mi spună că sînt liberă. Purta un costum de vară bleumarin, o cravată țipătoare cu picățele albe, mă strivea cu statura și dinamismul lui. Se repezise pînă la agenție să ia machetele. Mi-a adus și plicul cu gratificația: împreună cu cei trei sute de franci făgăduiți, am numărat mai bine de o mie de franci, aproape o lună întreagă. Am spus – țin minte totul – vă mulțumesc mult, e grozav, e mult prea mult.

El a pus într-un sac de voiaj de piele neagră tot ceea ce bătusem. M-a întrebat cu respirația tăiată dacă aveam permis de conducere. Nu era nicio problemă. Anita știa că îl am și probabil că i-a și spus-o. Cînd și-a cumpărat prima mașină, o „Simca” decapotabilă, de ocazie, era atît de speriată, încît i-am scos-o eu din garaj. Apoi îi schimbam locul de patru sau cinci ori pe zi în zona albastră.

Cu toate acestea nu condusesem cu adevărat decît o singură mașină în viața mea, o furgonetă de 2 CV a orfelinatului. Maica superioară îmi plătise permisul („pentru că e folositor și asta te va face să-ți alegi un soț care călătorește pe patru roți, nu un nemîncat pentru ochii lui frumoși”), fiind singura care o conduceam în timpul cumpărăturilor. Eram în ultimul an de școală. Existau încă două furgonete la fel și mie mi s-a dat cea mai veche. „Fă-o praf, spunea maica superioară, fiindcă așa ai să capeți experiență și după aceea punem mîna pe aia frumoasă a surorii Marie-de-la-Pitié.” Dar la treizeci pe oră, se agăța cu

amîndouă mîinile de scaun, iar la patruzeci striga să fie apărută de asasini. Într-o zi s-a speriat atît, încît a tras frîna de mînă și era să zburăm amîndouă prin parbriz.

Pe nerăsuflete, aplecat pe sacul negru, Caravaille mi-a spus că era o jale să găsești un taxi sîmbătă dimineța, că a cuplat telefonul la serviciul de abonați absenți ca să fiu liniștită, că n-ar mai vrea s-o ia altă dată de la capăt, că mai trebuia s-o ia pe fetiță și că le-aș face un nemaipomenit serviciu dacă i-aș însoți pînă la Orly. Eu nu înțelegeam de ce. El s-a ridicat, cu tot sîngele în cap, și mi-a explicat: în felul acesta voi aduce mașina înapoi acasă.

Era nebun.

I-am spus că la Orly există parkinguri dar el s-a mulțumit să dea din umeri și să răspundă: mulțumesc, știam.

— Haide, Dany, vino.

I-am spus că mi-era cu neputință.

— De ce?

Acum mă privea drept în față, puțin aplecat spre mine, mi se părea plin de forță și nerăbdare. Cînd cineva se află prea aproape de mine, îmi pierd șirul vorbelor. După cîteva secunde i-am răspuns:

— Nu știu! Uite-așa!

Mai proastă nici că se putea să fiu. El a ridicat din nou din umeri, a spus că nu e bine să fii prost și și-a dus sacul în hol. Pentru el era o chestiune rezolvată.

Nu puteam să-i însoțesc la Orly, pentru că nu știam să mă întorc cu mașina lor. Ar fi trebuit să-i spun că n-am condus niciodată altceva decît o fantomă de furgonetă și că maica superioară nu se liniștea decît dacă ne apropiam de o biserică, pentru că astfel aveam șansa să primim ultima împărtășanie. L-am urmat în hol, Anita cobora scara și nu i-am spus nimic.

Aveam trei valize. Am cărat și eu una în grădină. Căutam cu ochii DS-ul (Citroën) dar ceea ce am văzut era, pentru

mine, pur și simplu îngrozitor. Nu plecau cu DS-ul, ci cu o mașină americană descoperită, lungă și încăpătoare, pe care Anita o scotea din garaj. Un adevărat tanc.

M-am întors în hol și apoi în camera în care lucrasem. Nici nu mai știam ce venisem să caut. Geanta. Am luat-o și apoi am pus-o la loc pe masă. Nu puteam să conduc o asemenea mașină.

Caravaille închidea grăbit niște uși. Când m-a văzut proptită acolo, probabil că a înțeles în sfârșit că ceva nu era în regulă și s-a apropiat de mine.. Mi-a pus mîna pe braț și mi-a zis:

— E mașina Anitei. N-are decît un accelerator și o frînă, asta-i tot. E foarte ușor de condus.

Și apoi a adăugat:

— Nu trebuie să fii așa.

M-am întors spre el. Am văzut că avea ochi albaștri, de un albastru foarte deschis, încercănați de oboseală. Albaștri. Nu observasem acest lucru niciodată. În același timp îmi dădeam seama pentru prima dată că ocupam și eu un loc în ei. Existam ca o fată cam prostuță, dar la care ținea mult. În fine, așa cred. N-am înțeles prea bine ce voise să spună prin: „Nu trebuie să fii așa”. N-am înțeles nici mai târziu. Era prea aproape de mine, ca și adineauri, mi se părea mare, foarte puternic și simțeam că mă pierd toată. După o tăcere îndelungată – sau care mi s-a părut insuportabilă – a mai spus că dacă nu voiam să-i însoțesc se va descurca el și o să lase mașina într-un parking. N-avea nicio importanță.

Am plecat capul și i-am spus că vin.

ȘEDEAM ÎN SPATE CU MICUȚA. EA PURTA O HAINĂ ROȘIE CU guler de catifea, se ținea foarte dreaptă, cu mîna ei caldută într-a mea, fără să spună un cuvînt. Nici Anita cu soțul ei nu

vorbeau deloc. Era douăsprezece fără douăzeci, când am părăsit bulevardul periferic, la poarta Orléans și am intrat pe autostrada Sudului. La volan se afla el.

Am întrebat unde urma să las mașina: în grădină. Trebuia să strigăm pentru că mergeam cu mare viteză și vîntul puternic ne fura cuvintele. El mi-a spus că actele mașinii se găseau în buzunarul portierei, iar cheia porții de acasă era împreună cu aceea a mașinii. Cu arătătorul a lovit ușor în legătura de chei care atârna la contact. L-am întrebat unde trebuia să las cheile. S-a gîndit și apoi mi-a spus că puteam să le păstrez și că i le voi da la birou, miercuri după-masă, când se vor întoarce din Elveția.

Anita a întors capul, furioasă, cu aceeași privire ca altădată, când lucram pentru ea și mi-a strigat: „Ce-ar fi să ne mai slăbești puțin, că doar nu-i atît de complicat? Știi cu cît mergem?” Fetița, văzînd că mama era nemulțumită de mine, și-a retras mîna.

La douăsprezece fără zece – avionul decola la douăsprezece și cincil – Caravaille a oprit în fața trotuarului aerogării. M-au părăsit într-o goană. Anita, într-un mantou bej căptușit cu mătase verde, a ridicat-o pe micuță ca s-o scoată din mașină și, ținînd-o strîns la piept, s-a aplecat să mă sărute. Patronul grăbea un hamal. Mi-a întins mîna, pe care aș fi vrut s-o rețin cu disperare, căci, deodată, mi-am dat seama că aveam să-l mai întreb o mulțime de lucruri. Dar dacă va ploua? Pînă miercuri putea să plouă, și nu puteam lăsa mașina descoperită. Cum să închid capota? Era dezorientat, privea cerul luminos, apoi pe mine și apoi tabloul de bord.

— Dar de unde vrei să știu eu? E mașina Anitei.

A chemat-o înapoi pe Anita, care se zorea spre una din intrările în holul aeroportului. Când a înțeles ce voiam, a înnebunit de furie. Într-un singur cuvînt mi-a spus tot ce credea despre mine. Mi-a arătat în același timp, cu palma larg

deschisă – purta mănuși de vară – un buton de comandă care mi s-a părut pus prea jos, cu mult sub volan, dar era atât de enervată că nici n-am înțeles bine despre care era vorba. Ținea fetița într-un singur braț și probabil că-i atârna greu, iar pantofii copilului îi murdăreau pardesiul. Caravaille le-a tras spre hol. Înainte de-a dispărea, s-a mai întors să-mi facă un vag semn de rămas bun.

Mă aflam singură, pe scaunul din spate al unei monstruoase mașini. Aveam impresia că în capul meu se lăsase o mare tăcere.

Am avut nevoie, fără îndoială, de mai multe minute ca să observ că motorul mergea și că trecătorii mă priveau. Apoi, un agent de circulație s-a apropiat și mi-a spus că nu puteam rămîne acolo. Ca să par mai sigură de mine și să-l las să se îndepărteze, mi-am scos de pe cap fularul pe care-l pusesem cînd am plecat din casa lui Caravaille și l-am strîns cu grijă. Era un fular din mătase turcoaz, pe care-l cumpărasem la Le Mans, în primul an după ce începusem să lucrez, chiar în ziua cînd o telegramă mi-a dat de știre că maica superioară murise. De atunci îl păstrez aproape neînterupt în geanta mea.

Prin liniștea care-mi umpluse capul, maica superioară mi-a zis: „Nu te omorî cu firea, duci mașina la un parking, n-ai de parcurs decît cincizeci de metri și după aia ai tot timpul să te gîndești”.

Am coborît din mașină, care era albă și scliffea în soare și, deoarece nu voiam și nu puteam să mă urc îndată la volan, mi-am luat un răgaz și m-am dus să mă uit la marca mașinii din fața capotei. Era o Thunderbird, o pasăre mare, albă, sub cerul de vară, o pasăre a furtunii.

M-am instalat. Mi s-a părut că ușa se închide singură. Scaunele din piele străluceau și erau de culoarea nisipului aurit; totul din jurul meu era de culoarea nisipului sau din metal cromat scînteietor. Pe toată întinderea tabloului de

bord, și chiar între scaune, se aflau manete și butoane. M-am străduit să nu le privesc. Așa cum îmi spusese Caravaille, n-am găsit sub picior nicio pedală de ambreiaj. M-am aplecat să studiez schimbătorul de viteze. În afară de punctul mort și marșarier, nu mai existau decît două poziții: una pentru plecare și alta pentru mers. Fruntea îmi asudase, gîtlejul mi-era uscat, dar ceea ce simțeam nu era numai teamă, nu știu nici eu ce mai era. Sînt sigură că nu voi uita niciodată această clipă și-mi va părea rău că nu o voi mai putea retrăi. Mi-am scos pantoful drept, al cărui toc mă stînjea la condus. I-am spus maicii superioare că plec, am băgat ușor în viteză și am plecat.

La început mașina a făcut un salt înainte, pentru că am accelerat prea tare; după aceea însă s-a liniștit și am înaintat cu suplețe, drept înaintea mea, într-o cadență maiestuoasă. Apoi a început brambureala. Bulevardele din fața aerogării mă duceau spre toate direcțiile și, mai ales, spre cele interzise, am trecut de patru sau cinci ori prin aceleași locuri, mi-am revenit de patru sau cinci ori în fața degetului arătător al aceluiași agent, care-mi indica interdicția, am fost tratată de zgîrie-brînză de un automobilist din urma mea, pentru că nu semnalizam cu semnalizatoareleși înainte de-a le găsi – ceea ce era totuși foarte ușor – am pus în funcție ștergătoarele, ventilatorul de aer cald, radio Monte-Carlo și geamul de la portiera din dreapta. Eram în pragul crizei de nervi cînd am izbutit, în sfîrșit, să mă gazez în parkingul la care mă uitasem cu jînd la fiecare din trecerile mele și, dacă mă mai țineam pe picioare ieșind din mașină, e cu siguranță pentru că așa e moda cînd vrei să mergi.

Dar eram și mîndră, într-un anumit fel, și chiar dacă mai tremuram încă de enervare, știam că frica îmi trecuse și că mă simțeam în stare să fac kilometri cu această mașină.

Acum auzeam din nou vuietul avioanelor de pe piste de

decolare. Am introdus două monezi de cîte douăzeci de centime în contorul automat al parkingului, am luat cheile din contact, geanta, fularul și m-am dus să fac cîteva pași ca să mă aerisesc. În timp ce treceam bulevardul aflat de-a lungul aerogării, un Caravelle al lui Swissair s-a ridicat în bătaia soarelui. Era poate cel al Anitei.

Am cumpărat un tichet de vizitare la un distribuitor din hol. Era lume multă, mult zgomot și mi se părea că sînt străină de mine însămi. M-am urcat pe terasă cu scara rulantă. Am privit un Boeing al companiei Air-France făcîndu-și turul de pistă, alb și albastru, în timp ce niște oameni în galben se agitau la sol. M-am uitat la călătorii care se îndreptau într-un șir cuminte spre un aparat mare și la unul din piloți care făceau un du-te-vino cu mîinile în buzunare, lovind o pietricică cu vîrfurile ghetelor.

Am coborît la etajele inferioare. Prin ferestrele largi, l-am căutat pe pilotul fotbalist, dar se vede că intrase în avion și nu l-am mai văzut. Am hoinărit puțin prin fața vitrinelor cu curiozități, unde cel mai curios mi s-a părut reflexul fugar al unei tinere în taior alb, cu părul auriu, care nu semăna totuși cu mine. Am cumpărat France-Soir și, la bar am încercat să citesc titlurile cu caractere mari: am citit de zece ori că cineva a făcut ceva, dar tot nu știam cine era și ce comisese. Am băut un Dubonnet-vodka și am fumat o țigară. Am privit oameni ridicîndu-se, luîndu-și restul de pe masă și plecînd spre celălalt capăt al pămîntului. Mă simțeam bine? mă simțeam prost? nu-mi amintesc. Am băut un al doilea pahar, apoi și un al treilea, spunîndu-mi: „Măi fată, după asta ai să fii tocmai bună pentru mașina asta de curse cu obstacole, ce vrei tu, de fapt?” Și cred că începusem să știu ceea ce voiam.

Nu era destul de limpede, era încă numai o toană a minții, o tulburare nedeslușită, care semăna cu un mare neastîmpăr. Ascultam un glas de femeie, cu tonul scăzut și aproape

confidențial, care repeta fără oprire în difuzoare pe ce ușă trebuiai s-o apuci ca să ajungi în Portugalia sau în Argentina. Îmi făgăduiam ca într-o zi să vin aci, la aceeași masă, și cîte și mai cîte, nici eu nu mai știu ce. Mi-am plătit părărelele și mi-am spus că le băusem în sănătatea frumoasei mele păsări a furtunii. Și asta a fost tot. M-am ridicat, mi-am strîns restul de pe masă și am plecat să privesc marea.

DESIGUR CĂ NU MI-AM MĂRTURISIT ACEASTA NUMAIDECÎT. Sînt foarte pricepută în a-mi fi mie însămi complice. Urcîndu-mă în mașină, m-am gîndit numai că n-avea nicio importanță dacă am s-o mai păstrez o oră sau două și că, dacă Caravaille personal ar afla, o, i-aș spune că aveam desigur dreptul să iau dejunul în drum. Am să dau o raită prin Paris, mă voi opri undeva să mănînc o friptură cu cartofi prăjiți și să beau o cafea, voi cutreiera, liniștită prin Bois de Boulogne și, să spunem că pe la patru, am să duc mașina înapoi în grădină. Da? Da.

Am studiat, fără nicio grabă, toate mecanismele de pe tabloul de bord. Găsindu-l pe cel ce punea în mișcare acoperișul, m-am gîndit cu silă la izbucnirea de furie a Anitei. Indicatorul de viteză, foarte alungit, cu cifre mari de metal, arăta un maximum de o sută douăzeci de mile. Am calculat că aceasta făcea aproape două sute de kilometri pe oră și mi-am spus: acum să te vedem, pușorule! Am inventariat buzunarul portierei: nu conținea decît contravenții pentru staționare în zona albastră, facturi ale garajului și hărți rutiere. Legitimația gri și dovada de asigurare, pe care le-am găsit într-un buzunar de plastic transparent, erau pe numele unei societăți a lui Caravaille, cu sediul la el, în aleea Plopilor. Se spune că posedă patru din acestea, mai mult sau mai puțin fictive, care-i servesc să manevreze fondurile agenției, dar eu nu pricep

nimic, iar șeful contabil păstrează cel mai deplin mister. Mă simțeam mai liniștită acum, cînd știam că actele mașinii nu erau pe numele Anitei. Ceea ce nu aparține cuiva – în fine, unei persoane – se ia mai ușor cu împrumut.

Am coborît să mă uit la ceea ce se afla în portbagaj: cîrpe, un burete vegetal și un pliant de reclamă pentru Thunderbird. Am luat cu mine pliantul, pentru orice eventualitate. În timp ce mă instalam la volan – acesta se deplasează la dreapta ca să te poți așeza ușor și se blochează automat la pornirea motorului, o adevărată minunăție – mi-am dat seama că unii călători întorceau capul să mă privească. Privirile nu erau din acelea ce-mi sînt adresate de obicei, chiar gîndindu-mă că fusta era strînsă pe mine și că-mi arătasem picioarele mai mult decît trebuie. Mi-am spus că nu poate fi decît ceva trecător, dar e o senzație foarte plăcută să te simți mai înălțată decît alții în ochii oamenilor. Da? Da.

Am dat înapoi ca o regină, am ieșit din parking, am virat într-o curbă grațioasă în fața aerogării și m-am oprit la prima încrucișare. Un panou arăta direcția spre Paris și celălalt sens, spre sud. Ca să-mi dau un timp de gîndire, mi-am înfășurat fularul în jurul capului. Un automobilist a claxonat în spatele meu. Am făcut un semn cu mîna pentru a-i spune, atît lui cît și mie, că de acum, la dracu, fie ce-o fi, și am luat-o spre sud. N-avea niciun rost să iau dejunul la Paris; fiindcă asta fac în fiecare zi. Mă voi duce la Milly-la-Forêt, pentru că numele e frumos și va fi ceva nou. N-am să iau o friptură cu cartofi prăjiți, ci orice, ceva minunat cu zmeură, am să găsesc un restaurant unde să mi se pună masa în grădină; acum totul e hotărît, ai tras la măsca trei Dubonnet și, fi atentă ce faci. Ori ai să te întorci acasă cu depanarea. În același moment am schimbat maneta la viteza obișnuită de mers.

Am depășit o primă mașină pe autostradă, tocmai cînd trebuia să intru pe drumul spre Milly-la-Forêt și așa se explică

de ce am fost nevoită s-o iau înainte. Dar aş fi mers înainte în orice caz. Volanul mă asculta uşor, soarele îmi mîngîia blînd obraji, curentul călduţ ce mă învăluia la curbe era şi el plăcut, curbele erau lungi, adînci coborîrile, tăcută şi ascultătoare, zburînd cu repeziciune peste cîmpii, era marea mea pasăre de vis, complicea, prietena mea: meritam să fiu bătută dacă m-aş fi oprit şi, ce-i drept, numai cu bătaia aş fi putut fi oprită. Mă uitam la maşinile care înaintau în aceeaşi direcţie, cu copii care-şi lipeau năsurile de geamuri, furaţi cu totul de începutul de vacanţă, cu mingi de plajă în portbagajele prea pline şi prinse în frînghii, remorci cu ambarcaţiuni şi catarge strînse se îndreptau spre mare, iar în privirile unei perechi aflată la un moment dat în linie cu mine am citit o lucire de complicitate. Voiam să cred, cel puţin pînă la ieşirea de pe autostradă, şi să-i fac şi pe ceilalţi să creadă, că voi continua împreună cu ei, că ne vom opri seara poate, undeva împreună, la acelaşi han între Valence şi Avignon. O nebună, nu altceva.

Cînd am încetinit ca să ies de pe autostradă, maica superioară mi-a zis: „Te rog, acum ascultă-mă pe mine, ai să păţeşti numai rele, du maşina înapoi”. Am jurat pe propriul meu cap că nu voi merge mai departe de primul restaurant întîlnit – sau cel mult pînă la primul ca lumea – şi că mă întorc la Paris îndată după plata consumaţiei. Maica superioară mi-a spus că e un jurămint de beţiv şi că mai tîrziu îmi va veni mult mai greu să mă opresc din trăsnaile mele. Am văzut pe un panou că făcusem cincizeci de kilometri. Am simţit o uşoară pişcătură de nelinişte. Sînt numai cîteva ceasuri de atunci, poate cinci sau şase, dar totul îmi apare deformat şi tot atît de îndepărtat de mine ca visele după deşteptare.

M-am oprit la un restaurant pentru automobilişti, aproape de Fontainebleau. Thunderbird-ul meu nemişcat se afla în mijlocul unui univers de nichel şi plăci aglomerate, cu ferestre largi, deschise; dintre care, una aproape în faţa mesei

mele. Era lume puțină, numai perechi. M-au urmărit cu priviri lungi, chiar de la intrare, fără îndoială din cauza mașinii, poate și pentru că îmi luasem un aer de degajare forțată. Înăuntru era multă lumină și mi-am putut păstra ochelarii negri.

Am comandat o friptură de miel cu roșii à la provençale, o salată de păpădie și o jumătate de sticlă de roze sec, pentru că nu existau sferturi, iar vinul acesta mi se va urca mai puțin la cap decît unul roșu – mai e vorbă, drăguț! Am cerut un ziar și mi s-a adus același France Soir pe care-l lăsasem la Orly. Nici pe acesta nu l-am citit cu mai multă atenție. Am încercat într-o doară să dezleg jocul cu cele șapte greșeli din desen, gîndindu-mă la Anita care se enerva pe mine cînd nu le găsea pe toate șapte, precum și la faptul că în contul meu de la bancă se aflau, probabil, vreo două mii de franci. Mi-am scos carnetul de cecuri ca să controlez. Două mii trei sute de franci, dar trebuia scăzută o rată pentru televizor și cei două sute de franci pe care-i trimit lunar orfelinatului. Cu ceea ce aveam în portmoneu și în plicul primit dimineață, am socotit că puteam dispune de vreo trei mii de franci. Nu era destul ca să locuiești la Negresco un an întreg, dar pentru mai puțin de patru zile – socotisem pe degete, sîmbătă, duminică luni și marți – eram bogată, eram minunat de bogată. Nu-mi era prea foame și am lăsat totul în farfurie, în schimb mi-am terminat jumătatea de roze, mai mult decît beau uneori într-o săptămînă.

O pereche care ieșea s-a oprit lîngă masa mea. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu chelie, bronzat, calm și o femeie tînără, îmbrăcată în bej. Bărbatul m-a întrebat dacă eram mulțumită de Thunderbird-ul meu. Am ridicat capul sprijinindu-mi arătătorul pe mijlocul ochelarilor, în locul unde aceștia îmi fac un semn pe nas. I-am răspuns că dacă n-aș fi mulțumită n-aș scăpa prilejul să i-o spun. Zîmbetul s-a șters și

apoi s-a scuzat. Mi-era necaz pe mine că am făcut pe grozava și l-am chemat înapoi. Zîmbetul a reapărut.

Nu mai știu ce le-am spus cu privire la mașină, dar au luat loc în fața mea. Terminasem tocmai niște zmeură cu zahăr. Ei își băuseră cafeaua și au mai luat una pentru a putea să-mi ofere și mie una. Mi-au spus că m-au observat în timpul mesei, că mă cunoșteau cu siguranță sau, în cel mai rău caz, m-au zărit undeva. Tînără m-a întrebat dacă eram actriță. I-am răspuns, slavă Domnului, că nu, că lucram în publicitate și conduceam o agenție. Atunci, poate că m-a văzut în cursul unor interviuri, sau altundeva la televizor? Am răspuns că se prea poate. Atunci ea s-a întors spre el și i-a spus: „Vezi, tot eu am avut dreptate”. Mă duceam în sud sau mă întorceam de acolo? I-am înșirat că trebuia să mă întîlnesc cu niște prieteni la Cap-d'Antiles și să rezolv o afacere la Nisa, în timpul weekend-ului. Ei găseau că am noroc, pentru că ei se întorceau acasă. Șoseaua era circulabilă pînă la Montélimar, dar aici au așteptat mai mult de două ore, blocați de șirul de mașini venind din sens invers și care se întindea pe mai mulți kilometri. Trebuia să ocolesc și Lyon-ul, pentru că acolo e moarte de om. Cel mai bine era s-o iau pe șoseaua numărul 6 și să trec prin nu știu care-la-Demi-Lune, pentru a o apuca apoi pe șoseaua numărul 7. Am răspuns: desigur, este ceea ce fac de obicei. El era colonel-medec în armată. I-am spus că și tatăl meu era la fel, dar în armata germană, ce vreți, o slăbiciune a mamei în timpul ocupației, vă dați seama, capul ras și tot restul. Găseau că am mult umor și s-au despărțit încîntați, lăsîndu-mi o adresă mîzgălită pe o pagină de agendă. Am ars-o într-o scrumieră, după ce mi-am aprins o țigară.

Maica superioară pretindea că eram beată, că lucrurile se complică și că aș face bine dacă m-aș ascunde în toaletă pînă a nu izbucni în lacrimi. Dar n-am plîns deloc. Am hotărît că am să duc înapoi mașina marți seară, sau chiar miercuri

dimineată. Am să opresc s-o spele la un garaj în momentul întoarcerii. Anita nu-i un om să se uite la contorul de kilometri parcurși. Nimeni nu va afla nimic.

Afară mi-am aprins o altă țigară și am mers puțin pe marginea șoselei. Soarele arunca înaintea mea o umbră puternică și, când m-am urcat în Thunderbird, scaunele erau fierbinți. M-am dus la Fontainebleau. Am găsit un loc la marginea unui trotuar, mi-am încălțat pantoful drept și am coborât. Am cumpărat o rochie care, într-o vitrină, mi s-a părut frumoasă și care s-a dovedit și mai frumoasă când am încercat-o; din muselin alb, cu o fustă vapoasă, în aceeași prăvălie mi-am cumpărat și un costum de baie galben-deschis, un sutien, doi chiloți, un pantalon turcoaz, un pulover alb cu gulerul pînă-n gît și fără mîneci, două prosoape groase, două mănuși de toaletă asortate și cam atît. În timp ce mi se făcea o mică modificare la rochie, am trecut strada și am cumpărat o pereche de sandale cu barete aurii, care să meargă cu pantalonii. Pentru nimic în lume nu m-aș mai fi întors acasă, în strada Grenelle, să-mi iau asemenea lucruri. Nu atît din cauza timpului pierdut cu drumul dus și întors, cît de teama de a nu începe să chibzuiesc ceva mai mult și apoi să nu mai am curajul să plec.

Cu cumpărăturile ambalate în saci mari de hîrtie, am intrat într-o marochinărie, mi-am ales o valiză din piele neagră și am pus totul în ea. Nu voiam cu niciun preț să fac socoteala cecurilor pe care le semnam. Dealtfel, am tot soiul de avertizoare în cap, din obișnuința de a fi atentă, încît, dacă mi-aș fi știrbit într-atît averea încît să-mi stric aceste zile libere, cu siguranță că aș fi primit un semnal.

Am pus valiza în portbagajul Thunderbird-ului, dar mi-a părut numaidecît rău că n-o simțeam lîngă mine. Am scos-o și am pus-o pe scaunul din spate. Ceasul de la tabloul de bord arăta ora patru. Am desfăcut o hartă rutieră de-a Anitei și am

socotit că, mergînd pînă la căderea nopții, aş putea să dorm la Chalon-sur-Saône sau poate la Mîcon. M-am uitat mai jos, pe hartă, și am citit nume care au făcut să-mi bată brusc inima mai repede: Orange, Salon-de-Provence, Marsilia, Saint-Raphaël. Mi-am înnodat fularul în jurul capului, mi-am scos pantoful drept și am pornit la drum.

La ieșirea din Fontainebleau mi-am adus aminte ce mi-a spus colonelul-medic și am întrebat o femeie care vindea flori pe o tejghea cum aş putea să ajung la șoseaua numărul 6. Am cumpărat un buchet de violete pe care le-am agățat la parbriz. Ceva mai departe, am văzut motocicliști ai poliției stînd la taifas la o încrucișare. În momentul acela m-am gîndit: „Dacă Caravaille se întoarce în timpul week-end-ului? Dacă, dintr-o cauză sau alta, s-ar întoarce chiar astă-seară?” Fără să vreau, am încetinit.

Negăsind mașina la locul ei, s-ar gîndi la un accident, ar telefona negreșit la mine acasă (dar avea numărul meu?), iar eu nu voi fi acolo și el se va adresa poliției. Mi-am închipuit semnalmentele mele răspîndite peste tot și jandarmii la pîndă pe șosele. Ei nu, dar e curată tîmpenie. Ceilalți sînt întocmai contrariul a ceea ce sînt eu; cînd spun că vor face ceva fac. Caravaille nu se va întoarce înainte de miercuri. Avea cu el soția și fetița și nu le-ar strica, pentru nimic în lume, cele cîteva zile de concediu. Îi va spune micuței: umflă-ți plămîinii și o va duce la plimbare cu barca pe lac. Dealtfel, la ce bun să revină la Paris? Pînă miercuri totul era închis. Viața nu era cu totul viață în aceste zile, iar eu nu eram o hoată de mașini decît pe durata unui vals de 14 iulie; nu trebuia să mă sperii singură și s-o iau prea în serios. Am accelerat. Cerul era senin, de un albastru adînc, aproape mov. Pe lanurile de grîu o lumină caldă se așeza ca pulberea, o pulbere din soare. Potolită dar încăpățînată, neliniștea pe care o simțisem la ieșirea de pe autostradă s-a cuibărit în mine, în colțul cel mai

ascuns și mai tulbure al conștiinței mele, iar uneori, pentru o nimica toată, fără niciun temei, se zbătea deodată ca o fiară trezită, sau ca un alt eu care se întorcea în somn.

AM STRĂBĂTUT VALEA YONNE-EL, MI-AMINTESC CĂ M-AM oprit într-un bar-tutungerie, la Joigny ca să-mi cumpăr țigări și să caut o toaletă. În spatele tejghelei erau fotografii de camioane accidentate și un afiș tricolor care anunța distracțiile de la sfârșitul săptămânii. Șoferi de camioane pălăvrăgeau bînd bere. Au tăcut cît timp am rămas acolo, iar unul dintre ei, pe cînd îmi plăteam sucul de fructe pe care-l băusem, i-a zis patronului să-l treacă în contul lui. N-am vrut, dar el mi-a spus cu un accent din sud. „că atît ar mai lipsi, să-l refuz” și atunci mi-am luat banii înapoi. Am pornit din nou mașina, tocmai cînd ieșea și el împreună cu altul și, înainte de a se îndrepta spre camion, s-a oprit lîngă mine. Era brun, cam de vîrsta mea, cu o înfățișare relaxată și cu un „surîs Gibbs”. Mi-a spus, tot cu accentul lui, plimbîndu-și ochii de la capota mașinii pînă la răscoiala taiorului meu: „Trebuie să zburăți cu un asemenea motor”. I-am spus da, dînd cu putere din cap. A adăugat că e păcat, pentru că astfel nu ne vom mai revedea. Cînd am pornit, el deschidea portiera camionului și se cățara în cabină. A făcut semn cu mîna și mi-a strigat: „Dacă ne mai vedem am să vi-l dau înapoi!” Ținea în mînă ceva pe care nu-l mai puteam vedea din cauza depărtării. Am înțeles cînd mi-au căzut ochii pe parbriz. Izbutise să-mi șterpelească buchetul de violete.

După Auxerre am intrat pe o autostradă ale cărei lucrări nu erau încă terminate și am mers mai repede decît mi-aș fi închipuit că am s-o fac vreodată în viața mea. Am regăsit Naționala nr. 6, la sud de Avallon. Soarele nu mai era atît de înalt, dar era încă destul de cald și totuși mie mi-era frig.

Capul îmi vîjîia, pustiu; cred că din cauza enervării și a fricii care m-a cuprins cînd am simțit piciorul gol apăsînd din ce în ce mai adînc pe accelerator. Mai cred că tot același lucru m-a determinat să exagerez, imediat după aceasta, un incident lipsit ele importanță. Va trebui să nu vorbesc de el dacă voi fi interogată. Asta ar încurca totul, iar ei s-ar întreba dacă sînt în toate mințile și nu vor mai crede ceea ce le povestesc.

Am intrat într-un sat, primul întîlnit după ce părăsisem autostrada. E drept că mi se părea cunoscut. Dar oricare sat cu casele cenușii, cu o clopotniță ascuțită pe fondul cerului albastru, cu coline în zare, ieșit deodată înaintea ta în soarele de vară care se înfundă într-o stradă lungă, atît de lungă încît mă dureau ochii privind-o și era să mă opresc – oricare sat de acest fel mi-ar fi dat aceeași impresie de ceva văzut de multă vreme, de foarte multă vreme, de prea multă vreme ca să poți smulge amintirii un detaliu sau un nume.

O femeie, cu un șorț negru, slabă, bătrînă, cu obrazul brăzdat, ședea în fața unei cafenele pe un scaun pliant, iar ușa cafenelei, foarte îngustă, părea o căscătură neagră de umbră. Mergeam încet, orbită de lumină, cînd, deodată, ceva m-a făcut să-mi întorc capul și am văzut-o pe femeia aceea, care îmi făcea semn și mă chema. M-am oprit la marginea trotuarului. Ea se mișca foarte greu și de-abia venea spre mine. Am coborît. Avea un glas foarte puternic, dar răgușit, înăsprit de astmă și o înțelegeam cu greu. Mi-a spus că dimineața mi-am uitat pardesiul la ea. Îmi aduc aminte că într-o mînă avea păstăi de mazăre și că o văzusem cu un coș pe genunchi cînd era așezată. I-am răspuns că se înșela, că nu mi uitasem pardesiul la ea pentru bunul motiv că n-am fost niciodată acolo. A insistat, spunîndu-mi că mi-a servit cafea, tartine și că a înțeles că nu eram într-o stare normală, fapt pentru care nu s-a mirat cînd a găsit pardesiul meu pe un

scaun. I-am spus că e vorba de o greșeală, că-i mulțumesc totuși, și m-am urcat grăbită în mașină.

Mi-era frică de ea. Ochii ei îmi scormoneau fața cu un fel de răutate. S-a ținut după mine, a apucat portiera cu o mână zbîrcită, brună, cu pielea crăpată la încheieturi. Îmi spunea întruna că am băut o cafea, am mâncat tartine, în timp ce mi se „punea la punct” mașina.

Nu mai găseam locul contactului. Fără să vreau, am început să mă justific: dimineată mă aflam la Paris, la nu știu câți kilometri de acolo, iar ea confunda probabil două mașini asemănătoare. Mi-a răspuns cu un zîmbet rău de bătrînă un lucru îngrozitor, în fine, pe moment mi s-a părut îngrozitor:

— Mașina era la garaj, nici n-am văzut-o, dar pe dumneata te-am văzut.

Nu știu ce m-a apucat, i-am smuls mîna de pe portieră, strigîndu-i să-mi dea pace, n-o cunoșteam, ea nu m-a văzut niciodată și nu trebuia să spună vreodată, dar niciodată, că m-a văzut. Mi-am dat atunci seama că și alți locuitori ai satului mă ascultau și mă priveau. Am pornit la repezeală.

Asta-i tot. Lucrurile s-au petrecut acum un sfert de oră, poate mai puțin. Am condus drept în fața mea. Am încercat să mă gîndesc la maica superioară, la ceva care să mă liniștească, la camera mea, la mare. Dar n-am putut. Am văzut o stație de benzină pe partea stîngă a șoselei. La Orly m-am uitat la nivelul rezervorului, care era aproape plin. Acum scăzuse la jumătate, dar mai puteam să fac încă mulți kilometri. Cu toate acestea am preferat să mă opresc.

Omul care s-a apropiat să mă servească glumea cu doi automobiliști. Nu purta nici șapcă, nici uniformă. M-am îndreptat spre o clădire cu ziduri albe. Mi-am scos fularul. Îmi amintesc scîrțîitul pașilor mei pe pietriș și, mai ales, soarele care explodase într-o mie de pete luminoase printre arbori și coline. Înăuntru era o umbră caldă, liniște. Mi-am

aranjat la loc părul și am deschis robinetul unui lavabou. Atunci, celălalt eu al meu, produs al spaimei, s-a trezit strigînd cît putea.

Am fost apucată pe la spate atît de repede, încît n-am avut nici vreme să mă zbat și știu, da, știu sigur, că timp de o străfulgerare dintr-o veșnicie, am înțeles că cineva, cu sînge rece dar cu o înverșunare disperată, îmi zdrobea mîna, cu toate că mă rugam și-l imploram să n-o facă.

AUTOMOBILUL

Manuel ar fi putut să le spună întocmai ce anume era acest automobil: un Thunderbird din anul acela, complet automatizat, motorul în V8 de 300 de cai-putere, 180 kilometri la oră viteză maximă, cu un rezervor de 100 de litri. El a lucrat cu mașini de la vârsta de paisprezece ani – acum avea aproape patruzeci – și se interesa de tot ce mergea pe patru roți, aproape tot atît cît de ceea ce merge pe două picioare și poartă tocuri înalte. Singurele sale lecturi erau *L'Argus de l'Automobile* (anuar cu prețul de vînzare al tuturor mașinilor de ocazie), precum și prospectele produselor de înfrumusețare pentru femei, atunci cînd le găsea pe teigheaua farmacistului.

În America, Manuel ar fi avut satisfacția să-și poată arăta cunoștințele. Acolo ești ascultat. Chiar dacă nu vorbești bine limba lor și ai nevoie de două sute și trei ani ca să găsești un cuvînt. Manuel care era basc, a lucrat toată tinerețea lui în America, mai cu seamă la Toledo, Ohio. Mai avea un frate acolo, cel mai mare, preferatul lui. Ceea ce regreta cel mai mult din America, era fratele și o fată cu părul roșu, cu care se plimbase pe vapor, pe Maumee River, în timpul unei serbări organizate de colonia bască. Nu se întîmplase nimic, afară de

faptul că ea venise la el în cameră, într-altă zi, și că el a încercat s-o pipăie, dar ea n-a vrut.

Avusese mai multe iubite în timpul cît a lucrat la Toledo, dar cele mai multe dintre ele erau niște adevărate aparate de taxat aduse mereu la zero, sau femei măritate, și se gîndea la ele fără nicio nostalgie. Își spunea că pe atunci era prea plin de viață, prea nerăbdător, și că dacă și-ar fi dat ceva mai multă osteneală ar fi putut s-o aibă și pe Maureen, ca pe toate celelalte. El o chema Maureen atunci cînd evoca serbarea de pe rîu, pentru că semăna cu Maumee și avea un iz irlandez, dar în realitate nu-și mai aducea aminte de numele ei. Poate că nici nu era irlandeză. I se întîmpla chiar uneori, atunci cînd vinul nu-i putea alunga gîndurile negre, să nu mai fie nici atît de sigur dacă avea părul roșu. Fiica soției – avea doi ani cînd el îi devenise tată – a primit de asemenea numele de Maureen, dar toată lumea se obișnuise să-i spună Momo sau Riri, chiar și profesoara la școală, iar el n-a putut să-i împiedice. În viață puteți încerca întotdeauna să păstrați o coajă de pîine, dar oamenii vor găsi mereu calea să v-o smulgă.

Lui Manuel nu-i plăcea să treacă drept un pisălog, mai ales printre clienți, și știa din experiență că, în afara mașinilor franțuzești, dacă te întreba cineva ce e drăcia asta, o făcea doar ca să afle cît face. Din punct de vedere tehnic, se știa dinainte că nimeni nu e interesat – afară, bineînțeles, de cunoscătorii care nu-ți pun întrebări, ci încep ei să-ți umfle capul. De aceea, în ce privește Thunderbird-ul cu scaune bej, s-a mulțumit să răspundă:.

— Trebuie să facă vreo cincizeci de mii. Ușor.

Terminase de umplut rezervorul și ștergea parbrizul. Lîngă el stătea un viticultor din sat, Charles Baulu și un agent imobiliar din Saulieu, unul înalt, slab, cu o Peugeot 404, care trecea de trei ori pe săptămîină, dar pe care Manuel nu știa cum îl cheamă. În clipa aceea au auzit strigătele. Ca și ceilalți,

Manuel rămăsese cîteva secunde încremenit și cu toate astea n-ar fi putut spune că era cu adevărat surprins. Cel puțin nu atît cît ar fi fost dacă era vorba de o altă femeie.

De cum o văzuse pe aceasta, ceva i-a șoptit că nu era complet normală. Poate din cauza ochelarilor negri, a mușeniei (n-a spus decît cîteva cuvinte absolut necesare), sau poate din felul cum mergea înclinînd capul într-o parte, cu un fel de nepăsare, de osteneală. Avea un mers foarte frumos, foarte deosebit. Ca și cum mișcarea înainte a picioarelor ei lungi pleca la fiecare pas dintr-o încordare a șalelor. Manuel o asemănase cu un animal rănit, fără să poată hotărî dacă era o căprioară sau o felină, dar, în orice caz, un animal scăpat dintr-o lume nocturnă, pentru că ghiceai sub părul ei blond gînduri întunecate, gînduri izvorîte din noapte.

Acum erau toți trei în jurul ei, în timp ce se îndrepta spre biroul lui Manuel. Ieșind din toaletă, au vrut s-o sprijine, dar ea s-a îndepărtat numaidecît. Nu mai plîngea. Ținea lipită de corp mîna umflată, care purta o urmă groasă, vînată, chiar sub încheietura degetelor. Își regăsise mersul și profilul ei neted, de o nemișcare deplină, cu nasul scurt și drept, cu buzele strînse. Chiar în taiorul alb, murdărit de praf, puțin zburlită, păstra, în ochii lui Manuel, înfățișarea a ceea ce probabil că era, un animal mlădios pentru domni plini de bani.

Pe Manuel îl mai supăra un lucru, chiar mai mult decît faptul că se simțea oarecum un amărît, pentru că o femeie depășea mijloacele lui de seducție sau posibilitățile lui pur și simplu. Pe pragul biroului, lîngă maică-sa, fetița îi privea apropiindu-se. Manuel ar fi dorit mult ca ea să nu fi fost acolo. Avea șapte ani și, cu toate că era conștient în fiecare clipă a vieții sale că nu era fiica lui, era totuși fința la care ținea cel mai mult. Dar și ea îl iubea. Îl admira chiar, pentru că tații camarazilor de școală veneau la el cu o oarecare umilință atunci cînd motoarele lor cădeau în pană, iar el știa,

doar cu mâinile lui, să le repare pe toate. Nu-i plăcea deloc ca ea să-l vadă într-o situație încurcată.

O așeză pe doamna din Thunderbird lângă geamul biroului. Toată lumea tăcea. Acum nu mai îndrăznea s-o îndepărteze pe fetiță, fiindcă i-ar fi purtat pică. Se duse în bucătărie, luă o sticlă de coniac dintr-un dulap și un pahar curat din chiuvetă. Soția lui, Miette, a venit după el:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu știu nimic.

Înainte de a se întoarce, trase o dușcă din sticlă. Din principiu, Miette l-a certat că bea prea mult, iar el i-a răspuns, în bască, că așa o să moară mai repede și ea o să se poată remărita încă o dată. Miette s-a căsătorit prima dată cu nu știu ce fel de spaniol din armata învinsă, despre care el nici nu voia să audă vorbindu-se, dar nu din gelozie. Nu-și iubea nevasta, sau, mai bine zis, nu o mai iubea. Uneori își închipuia că Miette îl încornorase pe spaniol și că altcineva a însărcinat-o cu micuța. Putea fi oricare.

Așeză pe masa metalică a biroului un pahar pe jumătate plin, pe care toată lumea îl privea în tăcere. Doamna din Thunderbird făcu semn cu capul că nu voia și lăsă paharul pe masă. Manuel era furios că trebuia să vorbească primul, din cauza micuței, precum și pentru că știa că accentul lui o să-i mire pe ceilalți și că, într-un moment ca acela, se va face de râs. Făcu un gest lung de enervare ca să-i vină mai ușor:

— Spuneți că ați fost atacată, dar nu era nimeni. Toți cîți erau se află aici. Nu înțeleg, doamnă, de ce spuneți că ați fost atacată, nu pricep nimic.

Ea îl privea prin ochelarii negri, iar el nu-i putea vedea ochii. Baulu și agentul imobiliar continuau să tacă. Credeau probabil că este o epileptică, sau așa ceva, și că i se făcuse rău. Manuel, însă, știa că era vorba de altceva. Într-o noapte în primul an al reîntoarcerii în Franța, i s-a furat sacoșa într-o

stație de benzină, aproape de Toulouse. Avea impresia că se găsea în momentul acela într-o stație asemănătoare și n-ar fi putut să spună de ce.

— Cineva a intrat, spuse doamna. Trebuie să-l fi văzut cu siguranță, pentru că vă aflați în față.

Vocea ei era înceată, ca și mersul, dar limpede, fără urmă de emoție.

— Dacă ar fi intrat cineva, l-am fi văzut, cu siguranță, spuse Manuel. Hotărât lucru, doamnă, n-a intrat nimeni.

Ea întoarse capul spre Baulu și agentul imobiliar. Baulu ridică din umeri.

— Sau vreți să spuneți, poate, că unul dintre noi...? întrebă Manuel.

— Nu știu, nu vă cunosc.

Au rămas toți trei amuțiți, prostiți, privindu-se între ei. Frica lui Manuel de a re trăi noaptea nenorocită de la Toulouse devenea din ce în ce mai precisă. Dar, în același timp, era liniștit, pentru că nu-i părăsise pe ceilalți doi tot timpul cât ea se aflate la toaletă – cinci, șase minute. Ghicea fără greșală, după tăcerea care-și schimbase felul, că și ceilalți doi se temeau de ea. Dealtfel, agentul imobiliar vorbi primul și-i spuse lui Manuel:

— Poate ar trebui ca soția dumitale s-o ia pe fetița de aici?

Manuel îi spuse soției, în bască, că Riri n-avea ce căuta acolo și că și ea, dacă nu voia să încaseze o bătaie de s-o țină minte, avea tot interesul s-o șteargă. Tot în bască, ea îi răspunse că el pe ea a violat-o fără multă vorbă, pe când era văduva unui om admirabil, fără ca cel puțin să-i scoată rochia de doliu și acum nu era deloc mirată să vadă că a luat-o de la început cu alta. Totuși, a plecat împreună cu fetița, care se întorcea întruna spre doamna și spre Manuel, încercînd să înțeleagă cui i se reproșa ceva.

— Niciunul dintre noi trei, n-a intrat acolo, îi spuse Baulu

doamnei. Să nu începeți să susțineți lucruri care nu s-au întîmplat.

Era un om greoi, cu un glas gros. Cînd jucau cărți, în sat, el striga cel mai tare. Manuel găsea că el spunea întocmai ceea ce se cuvenea: nu trebuie să susțină lucruri care nu s-au întîmplat.

— Vi s-au luat bani? întrebă Baulu.

Doamna făcu semn cu capul că nu, fără șovăire, foarte hotărîtă. Manuel înțelegea din ce în ce mai puțin unde voia doamna să ajungă.

— Atunci cum? De ce să vă fi atacat?

— N-am rostit acest cuvînt.

— Ei, totuși asta ați vrut să spuneți! răspunse Baulu.

Înaintă un pas spre doamnă. Manuel își dădu seama deodată că ea se sprijinea din toate puterile de speteaza scaunului și că-i era frică. Apoi, două lacrimi i se prelinseră încet pe sub ochelari, alunecînd drept în jos, pe obraji. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. Manuel simțea un ciudat amestec de stînjeneală și excitare. Îi venea și lui să se apropie, dar nu îndrăznea.

— În primul rînd, dați jos ochelarii! zise Baulu. Nu-mi place să vorbesc cu oameni cărora nu le văd ochii.

Manuel ar fi jurat că ea nu va asculta, și fără îndoială că agentul imobiliar credea la fel, poate chiar și Baulu, care-și exagera furia ca să impresioneze lumea, dar ea se supuse numaidecît. Atît de repede de parcă i-ar fi fost frică să nu fie obligată cu forța, iar senzația simțită de Manuel fu ca și cum femeia ar fi rămas goală. Avea ochi mari, întunecați, o privire pe deplin dezarmată, se vedea că-și reținea lacrimile pe marginea pleoapelor și, ce-i drept, să fie al naibii, dacă așa nu părea mai frumoasă și mai dezbrăcată!

Ceilalți doi avură aceeași impresie, căci din nou se produse o tăcere îndelungată. Apoi, fără o vorbă, ea ridică

mîna umflată și le-o arătă. Manuel făcu atunci un pas spre ea, care nu-l putea vedea prea bine, și îl îndepărtă pe Baulu.

— Asta? întrebă el. Ei, nu, acum n-o să spuneți că aici ați pățit-o! O aveți și azi-dimineață!

În același timp își spuse: „Nu ține”, pentru că începuse să înțeleagă ce se urmărea cu toată comedia asta – o escrocherie – și își dădea seama că era de o absurditate care dărîma la pămînt tot mecanismul. Dacă doamna ar fi vrut, de pildă, să susțină că fusese rănită la el, Manuel, și să-l stoarcă de ceva bani în loc să anunțe jandarmii (n-ar fi fost niciodată de acord, cu toate că mai fusese odată la închisoare), atunci de ce dracu s-a arătat azi-dimineață pe aici, cu aceeași rană?

— Nu-i adevărat! exclamă ea.

Încercă să se ridice, clătinînd din cap cu putere. Baulu trebui să sară în ajutorul lui Manuel, ca s-o țină în picioare. Prin răscoiala taiorului ei, zăriră că nu purta pe dedesubt decît un soutien de dantelă albă și că începutul sînilor era tot atît de bronzat ca și restul pielii. Apoi călătoria se învoi să rămînă așezat și ei se dădură înapoi. Continua să repete, punîndu-și la loc ochelarii, că nu era adevărat.

— Ce? Ce nu e adevărat?

— Azi-dimineață n-am avut nimic la mînă. Și chiar dacă aș fi avut, dumneata tot n-ai fi putut să vezi, pentru că mă aflam la Paris.

Avea din nou glasul ferm, expresia aceea disprețuitoare. Manuel vedea că nu era tocmai dispreț, ci o sfortare ca să nu mai plîngă și să-și păstreze înfățișarea de doamnă. Își cerceta mîna stîngă, țeapănă și cu vînătaia aceea ciudată, aproape de încheietura degetelor.

— Nu erați la Paris, îi zise Manuel calm. De asta n-o să puteți convinge pe nimeni. Nu știu ce urmăriți, dar n-o să faceți pe nimeni de aici să creadă că eu aș fi un mincinos.

Ea ridică fruntea, dar nu spre el, ci căuta să privească prin

geam. Își întoarseră privirile după ea și o văzură pe Miette făcînd plinul unei furgonete de 2 CV. Manuel spuse:

— Am reparat stopurile Thunderbird-ului dumitale, azi-dimineață. Firele erau smulse.

— Nu-i adevărat.

— Eu nu spun lucruri neadevărate.

Ea sosise în zori, el îi auzise claxonul tocmai cînd își bea în bucătărie cafeaua cu rom. Avea aceeași înfățișare ca acum, cînd el îi ieși înaintea, același aer, totodată calm și încordat, gata să plîngă pentru un fleac, dar părăind să spună: dacă sînt atacată mă apăr. Ea l-a privit prin ochelarii negri, cum își vîra poalele bluzei de la pijama în centură. Apoi i s-a adresat: „Iertați-mă, dar cît trebuie să pun?” pentru că se gîndea că voia benzină. Dar ea s-a mărginit să-i spună că stopurile nu mai funcționează și că se va întoarce peste jumătate de oră să-și ia mașina. Și-a pus un pardesiu de vară de pe o banchetă, o haină albă. Apoi a plecat.

— Mă luați drept o alta, spuse doamna. Eu eram la Paris.

— Asta-i bună, răspunse Manuel. Vă iau drept o alta care erați dumneavoastră.

— Puteți confunda două mașini.

— Cînd am reparat o mașină n-o confund niciodată, nici chiar cu sora ei geamănă. Dumneavoastră îl luați pe Manuel drept altcineva, doamnă. Aș putea chiar să vă spun că am schimbat șurubul la garnitura metalică cînd am pus la loc firele și, dacă vă uitați, o să găsiți șurubul lui Manuel.

Și se îndreptă deodată spre ușă, dar Baulu îl apucă de braț și-l trase înapoi.

— Oricum, trebuie să ai ceva scris pentru reparația asta, nu?

— Eu, pentru hîrtii nu prea am timp, răspunse Manuel. (Voia să fie pe deplin sincer.) La urma urmei n-aveam să

marchez douăzeci de franci ca Ferrante să-și ia partea lui din ei!

Ferrante era perceptorul, locuia în sat și bea seara aperitivul cu ei. Chiar dacă ar fi fost și el de față, Manuel ar fi vorbit la fel.

— Dar ei i-am dat o hîrtie.

— O factură?

— Dacă vrei. Un petec de hîrtie, o foaie de carnet cu ștampila și totul în regulă.

Ea îi privea pe rînd, pe Baulu și pe Manuel. Își ținea mîna umflată pe brațul drept. O durea probabil. Era greu de știut ce gîndea sau simțea în spatele ochelarilor ei negri.

— În orice caz, spuse Manuel, există cineva care poate s-o confirme.

— Dacă vrea să-ți facă mizerii, zise agentul imobiliar, să știi că soția și fiica nu-ți pot fi de niciun folos.

— Lăsați-o pe fiica mea în pace; dracul să mă ia dacă mă gîndesc s-o amestec în toate astea! Voiam să vorbesc de familia Pacaud.

Familia Pacaud ținea una din cafenelele din sat. Mama și nora se trezeau dis-de-dimineată ca să servească muncitorii autostrăzii de la Auxerre. Acolo o trimisese el pe doamna în taior alb, cînd a întrebat unde poate găsi un local deschis. Era ciudat, o femeie singură, care să conducă noaptea, răsărind din noapte cu ochelari negri (atunci nu înțelesese că ea era mioapă și voia să nu se vadă), era atît de ciudat, încît nu observase decît în ultimul moment pansamentul din jurul mîinii stîngi. Un pansament alb, care se vedea în lumina slabă.

— Mă doare, zise doamna. Lăsați-mă să plec. Vreau să merg la un medic.

— O clipă, spuse Manuel. Vă cer iertare. V-ați dus la Pacaud, ei au să poată confirma. Mă duc să le telefonez.

— E o cafenea? întrebă doamna.

— Întocmai.

— Și ei confundă.

— Se lăsă tăcerea, în care doamna, nemișcată, se uita la ei; ai fi socotit că e încăpățînată dacă i-ai fi putut vedea ochii, iar Manuel înțelese și el acum că-i o smintită, că nu voia să-i facă niciun rău, că era pur și simplu o trăsniță. Îi spuse cu o blîndețe care-l miră și pe el:

— Purtați un pansament la mîină azi-dimineață, vă asigur.

— Adineauri, cînd am sosit, nu-l aveam încă.

— Nu? (Manuel îi întrebă din ochi pe ceilalți doi, care ridicau din umeri.) Nu, n-am observat. Ei și? Din moment ce vă spun că-l aveți azi-dimineață!

— Nu eram eu.

— Atunci de ce v-ați întors?

— Nu știu. Nu m-am întors. Habar n-am.

Alte două lacrimi îi alunecară de-a lungul obrazilor.

— Lăsați-mă să plec. Vreau să văd un doctor.

— Am să vă conduc la un doctor, zise Manuel.

— Nu-i nevoie.

— Vreau să știu ce-o să-i povestiți, răspunse Manuel. V-ați pus cumva în cap să-mi faceți necazuri, nu?

Ea făcu, agasată, semn cu capul că nu, sigur că nu, și cînd se ridică, ei se dădură înapoi.

— Îmi spuneți că mă-nșel, că Pacaud, că toată lumea confundă, zise Manuel. Nu înțeleg deloc ce urmăriți.

— Las-o în pace, interveni Baulu.

Cînd ieșiră, ea înainte, apoi agentul imobiliar, Baulu și Manuel la urmă, în fața pompelor găsiră mai multe mașini oprite. Miette, care nu fusese niciodată expeditivă, se ducea de la una la alta, depășită. Micuța se juca pe o grămadă de nisip, aproape de șosea, împreună cu alți copii. Văzînd că Manuel se urcă în vechea lui Fregată și că doamna de la Paris

îl însoțește, fetița se îndreaptă spre el legănându-și brațele, murdară pe obraz.

— Du-te înapoi la joacă, îi spuse Manuel. Mă duc pînă-n sat și mă întorc.

Dar ea rămase locului, lîngă portieră, tăcută, în timp ce el încălzea motorul. N-o slăbea din ochi pe doamna așezată lîngă el. În timp ce vira în fața pompelor, Baulu și agentul imobiliar povesteau pățania altor automobiliști. Văzu în retrovizor că toată lumea îl urmărea cu privirea depărtîndu-se.

Soarele dispăruse în spatele colinelor, dar avea să apară curînd din nou, pentru o a doua înserare, în cealaltă parte a satului. Pentru că răbda greu tăcerea ce se lăsase între ei, Manuel îi spuse doamnei că, probabil, din cauza asta, satul se numea Deux-Soirs-lès-Avallon (Două seri în Avallon). Era vădit că ea nu-i asculta.

A dus-o la doctorul Garat, care avea cabinetul în fața bisericii. Era un bătrîn înalt, puternic, ca un copac, care de ani de zile purta același costum de șeviot, Manuel îl cunoștea bine, pentru că era bun vînător, socialist ca și el și împrumuta uneori Fregata ca să-și facă vizitele, atunci cînd mașina lui – una cu tracțiunea în față din 43 – avea ceea ce el numea „bătăi de inimă”. De fapt, după mai multe rodaje ale supapelor, hodoroga nu mai avea nici inimă, nici altceva și nu s-ar fi putut tîrî pe roțile ei nici pînă la fiare vechi.

Doctorul Garat examină mîna doamnei, o puse să miște degetele și îi spuse că o să-i facă o radiografie, dar că, după toate aparențele, încheieturile nu erau sărite de la locul lor. Lovitura zdrobise mușchii palmei. O întrebă cum s-a petrecut. Manuel stătea deoparte, deoarece cabinetul doctorului îl impresiona ca și biserica de peste drum, precum și pentru că nu-i spusese nimeni să se apropie. După o scurtă șovăire, doamna răspunse scurt că a fost un accident.

Doctorul Garat aruncă o privire și asupra mîinii ei drepte, care n-avea nimic.

— Sînteți stîngace?

— Da.

— N-o să vă puteți servi de mînă vreo zece zile. Pot să vă eliberez o foaie de concediu medical.

— Nu-i nevoie.

O trecu în altă încăpere, zugrăvită în alb, unde se afla o masă de consultație, borcane de sticlă și un dulap mare de farmacie. Manuel îi urmă pînă la ușă. Siluetă lungă, albă pe albul zidurilor, doamna își scoase pe jumătate jacheta taiorului, atît cît să-și elibereze brațul stîng, dar Manuel putu să zărească o clipă pielea bronzată și mătăsoasă a pieptului ei strîmt, să ghicească sub dantela sutienului sîinii rotunzi, tari, de o mărime neașteptată pentru corpul ei zvelt. Apoi, nu mai îndrăzni nici să privească, nici să se dea înapoi, nici chiar să-și înghită saliva, se simțea nătărău și – de ce? – trist, da, trist ca un cîine.

Doctorul Garat a făcut o radiografie, a dispărut ca s-o dezvelopeze și a revenit confirmînd că nu era nicio fractură. Îi făcu o injecție ca să-i potolească durerea, strînse mîna umflată într-un pansament rigid, care susținea dosul și podul palmei, înfășură o fașă mai întîi între degete, apoi de jur-împrejur, foarte strîns, pînă la încheietura mîinii. Operația a durat un sfert de oră, timp în care niciunul din cei trei n-a scos o vorbă. Dacă o durea, atunci nu lăsa să se vadă. Își privea mîna care era tratată, sau zidul din față și, de mai multe ori, a împins rama ochelarilor cu arătătorul mîinii drepte, ca să-i ridice. Nu părea să fie mai smintită ca alții, ba chiar mai puțin, iar Manuel își spuse că era mai bine să uite purtarea ei.

Se căznea să-și tragă pe braț mîneca jachetei, a cărei extremitate era prea îngustă. Manuel îi veni în ajutor să descoasă cîteva cusături, în timp ce doctorul își strîngea

lucrurile. Miroși parfumul plăcut și luminos ca părul ei și încă ceva mai cald, care era mirosul pielii.

Cînd se întoarseră în biroul lui Garat, în timp ce acesta scria o rețetă, ea căută prin geantă, scoase un pieptăn și își aranjă pieptănătura cu mîna dreaptă. Tot atunci a scos și niște bani. Dar Manuel i-a spus că o să se înțeleagă el cu doctorul. Ea ridică din umeri – fără supărare, el a înțeles imediat că din cauza osteneții – și-și băgă la loc în geantă banii și rețeta.

Apoi întrebă:

— Cînd mi-am făcut asta?

Doctorul Garat o privi fără să înțeleagă, apoi își întoarse ochii spre Manuel.

— Întreabă cînd s-a rănit.

Garat înțelegea din ce în ce mai puțin. Se uita la tînăra așezată în fața lui ca și cum încă n-o văzuse pînă atunci cu adevărat.

— Nu știți cînd?

Ea nu răspunse nici cu cuvinte, nici cu un semn.

— După cîte înțeleg, presupun că ați venit să mă vedeți numaidecît, nu?

— Domnul pretinde că aveam rana și azi-dimineață, zise ea ridicîndu-și mîna bandajată.

— E foarte posibil, dar, în sfîrșit, dumneavoastră ar trebui să știți.

— E posibil?

— De ce nu?

Ea se ridică și mulțumi. În timp ce doamna ieșea pe ușă, Garat îl reținu pe Manuel de braț și-l întrebă din priviri. Manuel făcu un gest a neputință cu mîinile îndepărtate.

Se urcă din nou la volan și o aduse înapoi lîngă Thunderbird, întrebîndu-se ce avea de gînd să facă. Își spuse că s-ar putea întoarce acasă cu trenul și că ar putea trimite pe

cineva să ia mașina. Se lăsa noaptea. Manuel nu-și mai putea scoate din cap imaginea sînilor plini.

— N-o să puteți conduce cu pansamentul ăsta.

— Ba da.

Își întoarse puțin privirea și, înainte de a fi rostit ceva, el a știut ce-o să-i spună, și pe drept cuvînt:

— Am condus doar și azi-dimineață, cînd m-ați văzut! Iar mîna mea era în starea de acum nu? Atunci ce s-a schimbat?

Nu-și mai vorbiră pînă la stația de benzină. Miette aprinsese lămpile. În picioare, pe pragul biroului, îi privea coborînd din Fregată.

Doamna se duse spre Thunderbird, pe care cineva, probabil Baulu, o garase mai departe de pompe. Își aruncă geanta pe locul de lîngă ea și se instalează la volan. Manuel o văzu pe fetiță răsărind de după casă, alergînd și apropiindu-se brusc ca să-i privească. Se apropie de mașină, al cărei motor fusese pus în mișcare.

— N-am plătit benzina, îi spuse doamna.

Manuel nu-și mai amintea precis cît avea de primit și făcu o socoteală rotundă, iar ea îi dădu un bilet de cincizeci de franci. N-o putea lăsa să plece așa, mai ales în fața fetiței, dar nu găsea nimic de spus. Ea își înnodă fularul în jurul capului și aprinse farurile mici. Tremura. Fără să-l privească, îi spuse:

— N-am fost eu azi-dimineață. Vocea îi era șoptită, încordată, aproape rugătoare. În același timp el o vedea cum o văzuse în zori. La urma urmei ce importanță avea acest lucru acum. Răspunse:

— Eu unul nu mai înțeleg nimic. Poate că m-am înșelat. Oricine se poate înșela.

Dany își dădea seama că nu credea o vorbă din ceea ce-i spunea. În spatele lui, în bască, Miette striga că s-a telefonat de trei ori pentru niște depanări.

— Ce spune?

— Nimic. O să puteți să vă descurcați cu pansamentul ăsta pe mână?

Îi făcu semn cu capul că da. Manuel îi întinse mîna peste portieră, spunîndu-i repede, foarte încet:

— Fiți drăguță, strîngeți-o, de ochii micuței care ne privește.

Ea întoarse capul spre fetiță, care stătea nemișcată la cîțiva pași de ei, sub lumina lămpilor, în șorțul cu pătrate roșii, cu genunchii murdari și înțelese atît de repede cererea lui, încît simți cum îi bate inima; dar adevărata lovitură în inimă n-a fost nici atunci, nici cînd ea i-a întins mîna dreaptă, ci a fost brusc, neașteptat, necunoscut încă, zîmbetul ei. Îi zîmbea și tremura în același timp. Manuel se gîdea să-i spună ceva minunat ca să-i mulțumească, ceva frumos, care să șteargă tot ce-a fost înainte, dar nu putu rosti decît:

— O cheamă Maureen.

Ea demară, ieși de pe potecă, viră în direcția Saulieu iar el făcu cîțiva pași spre șosea, pentru a urmări mai mult timp cele două lumini roșii orbitoare, care se îndepărtau. Maureen veni lîngă el, iar Manuel o luă în brațe și-i spuse:

— Vezi tu stopurile alea? Le vezi? Ei bine, uită-te, nu funcționau, dar taică-tău, Manuel, le-a reparat!

MÎNA N-O DUREA, NIMIC N-O DUREA, TOTUL ÎN EA ERA amortit, îi era frig, foarte frig în mașina descoperită și asta o amortea și mai mult. Privea țintă drept în față, în zona cea mai luminoasă a stopurilor, chiar în fișia aceea de pulbere unde acestea se topeau în noapte. Cînd alte mașini veneau din față, îi trebuia o jumătate de secundă să-și treacă mîna dreaptă peste volan, o jumătate de secundă în care volanul nu era ținut de altceva decît de pansamentul ei rigid. Conducea cuminte, dar cu o regularitate încăpățînată. Acul indicatorului

de viteză trebuia să rămînă foarte aproape de 40 de mile, să atingă cel puțin marele 4 metalic. Atîta vreme cît acesta nu se îndepărta de el, își spunea ea, nimic și nimeni nu era trădat. Volanul nu se mișca nici cu un milimetru. Parisul se îndepărta din ce în ce mai mult, îi era prea frig ca să mai gîndească, totul era în regulă.

Știa ea foarte bine ce se întîmplă cînd trădezi, ba bine că nu! Pretinzi că iubești pe cineva, sau ții la ceva și apoi, deodată, cît durează desprinderea acului de la cifra patruzeci, de-abia cît să simți o osteneală, vreme de-o respirație și atît, cît să ai timp să-ți spui: „Nu voi fi în stare să țin la acel cineva sau să-mi placă lucrul acela pînă la capăt” și gata, o ușă se închide, poți să alergi pe străzi și poți mult și bine să te înfășori în lacrimi fierbinți și să încerci chiar luni de zile să-ți ștergi toate astea din minte, că de trădat tot ai trădat și știi că ai lăsat toate baltă.

Saulieu, însemna petele luminoase și petele negre, drumul care cotea în pantă, turlle unei biserici. Se opri după ce intrase într-o stradă și apoi în alta, la mai puțin de un metru de zidul cenușiu al bazilicei. Tăie contactul și se prăbuși cu capul pe volan, cu ochii uscați și cu suspine în piept, pe care nici nu încerca să și le rețină, dar care nu ieșeau și se transformau într-un sughiț comic. Rămăsese cu gura pe pansament, cu părul dinaintea ochilor, dincolo de blestemații ochelari de bufniță. Acum, cu asta te-ai ales, îți seamănă bine, n-ai decît mîna dreaptă și inima asta mahmură, dar trebuie să continui, nu-ți mai pune întrebări, continuă.

Își luă răgazul să rămînă așa cîteva minute – trei sau patru, poate mai puțin – și apoi se aruncă pur și simplu pe spate, pe rezemătoarea scaunului, spunîndu-și că lumea e mare, viața e lungă, că-i era foame, sete și că avea chef să fumeze. Noaptea se întindea luminoasă și frumoasă deasupra ei. Pe o hartă pe care o putea apuca cu mîna sănătoasă mai rămăsese încă

unele nume ca Salon-de-Provence, Marsilia și Saint-Raphael. Biată fată, ești ceea ce se cheamă o ciclotimică. Da, sînt o trăsnită, cînd veselă, cînd tristă, și încă una căreia îi e frig.

Apăsă pe butonul capotei care se ridică miraculos pe cerul Saulieu-ului, ascunzînd stelele și închizînd-o pe ea, Dany Longo, într-o lume care semăna cu corturile din copilărie, cele pe care le construiau din cearșafuri de pat în dormitorul orfelinatului. Își aprinse o țigară care-i plăcea și îi înțepa gîtlejul, ca primele țigări fumate la cincisprezece ani, sub cearșafuri, pe care și le treceau din mîină în mîină, fiecare cîte un fum, ca apoi să tușească de să-și dea sufletul, iar turnătoarea maicii supraveghetoare să spună: „Sst! Sst!” ca să se audă în tot dormitorul. Atunci se aprindea lumina și sora supraveghetoare venea într-o cămașă de pînză groasă, cu ceva pe cap, ca să-i ascundă craniul ras, și împărțea palme peste tot, la nimereală, de trebuia să-ți ridici genunchii pînă la gură și să te aperi cu coatele, așa că pînă la urmă tot pe ea o durea.

Trecură oameni, pașii lor răsunau pe pavaj, un orologiu bătu adînc jumătatea – la ce? – la nouă, cum se vedea pe ceasul de pe tabloul de bord. Dany Longo aprinse o lumină interioară – totul se aprinde. În mașina asta, nu poți să apeși pe un buton fără să fii orbită – căută în buzunarul portierei și se uită repede în hîrțile pe care le văzuse acolo cu cîteva ceasuri mai devreme. Nu găsi nicio factură de reparație de la Deux-Soirs-lès-Avallon. Dealtfel, nici nu se așteptase să găsească vreuna.

Își goli și geanta pe scaunul de alături. Tot nimic. Se întrebă, puțin încurcată, de ce își dădea atîta osteneală: știa doar perfect de bine că nu pusese piciorul în viața ei în casa omului scund, cu accent basc. Puse totul la loc, în geantă. La urma urmei, cîte mașini sport, americane, n-au trecut într-o zi pe șoselele naționale între Paris și Marsilia? Zeci, poate peste o sută. Și cîte femei nu puteau, în iulie, să fie îmbrăcate în alb?

Cîte din ele, Dumnezeu, nu purtau ochelari de soare? Întîmplarea ar fi fost de-a dreptul ridicolă dacă n-ar fi existat mîna ei strivită.

Dealtfel, mărunțelul acela din sud-vest n-a făcut altceva decît să mintă. Cel puțin rana era reală, vedea cu ochii ei pansamentul și nu exista decît o explicație, cel puțin ea nu vedea decît una singură. Unul din cei doi automobiliști, sau poate chiar el, a intrat după ea în toaletă ca să-i ia banii, sau pentru altceva ce nu putea crede – dar privirea aceea din cabinetul medicului, cînd ea își scosese brațul din mîneca taiorului, privirea aceea dezgustătoare și în același timp jalnică, era tot o scorneală de-a ei? Fără îndoială că trebuie să se fi zbatut, el a simțit că-i rupe mîna și l-a cuprins frica. După aceea, ca să-i scoată basma curată pe prieteni sau chiar pe el, a povestit în birou tot ce i-a trecut prin minte. Și-apoi, paharul acela de alcool de pe masă. Și roșcatul cel mătăhălos care vorbea tare. Vedeau bine că era speriată și profitau de aceasta. Și, desigur, chiar fără să înțeleagă că mașina nu era a ei, toți trei au ghicit totuși că ceva o împiedica să cheme poliția, așa cum ar fi trebuit s-o facă.

Asta era, cu siguranță că nu putea fi altceva. Ea avea impresia că trișează puțin, pentru că nu putea uita chipul smochinit, ochii răi ai bătrînei de pe strada lungă, inundată de soare, dar și asta era doar o coincidență, o confuzie. Deschise valiza neagră din spate, îngenunchind pe scaun, și scoase puloverul alb pe care-l cumpărase la Fontainebleau. Era moale, cu un miros de nou, care-i făcea bine. Stinse lumina din mașină ca să-l îmbrace pe sub taior, o reaprinse și își aranja gulerul înalt, privindu-se în retrovizor. Fiecare mișcare, făcută cu atît mai multă atenție cu cît era puțin dibace cu dreapta, îndepărta pe femeia bătrînă, stația de benzină, tot acel urît sfîrșit de după-amiază. Ea era Dany Longo, blondă și frumoasă, în drum spre Monte-Carlo, cu un taior pe care

trebuia să-l spele căci se usca în două ore, și cu o foame de lup.

La ieșirea din Saulieu, un panou arăta că Chalon era la optzeci și cinci de kilometri. Nu mergea prea repede, șoseaua urca, era tare întortocheată și trebuia să se-aștepte că nu putea ajunge acolo în mai puțin de o oră și jumătate. Dar, în fața ei, mai erau și alte mașini, ale căror stopuri o călăuzeau la cotituri și hotărî să nu se mai oprească. Tocmai în clipa cînd și-a făgăduit să nu mai oprească, fu obligată, moartă de frică, să stopeze.

Mai întîi a zărit pe stînga, la încrucișarea cu șoseaua națională spre Dijon, siluetele greoaie, masive, a doi polițiști pe motocicletă, staționați sub copaci. Nici nu era prea sigură, depășindu-i, că a văzut uniforme. Dar dacă erau polițiști și o vor urmări? Văzu apoi în retrovizor, la mai mult de două sute de metri în spate, cum unul dintre cei doi întorcea grăbit spre șosea, repezindu-se vîjiind pe urmele ei. Polițistul creștea mereu în oglindă, acum îi putea deosebi casca, ochelarii mari de protecție, dînd impresia unui robot necruțător, fără nimic omenesc. Își spunea: „E cu neputință, nu pe mine mă urmărește, o să mă depășească și o să-și continue drumul”. Trecu într-un vuiet de motor forțat la maximum, continuă o clipă și apoi încetini, întorcîndu-se spre ea cu mîna ridicată. Se opri pe marginea șoselei, la douăzeci de metri de el, care-și gara motocicletă, își scotea mînușile, apropiindu-se în lumina farurilor cu un pas liniștit, exagerat de liniștit, ca să-i zdrobească ei mai repede nervii. Știa că totul s-a terminat înainte de a fi început. Au observat dispariția Thunderbird-ului, aveau fără îndoială semnalmente și numele ei, tot ce le trebuia. În vremea asta ea, care nu se adresase unui polițist decît ca să-i ceară o informație în Paris, avea o curioasă impresie de ceva văzut, ca și cum și-ar fi închipuit dinainte această scenă, cu toate amănuntele, sau ar retrăi-o.

Ajuns aproape de ea, polițistul întoarse întîi capul spre mașinile care treceau pe șosea, străpungînd noaptea într-un mare vîrtej de vuiete, apoi oftă, își ridică ochelarii pe cască, se sprijini cu toată greutatea pe portieră și zise:

— Ce se aude, domnișoară Longo, ne plimbăm?

ERA UN OM SCRUPULOS ȘI SE NUMEA TOUSSAINT NARDI. Avea soție, trei copii, o oarecare îndemînare la tragerea cu pistolul, un cult pentru Napoleon, un apartament de patru camere cu apă caldă și crematoriu de gunoi în incinta cazarmii, economii în cont la poștă, o nesfîrșită răbdare de a învăța din cărți ceea ce n-a avut timp să învețe la școală, precum și nădejdea de a termina ca bunic și ofițer de poliție într-un mic orășel însořit.

Avea reputația unuia căruia nu-i bine să-i calci pe bătăturei, dar, de fapt, om cumsecade, atît cît poate fi un polițist. În cincisprezece ani de serviciu nu avusese niciodată prilejul să-și arate dibăcia pe altceva decît pe țintele de antrenament sau de bîlci și de aceea se considera fericit. De asemenea, nu ridicase niciodată mîna asupra cuiva, nici în civil, nici în uniformă, dacă nu punea la socoteală cele cîteva chelfăneli administrate fiului mai mare care, la treisprezece ani, se pieptăna ca un Beatles, fugea de la orele de matematică și putea deveni un derbedeu dacă n-ar fi fost ținut în frîu. În sfîrșit, singura lui grijă, în afară de aceea de a evita complicațiile, era să-și dichisească cu dragoste motocicleta. Mai întîi din spirit de disciplină și apoi pentru că aceasta ar putea deveni cauza principală a unei morți premature.

Cînd văzuse trecînd Thunderbird-ul alb cu acoperișul negru la încrucișarea națională 6 cu 77 bis, se afla în plină discuție despre motociclete cu colegul său Rappart. Pe acesta îl prefera, pentru că, la cazarmă, era vecinul lui de etaj și

pentru că nici fiul acestuia nu era mai breaz ca al lui. În timpul serviciului de zi nu puteau vorbi deloc. Noaptea, aveau, în afară de motociclete, trei subiecte de vorbă, destul de bune: tîmpenia brigadierului șef, defectele soțiilor lor și moravurile ușoare ale celorlalte femei.

Lui Nardi nu i-a fost deloc greu să recunoască Thunderbird-ul. Nu mergea prea repede și a putut să-i citească numărul, 3210RX75. Un număr ușor de reținut pentru că îi amintea de numărătoarea inversă de la lansarea rachetelor. Avusese vaga presimțire, în timpul celor două ore dinainte, că o va vedea trecînd din nou, sînt unele lucruri pe care nu le poți explica. Îi spuse doar lui Rappart: „Du-te vezi cum se circulă pe naționala 80 și ne întîlnim aici”. Era așezat călare pe motocicletă și n-a avut decît s-o ridice și să pornească motorul cu o lovitură puternică de picior. Dădu prioritate unei camionete, se repezi pe dreapta și coti în plină accelerație. În trei secunde a avut în fața ochilor stopurile Thunderbird-ului, enorme, de un roșu orbitor, în stare să complexeze pe viață pe un mare amator de procese verbale.

Nu vedea cine se afla la volan. În depășire, privirea s-a agățat de pansamentul pe care ea îl purta la mîna stîngă și știu pe loc că era ea. Cînd îi ceruse să se oprească, nu izbutea să-și aducă aminte numele, pe care îl citise, totuși, împreună cu data ei de naștere și tot restul; cu toate acestea avea o foarte bună memorie a numelor. Își aminti în timp ce mergea spre ea: Longo.

Era diferită de azi-dimineață, se întreba din ce cauză, mai ales că îl privea ca și cum nu l-ar fi recunoscut. Apoi își dădu seama că dimineață nu avea puloverul cu guler înalt. Alb, ca și taiorul, acesta îi dădea o înfățișare mai rotundă obrazului și, prin contrast, îl arăta mai bronzat. Dar dădea dovadă de aceeași emotivitate ciudată, de aceeași greutate de a rosti un

cuvînt, iar lui îi făcea aceeași impresie, că se găsea în fața unei vinovate.

Vinovată de ce? O oprise în zorii zilei, puțin după Saulieu, pe drumul spre Avallon, pentru un defect la stopuri. Era la sfîrșitul orelor de serviciu și pusese mîna în timpul nopții pe destui imbecili care treceau de linia galbenă, depășeau în vîrfurile pantelor și își băteau joc de viața altora, așa că era sătul și s-a mulțumit să-i spună: „Stopurile dumneavoastră nu funcționează, la revedere și să nu se mai întîmple”. Chiar și o femeie, oricît de emotivă ar fi, nu putea să cadă într-o asemenea panică, numai pentru că un polițist, frînt de osteneală, i-a cerut să-și repare stopurile.

Numai după aceea, cînd găsise că purtarea ei era prea ciudată și i-a cerut să-i arate actele, a observat pansamentul de la mîna stîngă. Tot timpul cît îi cerceta permisul de conducere – îi fusese eliberat la optsprezece ani, în Nord, unde locuise pe atunci la un orfelinat condus de maici – și-a dat seama, cu toate că ea rămînea pe deplin tăcută și nemișcată, că nervozitatea fetei creștea și se apropia de un punct limită, cînd putea reprezenta o primejdie pentru el.

Da, era de neînțeles și n-ar fi putut s-o explice, cu toate acele blestемate manuale de psihologie cu care-și burdușea capul pentru examene, dar a avut sentimentul foarte limpede al unei primejdii. De pildă, simțea că ar fi posibil ca ea, ajunsă la limita rezistenței nervoase, să scoată din buzunarul portierei o armă cu care să-l transforme într-o victimă a datoriei. În plus, n-ar fi trebuit să rămînă singur, dar el se învoise cu Rappart ca acesta să plece mai devreme, ca să fie în formă la masa de botez a micuței sale nepoate. Nu era nici el cu totul în regulă, în toată povestea asta.

Actele ei, în schimb, păreau să fie în regulă. A întrebato unde se ducea: la Paris. Ce profesie avea? Secretară într-o agenție de publicitate. De unde venea? A dormit într-un hotel

la Chalon. Numele hotelului? „Renașterea”. Răspundea fără prea multă șovăire, dar cu un glas descompus și de-abia perceptibil. Era întuneric, între zi și noapte, și n-o vedea prea bine. Se gîdea să-i ceară să-și scoată ochelarii, dar nu puteai pretinde asemenea lucru, mai cu seamă unei femei, fără să pari că vrei să joci rolul personajului nemilos dintr-un foileton de televiziune. Nardi se temea grozav de ridicol.

Mașina era pe numele firmei de publicitate unde lucra. I-a spus și numărul de telefon al patronului, ca să poată verifica faptul că mașina îi era deseori încredințată. Tremura. Nu era semnalată nicio Thunderbird furată și rătăcind pe șosele, iar dacă i-ar fi tocat nervii pînă la limită, s-ar fi putut să aibă neplăceri după aceea. A lăsat-o să plece. Mai târziu i-a părut rău. Ar fi trebuit să verifice dacă nu era înarmată. Dar de ce îi venise în minte ideea aiurită că ar fi putut avea o armă? E tocmai întrebarea care-l obseda.

Acum, nu mai pricepea nimic. Avea de-a face cu aceeași fată speriată, derutantă, dar ceva se schimbase de azidimineată, care îndepărta ceea ce simțise el că îi dădea tinerei o înfățișare agresivă – nu, nu era chiar asta, mai curînd deznădăjduită – dar nici asta nu era, și nu exista niciun cuvînt care să exprime întocmai că, în zori, ea era gata să atingă un punct limită și că acesta fusese acum depășit. Era sigur că, dacă atunci ar fi existat o armă în mașină, ea nu se mai afla acum acolo.

Într-adevăr, după ce s-a trezit din somn, Nardi s-a simțit puțin ridicol, gîndindu-se din nou la tînăra femeie din Thunderbird. Dacă, văzînd-o pentru a doua oară, nu-l luase pe Rappart cu el, era tocmai de teama de a nu fi și mai ridicol. Acum era mulțumit că procedase astfel.

— Se pare, domnișoară Longo, că sîntem sortiți, și unul și celălalt, serviciului de noapte. Nu găsiți?

Ea nu găsea absolut nimic, pentru că nici nu-l recunoștea.

— Am văzut că ați reparat stopurile. (După un timp.) Era un scurt circuit? (Pauză.) În orice caz, acum funcționează. (Un secol întreg.) Le-ați reparat la Paris?

Un obraz bronzat, ascuns de ochelari, luminat de indicatoarele tabloului de bord, o guriță mică, cărnoasă, care tremura puțin, ca umflată de efortul de a nu izbucni în lacrimi, o șuviță de păr blond depășind fularul turcoaz, dar niciun răspuns. Vinovată? Dar pentru ce?

— Ei, vă vorbesc! La Paris v-ați reparat stopurile?

— Nu.

— Unde?

— Nu știu. Pe la Avallon.

Așa da. Știa să vorbească. I se părea chiar, atît cît își putea aminti, că glasul era mai puțin neutru, mai expresiv. Își regăsise o parte din calm.

— Dar ați fost la Paris?

— Da, cred.

— Nu sînteți sigură?

— Ba da.

El își freca ușor buza cu degetul arătător și, de data asta, se ostenea să se uite bine la ea, cu toate că, în general, se jena să privească în felul acesta femeile, chiar și pe prostituate.

— Aveți ceva neplăceri?

Ea clătină ușor din cap și asta era tot.

— V-ați supăra dacă v-aș cere să scoateți puțin ochelarii?

Ea îi dădu ascultare. Adăugă apoi repede o explicație, ca și cum ar fi socotit că e necesară:

— Sînt mioapă.

Era atît de mioapă încît, cînd își scotea ochelarii, renunța cu totul la vedere. Nici nu încerca cel puțin să-și potrivească privirea. În loc să strîngă ochii, cum făcea micuța Rappart, care era și ea mioapă în urma unei rujeole nenorocite și ale cărei eforturi, fără ochelari, erau jalnice, ochii tinerei se

lărgeau deodată, pustii, ca lăsați la voia întâmplării, și îi schimbau înfățișarea obrazului.

— Puteți să conduceți noaptea cu ochii aceștia?

Își îmblinzise glasul dar îi era necaz pentru fraza aceea de polițist încuiat și bătăran. Fata și-a pus, din fericire, repede la loc ochelarii și a răspuns da, cu o ușoară mișcare a bărbiei. Dar mai exista și pansamentul acela.

— Nu e prea cuminte, domnișoară Longo, mai ales cu o mână rănită. (Niciun răspuns.) Și apoi, dacă nu mă înșel, n-ați lăsat toată ziua volanul din mână. (Niciun răspuns.) Numai drumul dus și întors, cât v-a luat? Șase sute de kilometri? (Tot fără răspuns.) Sînteți obligată să conduceți neîncetat? Acum unde vă duceți?

— În sud.

— Unde în sud?

— La Monte-Carlo.

El șuiera admirativ.

— Sper că n-o s-o faceți fără oprire?

Ea clătină vizibil din cap. Era prima reacție mai decontractată pe care o vedea la ea.

— Am să mă opresc la un hotel, ceva mai departe.

— La Chalon?

— Da, la Chalon.

— La „Renașterea”.

Ea îl privi din nou fără să-l înțeleagă.

— Mi-ați spus că ați dormit la „Renașterea”. Nu e adevărat?

— Ba da.

— Aveți camera reținută?

— Nu, nu cred.

— Nu credeți?

Ea scutura din cap, se întorcea ca să-i ocolească privirea, stătea acolo nemișcată, cu pansamentul pe volan, nu cu acea

îngăduință arogantă a unora din automobiliști, care-și spun: „Dă-i drumul. Ești tare interesant. Dar sper să pot pleca când ai să termini de făcut pe paiața cu mine” – ci, pur și simplu, pentru că era aiurită, pierdută, pentru că nu mai găsea cuvinte, nici idei și renunțase la discuție, ca și atunci când și-a scos ochelarii. Dacă i-ar fi cerut să-l urmeze la postul de poliție, ea nu s-ar fi împotrivit defel probabil că nici n-ar fi încercat să afle motivul.

El aprinse lanterna și plimbă lumina în interiorul mașinii.

— Pot să mă uit în buzunarul portierei?

Ea îl deschise. Înăuntru nu erau decît niște hîrtii și ea puse mîna pe ele ca să-i arate că altceva nu mai era.

— Dar geanta?

O deschise și pe aceasta.

— Aveți ceva în portbagaj?

— Nu, doar valiza mea.

Se uită în valiza ei de piele neagră, care nu conținea decît ceva îmbrăcăminte, prosoape, o perie de dinți. Nardi se aplecase peste portiera deschisă, deasupra scaunului din față, iar ea se îndepărtase de la sine, pentru a-i face loc. Era hărțuit în același timp de sentimentul că era un mojiș și încă unul plicticos, precum și de presimțirea că trecea pe lîngă ceva ciudat și grav, pe care ar fi trebuit să-l descopere.

Închise la loc portiera, oftînd:

— Se pare că aveți necazuri, domnișoară Longo.

— Sînt obosită, asta-i tot.

Mașinile treceau vuind prin spatele lui Nardi, sclipiri de lumină puternică plimbau umbre pe chipul femeii, încît aspectul obrazului se schimba întruna.

— Știți ce vom face? Îmi promiteți că vă veți opri la Chalon, iar eu voi telefona la „Renașterea” ca să rețin o cameră.

În acest fel va putea controla dacă ea fusese cu adevărat

acolo în ajun și dacă nu mințise. Nu vedea ce altceva ar mai fi putut face.

Ea aprobă din cap și el îi ceru să meargă încet, fiindcă era multă lume pe șosea în week-end-ul acesta și se îndepărtă ducându-și arătătorul la cască, în timp ce se gîndea întruna: „N-o lăsa să plece, peste scurt timp se va dovedi că faci o gafă monumentală”.

Fata nu-și luă rămas bun, iar polițistul, cu picioarele îndepărtate, înfipite în șosea, făcea semn mașinilor care veneau din aceeași direcție să încetinească. O urmări cu ochii pînă s-a întors la motocicletă. Își spunea că, la urma urmei, vorba aceea, nimeni nu e paznicul surorii sale și că n-avea să-și reproșeze nimic. Dacă ea avea șanse să sfîrșească cu o fotografie în ziar, se va găsi cu siguranță ceva mai departe, pe drumurile 6 sau 7, un coleg mai încăpățînat ca el, care s-o împiedice. După cincisprezece ani de serviciu avea încredere poate într-o singură calitate a colegilor lui, dar credea în ea ca în evanghelie: erau numeroși. Și unii mai încăpățînați ca alții.

CU FARURILE ÎN FAZA MARE, ÎNAINȚA CA ÎNTR-UN VIS. NICI rău, nici bun. Un vis ca atîtea altele. Cum avea uneori și ea, pentru ca, după aceea, să nu-și mai aducă aminte de nimic. Știa că nici măcar nu se va trezi în camera ei. Era pe deplin trează și trecea prin visul altcuiva.

Poate exista oare un asemenea lucru? Să faci un pas atît de obișnuit ca toți pașii făcuți în viață și, fără să-ți dai seama, să treci de granița realității, să rămîi tu însăși, vie și complet trează, dar făcînd parte din visul nocturn, să spunem, al vecinei de dormitor? Și să continui să mergi, avînd totuși certitudinea că n-ai nicio ieșire, că ești prizoniera unei lumi identice cu cea adevărată, dar cu totul stupidă, o lume

monstruoasă, pentru că se poate risipi în fiecare clipă, în capul prietenei, și tu să dispari odată cu ea?

Ca în visele în care motivul acțiunilor se schimbă pe măsura adâncirii în ele, nu mai știa de ce se găsea pe șosea și alerga în noapte. I se părea că intra într-o sală unde – clic – un tablou înfățișează un port de pescari, dar maica superioară e acolo; tu ai intrat să-i mărturisești că ai trădat-o pe Anita și nu găsești cuvintele cu care să-i explici, pentru că visul e obscur, și începi s-o lovești, s-o lovești întruna pe maica superioară, dar altă femeie bătrână îi ia pe nesimțite locul, aceea care îți înapoia pardesiul alb și tot așa mai departe. Cel mai limpede era faptul că trebuia să se ducă la un hotel, pe unde mai trecuse o dată, înainte de a-i putea spune polițistului că nu fusese acolo niciodată. Sau, dimpotrivă, se spune că un nebun are întotdeauna impresia că ceilalți ar fi săriți din minți. Ei bine, probabil că asta era. Înnebunise.

După Arnay-le-Duc, un șir lung de camioane înainta la pas. Trebui să rămână în spatele lor, de-a lungul unei pante care nu se mai isprăvea. Când putu să le depășească, pe unul, două și apoi pe toate, o cuprinse un mare val de ușurare. Nu era atît faptul că putuse depăși camioanele, nici plăcerea de a regăsi în fața ei șoseaua întunecată, o noapte liberă, cît bucuria resimțită cu întârziere, că nu fusese dusă la închisoare pentru furt de mașină. Thunderbird-ul nu era urmărit. Era salvată. I se părea că-l părăsise în clipa aceea pe agentul motociclist. Făcuse douăzeci de kilometri într-un vălmășag de gînduri, în care timpul s-a topit.

Trebuia să înceteze odată cu prostiile și să ducă imediat mașina înapoi, la Paris. Nu mai putea fi vorba să vadă marea. O să se ducă acolo altă dată. Cu trenul. Sau, mai bine, va întrebuința ceea ce-i mai rămăsese din economii pentru plata unei treimi dintr-o mașină de 2 CV, iar restul în optsprezece rate lunare. Așa trebuia să facă de multă vreme. Nu va

debarca la Monte-Carlo, ci într-o văgăună rezervată celor cu voința anemică. Nu într-un mare hotel închipuit cu piscină, muzică susurată și întâlniri climatizate, ci într-o pensiune de familie reală, cu vederea spre grădina de zarzavat, unde culmea destrăbălării era să dezbată, la ora siestei, niște idei intelectuale despre piesele lui Anouilh, cu o doamnă mezelăreasă, cu care nu e cuviincios să faci pe prostul, sau, în cel mai bun caz, să facă același lucru cu un tânăr prezbiter și atât de stîngaci, încît răstoarnă șezlongurile și cu care va forma o pereche, el și ea, Dany Longo, în stare s-o înduioșeze pe pețitoarea de servicii: „Cît e de frumos, dar e trist; dacă vor avea copii au să dea toți banii la optician”. Da, da, putea ea să-și bată joc, să le ia pe toate de sus, acesta era adevăratul ei univers și nici nu merita un altul. Nu era decît o idioată plină de fumuri. Cînd nu ești în stare să-ți privești umbra fără să leșini de frică, rămîi în banca ta.

Chagny, acoperișuri burgunde, enorme camioane înșirate în fața unui restaurant pentru șoferi; Chalon, la șaptesprezece kilometri.

Dumnezeule mare, cum de izbutea să-și bage în cap tot soiul de lucruri și să se sperie de ele eșafodînd niște raționamente ce nu făceau doi bani? De pildă, cu Caravaille. Credea într-adevăr că, întors miraculos din Elveția, se va repezi în primul rînd la poliție, ca toată lumea să afle că printre angajații lui se găsesc oameni certați cu legea? Dar și mai mult, credea chiar că îl va lăsa inima să dramatizeze întîmplarea în fața enormului hohot de rîs al Anitei? Pentru că ea nu va avea altă reacție, atunci cînd și-o va închipui pe mica ei bufniță sperioasă plecînd să-și trăiască viața cu treizeci pe oră.

Aiureli de nebună. Tot ce risca la întoarcere erau cîteva cuvinte ale lui Caravaille, care îi va spune: „Sînt mulțumit să te revăd, Dany, ai o mină superba, dar ai să înțelegi destul de

ușor că dacă toți cei de la agenție ar împrumuta de la mine o mașină, aș avea nevoie de o adevărată herghelie”, și s-o dea pe ușă afară. Dar nici atât: va fi nevoie să-i explice motivul sau să plătească o amendă. Apoi el îi va cere, foarte drăguț, demisia. Și ea se va descurca, primind propunerile pe care i le face o altă agenție, în fiecare an, pentru un post cu salariu mai mare. Da, da, cretino!

Agentul motociclist îi știa numele. Și el spunea că a mai văzut-o de dimineață, în același loc. Ei bine, trebuie să existe o explicație și pentru asta. Dacă ea s-ar fi purtat cu el și cu micul garagist ca o ființă normală, ar fi aflat pînă acum explicația. Dar și așa, acum cînd și-a mai adunat mințile, începe s-o ghicească. Nu era încă foarte limpede, pe deplin judecat, dar ceea ce ghicea nu era cazul să sperie nicio pisică. Îi era pur și simplu rușine de ea, asta-i tot.

Nici n-apuca bine să se apropie cineva de ea, să-i vorbească pe un ton ceva mai ridicat și, gata, se pierdea cu firea. I se cerea să-și scoată ochelarii și îi scotea. Se teroriza ea singură atît de tare, încît s-ar fi supus poate și dacă ar fi fost vorba de îmbrăcăminte. Dar ar fi plîns și s-ar fi rugat: nu era bună de altceva.

Știa totuși să se împotrivească, să se apere, chiar cu violență; și-a dovedit-o sieși de mai multe ori. La treisprezece ani, atunci cînd într-o zi i-a întors o palmă tot atît de scurt și de puternic sorei Marie-de-la-Pitié, care pe altele nu le atingea. Chiar și cu Anita, care se uita la ea ca la un vierme, dar care a încasat de la ea cea mai strașnică bătaie din viață, precum și o trimitere la plimbare pe palier, cu geanta și haina după ea. Desigur că după aceea a plîns zile întregi, dar nu pentru că a lovit-o pe Anita, ci pentru altceva, care o va face ca niciodată să nu mai fie ceea ce a fost; și apoi, dacă a plîns, n-a știut nimeni în afară de ea. Tot numai ea știa că putea trece, fără vreun temei, în mai puțin de o oră, de la

seninătatea cea mai mare la depresiunea cea mai paralizantă. Dar chiar în starea aceea depresivă, nu pierdea niciodată din vedere, din obișnuință, că trebuie să aibă încredere în ea și că, în scurt timp, va reînvia din propria ei cenușă, ca pasărea Phoenix. Ceilalți, era absolut sigură, o priveau ca pe o fată nu prea vorbărească, stîmjenită de ochelari, dar cu caracter.

Apropiindu-se de Chalon, începu s-o doară din nou mîna. Poate din cauza unei mișcări de contractare a degetelor pe volan, fără să-și dea seama, sau poate trecuse efectul injecției. Nu era încă o durere adevărată, dar își simțea mîna sub pansament. Pînă atunci uitase de ea.

În lumina farurilor, panouri mari publicitare lăudau mărfurile cu care era obișnuită. Una din ele, o apă minerală, făcea parte din cele de-al căror buget se ocupa ea la agenție. Nu era plăcut s-o întîlnească pe șosea. Își spunea mereu că va face o baie și apoi se va culca. Va duce înapoi mașina, îndată ce se va fi odihnit. Dacă avea caracter, acum era momentul s-o dovedească. Avea o șansă în plus să închidă gura celor care pretind că o cunosc: hotelul unde o trimisese polițistul se chema „Renașterea”. Un nume predestinat, pentru că aici va renaște pasărea Phoenix.

Era sigură că i se va spune și aici că a fost văzută ieri. N-avea nicio îndoială că i se va cunoaște și numele. Nu-i nicio mirare, din moment ce polițistul a telefonat. Dar de data asta, în loc să se piardă cu firea, își va spune că nu risca nimic pentru împrumutarea mașinii și ea va fi cea mai îndrăznească. „Renașterea”. Fie și „Renașterea”. Simțea cum e cuprinsă treptat de o mînie rece, plăcută. Dar cum a putut motociclistul să-i afle numele? L-a rostit probabil la medic sau poate la stația de benzină. Putea ea să nu fie guralivă – sau să-și închipuie că nu e – dar de fiecare dată scăpa cîte ceva. Greșeala a fost că făcuse o legătură între rana de la mînă și toate celelalte, în timp ce accidentul nu fusese prevăzut –

cuvîntul i se păru cel mai potrivit – în această farsă. Își băteau joc de ea, o luau peste picior.

Unde a început oare această poveste? La Deux-Soirs-lès-Avallon? La femeia bătrînă? Nu, cu siguranță înainte. Dar înainte nu întîlnise decît o pereche într-un restaurant pe șosea, vînzătoarele din magazin, un șofer de camion cu zîmbetul frumos, care i-a șterpelit buchetul de violete și care... Oh, Dany, Dany, de ce nu te servești de capul tău decît ca să-ți înfășori fularul în jurul lui? Șoferul de camion, el era! Chiar dacă va trebui să-și petreacă toată viața căutîndu-l și tot îl va găsi ea pe „zîmbetul Gibbs”; și atunci să te ții: o să-și pună plumb în geantă și o să-l izbească peste gură cu ea, de-o să-și înghită dinții.

La Chalon se începuse împodobirea străzilor cu steaguri tricolore din hîrtie și ghirlande de becuri mici. Străbătu orașul pînă la malul Saônei. În față se vedeau niște insule, iar pe cea mai mare, niște clădiri care puteau fi un spital. Se urcă pe un trotuar de pe malul fluviului, opri motorul și stinse farurile de staționare.

Era ciudat cum avea senzația de ceva văzut, ceva trăit. O barcă plutea pe apa neagră. Se zăreau luminile unei cafenele de pe cealaltă parte a străzii. Pînă și Thunderbird-ul nemișcat și calduț, printre celelalte mașini înșirate acolo, într-o seară de vară, la Chalon, întărea impresia că știai ce se va întîmpla în clipa următoare. Probabil că din cauza oboselii, a încordării nervilor de-a lungul acelei zile, toate la un loc.

În clipa următoare își scoase fularul, își scutură părul, trecu strada regăsind plăcerea de a merge, intră în cafeneaua plină de lumină, în care Barrière își cînta viața în mijlocul soneriilor biliardului electric, iar niște clienți își povesteau propria lor viață fără a putea fi auziți, fiind nevoiți să-și umfle glasul, ca și ea, pentru a întreba pe doamna casieră unde se găsea hotelul „Renașterea”.

— Strada Băncii, mergeți drept înainte și apoi la stînga, dar vă previn că e scump.

Ea comandă un suc de fructe, ba nu, avea nevoie de ceva mai întăritor, bău un coniac foarte tare, care a ars-o pînă la pleoape. Paharul era gradat cu mici purcei roz de toate mărimile. Nu era decît un mic purcel, cît o nimica toată. Doamna casieră a înțeles ce se petrece în spatele ochelarilor, pentru că rîse cu glas limpede, foarte drăguță, și îi spuse:

— Nu vă faceți griji, arătați bine așa cum sînteți.

Dany nu îndrăznea să ceară, așa cum ar fi dorit, un al doilea coniac. Luă un pachet de covrigi de pe tejghea, sparse unul între dinți căutînd un disc cu Bécaud pe cadranul tonomatului. Puse „Singur sub stele”, iar doamna de la casă îi spuse că și ei cîntecul acesta îi făcea o impresie deosebită – aici – și arată spre inimă cu vîrfurile degetelor.

Cînd Dany ieși în noaptea Chalon-ului, aerul răcoros o lovi în obraji și merse un moment pe jos. În picioare, în fața fluviului, își spunea că nu mai are chef să meargă la „Renașterea”. Avea poftă să arunce în apă pachetul cu covrigi din mîna dreaptă – îl și aruncă – i-ar fi plăcut să mănînce spaghetti, să se simtă bine, să se afle la Cannes, sau în altă parte, în rochia vaporosă pe care și-o cumpărase la Fontainebleau, sau în brațele unui bărbat drăguț, care s-o destindă, pe care să-l îmbrățișeze, să-l îmbrățișeze mereu, din răsputeri. Un băiat ca cel dintîi, care i-a umbrit pe toți ceilalți și pe care-l întîlnise la douăzeci de ani, mai exact de la douăzeci la douăzeci și doi, dar care avea viața lui, cu o soție pe care o iubea cu disperare și un copilăș zărit pe niște fotografii. Dumnezeuule, cît era de obosită, cît să fie ceasul?

Se întoarse la mașină. De-a lungul malului creșteau niște plante numite îngerii. Cînd era copil sufla în ele, iar florile lor albe și ușoare își luau zborul și te transformai în doamna de pe coperta Larousse-ului. Culese una, dar trecătorii o priviră

și ea nu mai îndrăzni să sufle. Ar fi dorit să întâlnească pe drum un înger, unul de sex masculin, fără aripi dar frumos, și liniștit, și amuzant, unul din îngerii aceia de care se temea maica superioară, dar care s-o țină în brațe toată noaptea. Știi ceva? A doua zi ar fi uitat toate, ca un vis urît, s-ar duce împreună în sud, cu „Pasărea furtunii”. Acum oprește-te, neroado!

N-avusese niciodată prea mult noroc cu rugăciunile, dar cînd a deschis portiera mașinii i-a venit să urle. Înger sau nu, fapt e că el se găsea în mașină, cu totul necunoscut, mai curînd brun, mai curînd înalt, mai curînd derbedeu, confortabil instalat pe scaunul de lîngă volan, cu o țigară cu filtru în gură – una din cele pe care le lăsase pe tabloul de bord – cu picioarele cocoțate și cu tălpile mocasinilor sprijinite de parbriz, ascultînd la radio, probabil de aceeași vîrstă cu ea, cu pantaloni deschiși, o cămașă albă și un pulover pînă în gît. O privea de sus în jos, cu niște ochi negri, mari, spunîndu-i cu un glas surd. Destul de plăcut, dar ușor iritat:

— Multă vreme ai mai stat acolo! N-o să mai putem pleca!

PHILIPPE FILANTERIS, ZIS PUȘLAMAUA-PUȘLAMA PENTRU CĂ de două ori e mai bine spus decît o dată, avea cel puțin una din calitățile fundamentale: știa că pentru el lumea va dispărea în clipa morții, că, prin urmare, ceilalți n-aveau niciun fel de importanță, chiar dacă și-ar da osteneala să le găsească vreuna, că toți ceilalți se găseau pe pămînt ca să-i procure lui tot de ce-avea nevoie și că, dealtfel, era cu totul prostesc să-ți storci creierii pentru oricine ar fi, în măsura în care o sforțare a creierului poate acționa defavorabil asupra inimii, scurtînd astfel timpul – șaizeci sau șaptezeci de ani – cît nădăjduia să trăiască.

Împlinise douăzeci și șase de ani în ajun. Fusesse crescut la

iezuiți. Moartea mamei, cu câțiva ani mai înainte, era singura întâmplare din viață care l-a durut cu adevărat și care îl mai durea încă. Lucrase la corectura unui ziar alsacian. Avea în buzunar un bilet de vapor pentru Cairo, un contract cu Radiodifuziunea și aproximativ niciun sfanț. Socotea că femeile, care sînt prin naștere inferioare, și nu cer un mare efort cerebral, erau societatea cea mai potrivită pentru un băiat ca el, care trebuia să mănînce de două ori pe zi, să facă dragoste din cînd în cînd, și să ajungă la Marsilia înainte de 14 ale lunii.

În ajun, de ziua lui, fusese la Bar-le-Duc. Îl dusesese acolo, în mașina ei de 2 CV, o învățătoare din împrejurimile Metzului, mare admiratoare a lui Liz Taylor și a lui Mallarmé, care se ducea să-și vadă părinții la Saint-Dizier, în Haute-Marne. Era după-amiază și cînd ploua, cînd ieșea soarele, și apoi iar ploua. Au făcut un ocol ca să se gareze în spatele unui gater părăsit și apoi, ei nu i se mai întîmplase niciodată, s-a petrecut un lucru anevoios și destul de neplăcut pe scaunul din spate al mașinii, o amintire tare urîță. Dar ea era mulțumită. A cîntat în surdina pînă la Bar-le-Duc, voia ca el să-i lase mîna pe genunchi, în timp ce ea conducea. Avea douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani, povestea că era logodită, dar că are să se despartă fără să facă pe cineva să sufere, că asta a fost cea mai frumoasă zi a ei, tot lucruri de soiul ăsta.

La Bar-le-Duc, pe el l-a lăsat într-o berărie, dîndu-i treizeci de franci pentru cină. Trebuiau să se întîlnească în același loc, pe la miezul nopții, după ce ea își va fi îmbrățișat părinții la Saint-Dizier. El a înfulecat o porție de varză călită, citind France-Soir, apoi a sărit cu valiza într-un autobuz și s-a dus să-și ia cafeaua la ieșirea din oraș. Era un hotel destul de bun cu o vatră de lemn în sala de mese și cu fete care serveau în rochii negre și șorțuri albe. A făcut cunoștință, după ce a auzit că se duc la Moulins în

noaptea aceea, cu o femeie cărnăasă, brună, cu pielea foarte albă, de aproximativ patruzeci de ani și cu cumnatul ei, notar la Longuyon. Masa celor doi era pe sfîrșite. El le-a spus tot ce i-a trecut prin cap. Că vrea să se consacre copiilor delicvenți și că a obținut un asemenea post la Saint-Étienne.

Femeia, după cît putea el să judece, nu era o persoană de dus de nas cu fel de fel de povești. Fuma o țigară după fragi cu smîntînă, gîndindu-se la altceva. Și-a îndreptat atunci tirul asupra cumnatului, care era gras, congestionat, îmbrăcat într-o stofă lucioasă de vară și i-a spus că lumea nu-și închipuie notarii atît de moderni ca el. Cînd băt看 ora unsprezece se sui cu ei într-o Peugeot 404 neagră, cam hodorogită, și au plecat.

Se făcuse unu noaptea. Acum le cunoștea viața la amîndoi, terenul moștenire de familie pe care au făcut prostia să-l vîndă, bunicul care era un paralytic gîlcevitor, calitățile soțului doamnei, și celălalt frate, la Moulins, pe care se duceau să-l vadă. Notarul s-a oprit să doarmă un timp, iar Philippe a coborît cu femeia pe marginea șoselei, ca să fumeze o țigară englezească. Ea spunea, întinzîndu-se pe vîrfurile picioarelor, că la țară, cînd e frumos și totul e adormit, se simțea mai tînără.

Au intrat pe un drumeag care ducea, probabil, la o fermă. Ea se oprea din cînd în cînd să recunoască o floare pe întuneric. Simțea, după glasul ei puțin tremurat, că avea un nod în gît, că se aprindea singură cu tot felul de închipuiri.

A avut-o sub un pîlc de copaci, după ce a pierdut un timp nemăsurat să găsească un loc care să-i placă.

În mașină, cumnatul dormea întruna. Ei l-au trezit. Deoarece Thérèse – așa o chema – voia ca Philippe să rămînă lîngă ea, în spate, își cam închipuia el ce se petrecuse, dar n-a spus nimic. Mai tîrziu, cînd intrau în Beaune, ea a adormit.

Philippe a făcut zgomot deschizîndu-i geanta, iar cetățeanul, încetinind, a spus cu o voce stinsă: „Sînteți mai

tînăr și mai puternic decît mine, dar vă rog să știți că am să mă apăr și totul se va termina urît”. Philippe a închis la loc geanta și a coborît. Thérèse nu se trezise.

Îi rămîneau ceva mai mult de zece franci, valiza și o mare nevoie de somn. A străbătut Beaune, pustiul la ora aceea, orientîndu-se după zgomotul trenurilor ca să ajungă la gară. A dormit în sala de așteptare, cu capul înfierbîntat și, către ora opt, s-a ras la toaletă, a băut o cafea și a cumpărat un pachet de țigări. Apoi s-a gîndit că, în ce-l privea pe el, trebuia încurajat spiritul de economie și a dat înapoi pachetul de țigări.

La sfîrșitul dimineții a luat autobuzul spre Chalon-sur-Saône. Nu mai avea niciun ban, dar ar fi un ghinion drăcesc să nu găsească el vreo fraieră pe naționala nr. 6. Ghinionul s-a împlinit și încă unul rău de tot. S-a învîrtit o după-masă întreagă pe bulevardul Paris și strada Citadelle, fără să găsească pe cineva și nici măcar un ban cu care să intre într-o cîrciumă. Nu-i plăcea furtul propriu-zis, cu lovituri și răniri. Prefera ca în puținul timp cît îi mai rămăsese – își dăduse un termen pînă la miezul nopții – să-i ocolească pe șoferii de camioane sau pe alți tipi de sex masculin, pentru că cu ăștia începi prin a face pe studentul în medicină, cuminte, gîndindu-te la un portmoneu, și termini pe băncile unui tribunal.

Dacă ar fi fost într-o dimineață și o altă zi decît sîmbăta, ar fi intrat într-un imobil de locuințe, ar fi găsit o gospodină sfîrșită de oboseală, neînțeleasă și vag guallistă, cu soțul la lucru și copiii la școală, i-ar fi luat un interviu pentru *Le Progrès de Lyon* pînă la patul conjugal și apoi ea ar fi explicat că și-a pierdut portmoneul la Uniprix. Sau ar fi putut intra direct la Uniprix și să încînte o vînzătoare, dar într-o sîmbătă după-masă erau atît de aglomerate, aveau capul plin de

greșelile de adunare și de prostia clienților, încît n-avea sorți de izbîndă.

Pe la ora cinci, după ce a vorbit cu niște turiști belgieni care, din nefericire se întorceau acasă, și-a spus: sărmane prieten, de data asta ai pățit-o de-a binelea și va trebui să stilcești un șofer, tată a patru copii și tot ce urmează. Înainte de a se îmbarca, în dimineața de 14 la Marsilia, intenționa să meargă la Cassis. Cunoștea acolo un garajist, instalat altădată la Metz, care ar fi putut – cuvîntul era potrivit – să-l depaneze. Era în ziua de 11. După cum mergea, nu putea ajunge la Marsilia înainte de sfîrșitul lunii.

Îi veni o idee, nu chiar genială, dar, în sfîrșit, era mai bună decît nimic: să pîndească ieșirea de la colegii și licee. Străbătu multe străzi tîrîndu-și picioarele, înainte de a-și da seama că vacanța începuse, că școlile erau goale. Găsi totuși un curs de învățămînt comercial pentru fete, cu mame care le așteptau. Cel mai mult îl încurca valiza. Avea aerul unui nenorocit.

Cînd rîndunelele își luară zborul, îi bătea soarele în ochi de după un acoperiș de uzină și izbuti cu greu să aleagă una cum căuta el. Găsi o fată blondă, înaltă, cu un corp greoi, un rîs și o voce zgomotoasă, cu cărțile puse sub braț și legate într-o curea de piele, îi dădea șaisprezece ani, din principiu, deoarece s-ar fi simțit oarecum înjosit dîndu-i mai puțin. Urmărirea începu. Ea, înconjurată de prietene, pe care le părăsea la fiecare colț de stradă după lungi pălăvrăgeli. A aflat că se numea Grandehamp și apoi că o chema Dominique. A observat că era urmărită. Din cînd în cînd își încrucișau privirile, iar ea cu ochii ei albaștri, tîmpi, privea țintă la valiză.

Rămase singură în apropierea unui stadion, într-o stradă numită Garibaldi. El o apucă de braț și-i spuse scurt Dominique, îi arată că era și el o ființă omenească și că trebuia neapărat să-l asculte, apoi îi dădu imediat drumul, părăindu-i speriată, și se duse să se așeze pe un mic zid care

înconjura intrarea la un teren de fotbal. Fetei îi trebuiră vreo treizeci de secunde ca să se apropie de el. Îi spuse, fără a o privi, că o iubea dintotdeauna și că, în același timp, o ura, că s-a încăierat cu unii și a pierdut serviciul pentru că fusese luat peste picior din pricina ei și că ținea, înainte de plecare, chiar dacă și ea îl va lua în rîs, să-i spună ceea ce a simțit cînd a văzut-o prima dată – și alte asemenea fleacuri. Apoi o privi și o văzu în picioare, buimăcită, cu obrajii aprinși, dar îi pierise frica, iar el, bătînd cu palma pe locul de alături, o chemă să se așeze lîngă el, în timp ce se gîndea cîți bani o fi avînd la ea, sau de cîți ar putea să facă rost și cît timp va trebui să piardă pînă să intre în posesia lor.

Fata avea două bancnote de cîte zece franci și o monedă de cinci – un fel de fetiș – în buzunarul blazerului. După trei ore i le dădu pe culoarul casei unde locuia, o casă tristă și mirosind a ciorbă de varză; plîngea încet și-l chema în șoaptă Georges – numele pe care i-l spusese – îl săruta cu buzele strînse, sărate de lacrimi, nepricepută, iar el avea senzația unui măcel, îi era necaz că era un măcel de numai douăzeci de franci și făgădui să nu plece niciodată, să o aștepte a doua zi după-masă, în fața nu știu cărui monument, pe care spunea că îl cunoaște. Cînd ea urcă scara și-și întoarse spre el pentru ultima dată fața de sărmană idioată, care crede în fericire, el își repetă că, să fie al naibii, dar nici lui nu-i venea nimic pe gratis, că și pe maică-sa ticălosul de taică-său a tratat-o ca pe o prostănacă și asta o viață întreagă și că, totuși, era mama lui, nu? La urma urmei, ducă-se totul dracului!

Își cumpără un hamburger într-un bar cu autoservire, privind în noaptea de dincolo de geam. Se afla pe un chei care-l prelungea pe cel al mesageriilor. Rămase acolo multă vreme, pentru că, oriunde în altă parte, l-ar fi costat mai scump și pentru că știa din experiență că la lăsarea nopții trebuia să știi să aștepți, cu încăpăținare, nemișcat, și că,

mergînd de colo pînă colo, scăpai din mîini momentul potrivit. Zări Thunderbird-ul alb oprindu-se pe chei către ora unsprezece, în timp ce mîncă un al doilea hamburger, bînd încă un sfert de vin și nu observă înăuntrul mașinii decît un fular verde sau albastru, dar în spate placa de înmatriculare din departamentul Senei. Își spuse că, în sfîrșit, dar după cîtă vreme! are o șansă.

Cînd ieși din bar, tînără cobora din mașină. Era subțire și înaltă, îmbrăcată în alb. Își scoase fularul și părul ei auriu străluci sub felinarele de pe marginea cheiului. Avea un pansament la mîna stîngă. Fata trecu strada, intră într-o cafenea aflată ceva mai departe. Mersul ei, în același timp încordat și lin, i se păru plăcut.

Înainte de a se duce să arunce o privire în cafenea, Philippe trecu și el strada în sens invers, se învîrti în jurul mașinii pentru a vedea dacă nu era cineva înăuntru. Nu era nimeni. Deschise portiera din partea volanului. Interiorul mirosea a parfumul doamnei. Găsi un pachet de Gitane cu filtru pe tabloul de bord, luă una, o aprinse cu aprinzătoarea mașinii, deschise buzunarul portierei, apoi valiza din spate; doi chiloți cu dantelă din nylon, o rochie de culoare deschisă, un pantalon, un costum de baie din două piese, o cămașă de noapte mirosind și ea a parfumul doamnei, în timp ce restul mirosea a nou. Își puse și valiza lui în mașină, fie ce-o fi!

În cafenea, pe care se mulțumi s-o privească prin geam, ea alegea un disc pentru tomat. Între buze strîngea un covrigel. El observă că ochelarii negri aveau curburi interioare, care reflectau în mod curios lumina. Era mioapă. Avea vreo douăzeci și cinci de ani. Se servea prost de mîna dreaptă. Măritată sau combinată cu unul în stare să-i ofere un Thunderbird în ziua de Crăciun. Cînd își aplecă pieptul deasupra tomatului, văzu că stofa fustei era întinsă pe niște rotunzimi plăcute, tari, cu pulpe lungi, dar că își murdărise

fusta în mai multe locuri. Avea o pieptănătură cuminte, o guriță mică și un nas mic. În timp ce-i vorbea unei roșcate turbate, aflată la casă, observă de asemenea că avea necazuri sau o suferință, pe scurt, un zîmbet trist. Oamenii – mai bine zis toți clienții – îi aruncau priviri scurte, insistente, dar ea nu observa. Asculta un cântec al lui Bécaud pe care-l auzea și el prin geam, care-i spunea că se afla singură pe steaua ei. Părăsită de curînd, de astea nu te poți apropia niciodată.

Nu era bogată, sau cel puțin era una de dată recentă. N-ar fi putut spune de unde știa. Poate pentru că o fată bogată nu se plimbă singură la Chalon, la unsprezece noaptea – dar la urma urmei, de ce nu? Sau, din cauza valizei, care conținea prea puține lucruri și o perie de dinți. Tot ce știa era că dacă dăduse peste una ca asta, putea să oprească de pe acum un camion. Nici pe astea nu le poți păcăli niciodată.

Se așeză în mașină și începu să aștepte. A prins Europe I și și-a mai aprins o țigară. O văzu ieșind din cafenea, trecînd strada și oprindu-se foarte departe, în fața fluviului. Cînd se întoarse, mersul ei ciudat și frumos: îl făcu să ghicească că era o fată așezată, rezonabilă, dar și un lucru care îi dădu curaj, anume că, odată taiorul scos de pe ea, era ahtiată după mîngîieri, ceea ce-i desființa orice șansă de scăpare.

Cînd deschise portiera se dădu ușor înapoi și, auzind că era cercetată pentru întîrziere, nu-și arătă într-un mod deosebit uimirea. Se așeză la volan, își trase fusta ca să-și acopere genunchii și spuse, căutîndu-și cheile în geantă:

— Nu care cumva să-mi spui că m-ai mai văzut. Mi-e lehamite de povestea asta.

Avea glasul cel mai limpede pe care-l auzise vreodată, părea că pronunță fiecare sunet al cuvintelor pe care le folosea. Îi răspunse, în lipsă de ceva mai bun:

— Bine, bine, ai să vorbești pe drum. Știi ce oră e?

Cel mai stînjenitor lucru erau ochelarii. Două ovale mari,

negre, în spatele cărora se putea ascunde orice. Auzi glasul ei tăios:

- Coboară repede din mașină.
- Nu-i mașina dumitale.
- A, da?
- Ei bine, da. Am văzut actele din buzunarul portierei. Ridică din umeri și spuse:
- Fii drăguț, vrei? Coboară repede.
- Vreau să merg la Cannes.
- Bravo, dar coboară. Știi ce fac dacă nu cobori?
- Mă duci la Cannes.

Fata nu rîse. Îi dădu o ușoară lovitură scurtă peste picioare, pentru că își proptise tălpile în parbriz, iar el se așează cum trebuie. Ea-l privi un moment apoi îi spuse:

- Nu pot să te duc la Cannes.
- Asta-i tare rău.
- Dar ce vrei exact?
- Să văd ticăloasa asta de mașină plecînd, fir-ar să fie!

Ea clătină din cap, părăind să zică da, și învîrți cheia de contact. Știa că fata nu era deloc de acord. Nu fu deci surprins văzînd-o făcînd un viraj de toată frumusețea pe trotuar și îndreptîndu-se spre centrul orașului. Își spunea că era în stare, fără multe vorbe, să-l ducă în fața unui comisariat. Dar nu, nu era genul ei.

O luă pe o stradă la stînga și opri să citească numele străzii. Își întindea gîtul, pe care-l avea foarte subțire, și o altă mașină, venind din sens invers, trebui să se oprească și ea. Conducătorul îi strigă niște prostii prin portieră. Ea nu răspunse și nici Philippe și se garară ceva mai departe, în fața unei firme de neon: „Hotelul Renașterea”. Îi trecu, desigur, o idee prostească prin cap, dar și înfumurată; și-o izgoni din minte.

- Rămîn în mașină, sau vin cu dumneata?

— Vino, fă ce vrei.

Coborî și o ajunse pe trotuar. Era mai înalt cu un cap decât ea. Îi spuse de-a dreptul că dacă va continua să-l tutuiască atunci va face și el la fel.

— Încearcă numai, că trezesc tot Mîcon-ul.

— Încă nu sîntem la Mîcon, ci la Chalon-sur-Saône.

— Tocmai asta e, că o să mă audă pînă acolo.

Își ridică obrazul spre el, indiferentă, gata să răspundă la orice, cu aerul unei fete care a trecut prin multe, dar el avu în același timp siguranța, aproape fizică, că îi va cădea în brațe chiar în noaptea aceea, că îi va cunoaște ochii și că a doua zi vor fi împreună în locuri mai însorite. Ea întîrzia să împingă ușa cu geam a hotelului. Se gîndea, probabil, la fel ca el, pentru că, dintr-o dată, fără a înceta să-l privească, dar cu glas schimbat, cam plictisită, îi spuse:

— N-am să-ți fac greutăți, n-ai grijă.

Apoi intră în hotel.

Înăuntru se petrecu o scenă pe care el a înțeles-o destul de greu. Tînără îl întrebă ceva pe un domn elegant, așezat în spatele biroului direcției și apoi pe soția lui, venită între timp acolo. Avea o cameră reținută telefonic. O chema Longo. Îi întreba dacă nu dormise și ieri noaptea în acest hotel. Oamenii se simțeau prost și descumpăniți, se priveau prostește între ei.

— Dar, în sfîrșit, domnișoară, dumneavoastră trebuie să știți mai bine, nu?

Ei n-o văzuseră acolo. Paznicul de noapte o primise, dar astă-seară, ca în toate sîmbetele, era liber. Tînără replică:

— Într-adevăr? Ce ușor vă vine.

— Nu dumneavoastră ați fost ieri-seară?

— Tocmai asta aș vrea să știu.

Philippe stătea lîngă ea și se juca fără să-și dea seama cu o scrumieră luată de pe tijghea, rotind-o în jurul soclului unui

creion cu pastă. Mișcarea asta o deranjă, se vede, căci, fără a întoarce ochii îi puse mîna dreaptă pe braț și n-o mai retrase. Apăsarea ei era de o blîndețe aproape frățească. Degetele erau foarte fine, alungite, cu unghiile tăiate scurt și nelăcuite. Mașina de scris, își zise Philippe. Mai spunea că dacă a dormit într-adevăr acolo, trebuie să fi rămas o fișă, un nume într-un registru.

— Avem fișă dumneavoastră, am mai spus-o și polițistului cînd a telefonat. Ați venit foarte tîrziu, încît contează pentru azi.

Patroana începuse să se enerveze, scotocind în hîrțiile de pe policioara așezată deasupra biroului. Puse un cartonaș alb în fața tinerei femei, care îl privi doar în fugă, fără să-l ia în mînă:

— Nu e scrisul meu.

Bărbatul interveni numaidecît:

— Cum vreți să fie scrisul dumneavoastră, din moment ce a fost completată de paznic? Se pare că i-ați spus că sînteți stîngace și aveți un pansament la mîna stîngă. Îl mai aveți încă. Nu-i adevărat că sînteți stîngace?

— Ba da.

Omul luă fișă și o citi cu o voce ușor tremurată:

— Longo. Danielle, Marie, Virginie. Douăzeci și șase de ani. Lucrează în publicitate. Vine de la Avignon. Locuiește la Paris. Naționalitate franceză. Nu sînteți dumneavoastră?

Ea părea cu totul dezorientată.

— Veneți de la Avignon?

— E ceea ce i-ați spus paznicului.

— E o tîmpenie.

Omul făcu cu brațele un gest de neputință, fără să răspundă. Nu era vina lui că ea spunea tîmpenii. Philippe cuprinse în palma lui mîna călduță care îi zgîria mîneca pulovărului. Întrebă încet:

— N-ai mai fost niciodată aici?

— Sigur că nu! E bine pusă la punct comedia lor.

— Paznicul de noapte poate fi găsit, dacă vreți.

Îl privi cîteva clipe, apoi dădu din umeri, spuse că nu era nevoie și se îndepărtă. Redeschise ușa cu geamuri, fără la revedere, fără nimic.

— Nu luați camera? întrebă patroana, cu un glas ascutit.

— Ba da, răspunse ea, ca și ieri. Mă culc în altă parte, dar figurez aici. Ca să par interesantă:

În mașină își aprinse o țigară, suflă fumul enervată, cu mintea plecată în vacanță. Philippe socoti că e mai bine să tacă. După două minute, dădu drumul la motor, făcu cîteva ocoluri pe străzi și îl aduse înapoi, pe cheiul de unde îl luase.

— N-am intenția să călătoresc noaptea asta. Nu pot să te duc la Cannes. Te-am făcut să-ți pierzi timpul și îmi pare foarte rău. Dar așa stau lucrurile.

Se aplecă repede și deschise portiera. El nu încercă să-i cuprindă umerii, și încă și mai puțin s-o sărute, pentru că s-ar fi ales cu o pereche de palme și, cînd nu ești în situația să le poți da înapoi, o pereche de palme sînt o piedică de netrecut. Preferă să spună că nu se duce la Cannes și că mințise.

— Asta-i foarte urît.

— Trebuie să iau un vapor la Marsilia, în ziua de 14. (Altă minciună.) Pentru Guineea.

— Ai să-mi trimiți o ilustrată. Te rog, coboară.

— Am un contract de muncă în Guineea. Reactorele de avion. Am obținut o diplomă în timpul milităriei. Aș putea să-ți povestesc o mulțime de lucruri despre reactoare. E instructiv, știi?

— Cum te cheamă?

— Georges.

— Și ești ce, țigan sau spaniol?

— Jumătate țigan, jumătate macaronar, jumătate breton. Acum vin de la Metz. Îți pot povesti o mulțime despre Metz.

— Sînt alergică la povești exotice. E adevărată povestea cu reactoarele?

El ridică mîna dreaptă, se făcu că scuipă și spuse:

— Au nevoie de tehnicieni.

— Credeam că nu angajează decît asiatici.

El își alungă ochii cu ambele arătătoare.

— Nu vezi, sînt puțin și asiatic.

— Te asigur că mă voi opri să dorm undeva. Pe săturate.

— Pot să te aștept în mașină.

— Nici nu poate fi vorba.

— Desigur că aș putea să dorm cu dumneata.

— E cu neputință, mă zbat, lovesc cu picioarele. Totuși, sînt destule mașini care merg spre sud! Vrei un sfat?

— Sînt major.

Ea își clătină capul, oftă și puse din nou Thunderbird-ul în mișcare. Philippe îi spuse că dacă ar vrea, mîine ar putea conduce el. Nu trebuia să-i fie prea ușor cu mîna rănită. Îi răspunse: frumosul meu lucefăr, pînă mîine, găsesc eu o cale să mă descotorosesc de tine.

La ieșirea din oraș opri în grădina unui hotel, cu Dumnezeu știe cîte stele, ticsit cu alte mașini înmatriculate în departamentul Senei sau în străinătate. Fata coborî, el rămase pe loc.

— N-ai bani să închiriezi o cameră?

— Nu.

— Ai mîncat?

— Începusem, dar mi-ai tăiat pofta.

Ea făcu cîțiva pași șovăitori spre poarta iluminată. Cîteva ferestre mari erau deschise și prin ele se vedeau niște clienți întîrziați la o masă. Se opri și se întoarse spre Thunderbird:

— Ce faci? Nu vii?

O ajunsese din urmă; era înaltă, obosită, blondă și încântătoare. Ceru și primi o cameră cu baie și o altă cameră la etajul de mai sus, pentru el. În ascensor, el îi spuse:

— Am și eu nevoie de o baie.

— Bineînțeles; mîine dimineată ți-o împrumut pe a mea. Dacă vrei am să te spăl pe spinare. Așa e în regulă, da?

Intră cu ea într-o cameră mare, cu perdelele lăsate. Un om cu șorț albastru venea în urma lor, ducînd bagajele. Văzînd valiza lui Philippe, se miră:

— Asta nu-i a mea. Ai găsit-o în mașină?

— E a mea, răspunse Philippe.

— Ei asta-i, știi că-i bună, ai mers la sigur.

Îi dădu omului un bacșiș, ceea ce îi luă mult timp din cauza mîinii, și îi ceru să le servească ceva, chiar rece, în sala de mese. Pentru doi. Va coborî într-un sfert de oră. Omul de serviciu odată plecat, ea lovi ușor cu piciorul în valiza lui Philippe și-i arătă ușa deschisă.

Ieși și o lăsă în pace. Era trecut de miezul nopții dar de jos se auzea rîsul gros al unui întîrziat. Camera lui era mult mai mică, mai puțin plăcută și dădea spre grădină. Privi Thunderbird-ul, stătu puțin pe gînduri, apoi deschise valiza, se spălă pe obraz și pe dinți și se gîndi că ar putea să pară deplasat dacă s-ar schimba. Închise ușa după ce se străduise să nu coboare îndată, citind regulamentul afișat pe spatele ei.

Cînd intră la fată fără să bată, o găsi în picioarele goale, chiloți și sutien alb, întinzînd cu grijă taiorul alb ud, pe două scaune, lîngă o fereastră. Purta ochelari cu sticle albe, cu rama metalică, care lăsau să i se vadă mai bine obrazul – lui îi plăcea mai mult așa – iar trupul era cum și-l închipuise, suplu și delicios. Îl întrebă dacă nu vede o vază de sticlă șlefuită, lîngă ușa camerei de baie. Îi răspunse că o vede.

— Dacă nu ieși imediat, ți-o sparg în cap.

Coborî s-o aștepte pe domnișoara „patru ochi” în sala de

mese. Își făcu apariția în pantalonul turcoaz, pe care-l văzuse în valiză și care stătea ațîțător de întins pe ea, ca, dealtfel și puloverul alb, iar pe ochi purta din nou ochelarii barbari.

Lui nu-i era foame. Cu brațele goale, în fața lui, o privi cum își înfigea lingurița într-un pepene galben la gheață, în timp ce el îi tăia carnea în bucățele mici. Fata vorbea cu o voce înceată, puțin tristă. Spunea că e directoarea unei agenții de publicitate și se ducea să se întâlnească cu niște prieteni la Monte-Carlo. Îi povesti o istorie încurcată, plină de oameni care o recunoșteau peste tot, afirmînd că au văzut-o în ajun și el observă că nu-l mai tutuia.

Cînd înțelese oarecum aventura ei, izbucni în rîs. Și bine făcu, deoarece își dădu îndată seama că-i era recunoscătoare pentru acest rîs:

— Și dumitale ți se pare curios, nu-i așa?

— Da, cred că da. Cineva ți-a jucat o festă. Unde spui că era șoferul cu violetele?

— Înainte de autostrăzii de la Auxerre.

— Probabil că umblă des pe naționala numărul 6 și cunoaște oamenii de peste tot. Le-a telefonat și te-au făcut să depeni timpul de-a-ndoaselea.

— Dar polițistul? Crezi că un polițist se poate deda la asemenea idioții?

— E fără îndoială un prieten sau o rudă a garajistului. În orice caz, cam așa ceva. Găsești că e nevoie de multă inteligență ca să fii polițist?

Își privea pansamentul. Chipul ei avea aceeași înfățișare ca atunci cînd o privise la Chalon, prin fereastra unei cafenele. Ceilalți consumatori pleaseră. Philippe îi spuse că unele glume se termină prost, că se zbătuse din răspuțeri cînd au vrut s-o sperie la stația de benzină și că s-ar putea să se fi rănit singură. Sau să i se fi făcut rău și să fi căzut pe mîna stîngă.

— N-am leșinat încă niciodată.

— Asta nu înseamnă că nu poți leșina.

Dădu afirmativ din cap, iar el își dădu seama că fata nu dorea altceva decît să fie calmată. Era aproape ora unu. Dacă vor mai vorbi mult despre povestea asta absurdă, nu-i va mai rămîne timp să se strecoare la ea în pat. Îi spuse deci că acum totul s-a terminat, iar cei ce au vrut să rîdă de ea ar fi tare mulțumiți dacă ar ști că se mai frămîntă din cauza asta.

— Cum e zîmbetul dumitale?

Îi zîmbi, forțîndu-se vădit să uite de după-amiaza aceea; dar putea oare să-și uite mîna, care o durea?

Durerea aceasta putea deveni o piedică de neînlăturat pentru el. Fata avea dinții mici, pătrați, foarte albi, iar cei doi din mijloc ușor depărtați. O întrebă cu un glas prevenitor:

— Dar ochii, aș putea să-i văd și pe ei?

Făcu da cu capul, dar își pierdu zîmbetul. Băiatul întinse mîna peste masă și-i scoase ochelarii. Se supuse fără împotrivire, fără să încerce să-l prindă corect în linia privirii, care era întunecată și nu reflecta decît lămpile. El o întrebă, pentru că simțea nevoia să rupă tăcerea, cu o stînjeneală în glas:

— Cum arăt acum?

Ar fi putut răspunde: tulbure, descompus, picassian sau linge-blide, orice, ca să se apere.

Dar, în loc de toate astea, îi spuse:

— Sărută-mă, te rog.

Îi făcu semn să-și apropie obrazul. Se apropie și ea. O sărută ușor pe buzele călduțe și nemișcate. Apoi îi puse la loc ochelarii. Se uita fix spre fața de masă, în timp ce el o întrebă cu aceeași stînjeneală surprinzătoare în glas cîte vase erau de spart în camera ei. Îi zîmbi foarte scurt, ca și cum se lua singură peste picior, și îi jură cu o voce galeșă, schimbată, că va fi cuminte, serios că da, ți-o făgăduiesc și apoi, deodată, își

ridică ochii și el văzu că voia să spună ceva și că nu izbutea. Îi spuse numai că el era asiaticul-țigan-breton, venind din Metz, care-i plăcea cel mai mult.

În cameră, unde o lampă joasă își arunca lumina spre tavan, ca o stea mare, se lăsă dezbrăcată, agățându-se de gâtul lui cu mîna dreaptă, atîta vreme cît mai avea puloverul pe ea, iar el o sărută, o mîngîie îndelung pe pat înainte de a-i scoate acel pulover cu foarte multă grijă și multă vreme înainte de a desface așternutul și tot atît de multă vreme înainte de a se dezbrăca pe sine, fără să se depărteze de ea, ridicînd-o cînd cu un braț, cînd cu celălalt, cu părul ei blond plimbat ca o mîngîiere pe obraz, apoi rosti pe umărul ei cuvinte de neînțeles, își simțea răsuflarea rugătoare pe pielea ei, cu inima zbătîndu-i-se în piept și genele fetei care se închideau de plăcere.

MAI TÎRZIU EA ÎI SĂRUTĂ SPINAREA GOALĂ, LUNGĂ ȘI frumoasă, în timp ce el dormea pe brațul ei drept. Stinse apoi lampa, fără să-l deranjeze. După aceea adormi și ea. Avu impresia că se trezise la fiecare ceas din noapte, dar poate din pricină că adormise cu buzele pe umărul băiatului și astfel îl simțea tot timpul acolo. Mult mai tîrziu, se luminase de zi, în cameră s-a strecurat prin perdele o lumină albăstruie și acum el era cel care o privea; ea simțise acest lucru încă înainte de a-și deschide pleoapele. Gură în gură, cald și lipit de ea, îi murmură: Dany, Dany, ți-e bine? Ea rîse cu un rîs adevărat. Apoi el adormi din nou, cu o dorință vizibilă de a face pe viteazul, dar ochii i se închideau, iar capul se și afla în nori.

Cu cea mai gingașă dibăcie se strecură dintre brațele lui, își puse ochelarii incolori și își umplu picătură cu picătură baia, cu ușa închisă. Chipul propriu, reflectat în oglindă, o surprinse, părăind al alteia. În afara unei umbre sub ochi, nu

mai rămăsese niciun semn al necazurilor de ieri, iar soarele din ajun reușise chiar s-o coloreze. Străbătînd camera, adună îmbrăcămintea băiatului care zăcea pe mocheta; atîrnă de un umeras pantalonul, cămașa, puloverul gri al celui pe care-l și botezase Georges Cutărică. Simți într-un buzunar prezența unui portmoneu și îi veni respingătoarea idee de a vedea ce conține; o îndepărtă însă, fără prea mare greutate. Nu înseamnă că dacă te-ai purtat în treacăt ca o curviștină, să te înjosești procedînd ca o soție detestabilă. De fapt, voia să știe numai un singur lucru.

Se înfășură cu un prosop pufos, reveni în cameră se aplecă peste el și îl deșteptă pe jumătate ca să-l întrebe dacă era adevărat că pleca pe ziua de 14 acolo unde a înțarcat dracul iapa. Îi răspunse că nu, că nu era decît o glumă ca s-o înduioșeze și... noapte bună. Îi ceru să jure că n-avea de luat niciun vapor, iar el ridică mîna dreaptă la cîțiva centimetri de pernă, spuse: jur! și în continuare adăugă: acum văd că ai început să mă chinuiești serios, apoi adormi din nou.

Dany își făcu baia și, după aceea, comandă în șoaptă cafea la telefon. Se duse la ușă să ia tava din mîna caméristei și îi dădu taiorul uscat să-l calce. Bău două cești dintr-o zeamă fără gust privindu-l pe intimul ei străin dormind în propriul ei pat. Apoi, nu se mai putu reține, se închise în baie și făcu inventarul portofelului. Nu se numea Georges, ci Philippe Filanteris, era născut la Paris și era mai tînăr ca ea cu exact șase zile. Fu fericită să afle că erau născuți în aceeași zodie, cel puțin horoscopul lor nu se va contrazice, dar nu se putu împiedica să fie cuprinsă de un fel de panică, atunci cînd văzu că avea cu adevărat un bilet de călătorie pe vapor. Pleca, așadar, în 14 (la ora 11, de la cheiul Joliette), nu în Guineea, ci la Cairo, Așa-i trebuia, n-avea decît să nu se uite.

Îi pregăti o baie, ceru un mic dejun complet, pe care băiatul îl înfulecă cu multă poftă, în baie. Dany stătea pe

marginea cadei, aproape de el, înfășurată în prosop și, din timp în timp, o săruta pe pulpe, cu părul ud learcă, liniștit, cu ochii mari, negri, iscoditori, cu gene necrezut de frumoase, cu mușchi lungi care jucau sub piele. Fata își frământa mintea în toate felurile. N-avea un ban și, dacă n-ar fi întâlnit-o pe ea, ar fi găsit alta. Atunci ce voia? Își mai spunea, Doamne, sîntem deja duminică, în 12, poate că își va schimba totuși planul înainte de plecarea vaporului, fiindcă băieții, ca și fetele, nu fac dragoste fără să iubească cîtuși de puțin; povești și iarăși povești.

Philippe ceru prin telefon valiza pe care o lăsase în cealaltă cameră. Scoase din ea un costum deschis de vară, puțin mototolit, și își puse o cravată neagră. I-a spus că nu vrea să poarte cravate de altă culoare din cauza morții mamei sale. Apoi, o ajută să se îmbrace. Îi ceru să rămînă cu ochelarii necolorați și ea scorni ceva, că era cu neputință, fiindcă nu puteau servi decît la distanță mică. Băiatul îi răspunse că acum va conduce el. Rămase deci cu ochelarii albi. Cînd fu gata, o strînse tare la piept, în picioare, lîngă ușă, ridicîndu-i puțin fusta taierului ca să-i mîngîie picioarele, sărutînd-o cu buze mirosind încă a cafea, spunîndu-i că i se pare o veșnicie pînă ce vor putea intra din nou într-o cameră.

Plouase toată noaptea, iar capota și caroseria „Păsării furtunii” erau acoperite de constelații de perle strălucitoare. Trecură prin Tournus, unde i-a așteptat soarele, apoi prin Mîcon, unde clopotele băteau pentru slujba de amiază. Dany îi spuse că dacă el voia, nu se va mai duce să se întâlnească cu prietenii la Monte-Carlo și că vor rămîne împreună pînă la plecarea vaporului. El îi repetă că n-avea de luat niciun vapor.

După Villefranche, cu mașina descoperită, o luară pe un drum care ocolea Lyon-ul. Șoseaua se strecura șerpuiind printre stîncile masive și întâlneau aproape numai camioane. Băiatul cunoștea drumul. Se vede că mai fusese de multe ori

pe aici. Ajungînd la Tassin-la-Demi-Lune, Dany se gîndi la perechea întîlnită în restaurantul de pe autostradă, înainte de Fontainebleau și incidentul îi readuse brusc în memorie ceea ce se petrecuse ieri. Nimic nu putea fi mai ireal, cu toate acestea simți cum o cuprinde din nou neliniștea. Se apropie de el, își lăsă o clipă capul pe umerii lui și totul se mistui.

Băiatul vorbea puțin și întreba mult. Dany scăpa cum putea de întrebările stînjenitoare – a cui era mașina, cine o aștepta la Monte-Carlo? Îi făcu o descriere fugară a întreprinderii ei de publicitate; era cam tot în afară de Caravaille. Se concentrează apoi asupra amintirilor de la orfelinat și el rîdea de cîte ori venea vorba de maica superioară. O găsea nostimă pe femeia aceasta bătrînă și se gîndea că ar fi putut ține la ea. Reciproca n-ar fi fost, desigur, în niciun caz de luat în considerare. Ba da? Dany zice că nu se putea ști niciodată, dar în adîncul sufletului ei, maica superioară îi repeta întruna: „Dacă aș mai trăi, aș face să nu mai fii atît de încîntată privindu-l, și nu pentru a-l pedepsi pe el din pricina poftelor tale de a tot cădea pe spate, ci pentru răul pe care ți-l va pricinui. Și în primul rînd spune-i să meargă mai încet, o să muriți amîndoi cu sufletul mînjit și într-o mașină care nu vă aparține”.

După Givors, trecură Ronul și intrară pe naționala 7, care mergea de-a lungul fluviului, prin mici localități în haine de sărbătoare: Saint-Rambert-d’Albon, Saint-Vallier, Tain-l’Hermitage. Se opriră să ia dejunul la cîțiva kilometri de Valence.

Soarele era mai cald, glasurile mai meridionale, Dany se reținea din răspunderi să nu exprime în mișcări și pe chip ceva irezistibil, care probabil că era fericirea. Luară masa în grădină, cum dorise ea în ajun, cînd era singură, și pe meniu descoperi chiar și spaghetti. Philippe îi povesti despre unele locuri pe care ea mărturisi că nu le cunoaște, unde s-ar putea

iubi seara, s-ar putea îmbăia și apoi din nou iubi a doua zi, atît cît va voi ea. Din toate a ales Saintes-Maries-de-la Mer și zmeură, pentru că asta trebuia să i se potrivească unui țigan, chiar fals și prea puțin catolic.

El o lăsa cîteva minute singură ca să telefoneze unui „prieten”. Cînd se întoarse, simți că era îngrijorat Zîmbetul lui n-a mai fost același niciun moment. Văzu, pe cînd plătea nota, că nu telefonase la Metz sau la Paris, pentru că ar fi costat cu mult mai scump. Atît e de puțin dibace cu mîna dreaptă, încît nu putu să-i ascundă că-și scotea banii dintr-un plic de salarii, dar băiatul nu puse nicio întrebare și poate că nici nu observase. Îi era necaz că nu prevăzuse acest lucru, în loc să folosească bobul de mazăre care îi servea drept creier ca să-i scotocească lui prin portofel.

Traversară Valence, care era un oraș luminos, cu platani bătrîni, intrară în altă localitate și mai luminoasă, pîrînd mai cunoscută decît cele pe care le străbătuse. Ronul, strecurîndu-se în vale, sub șosea, se usca printre limbile de nisip, iar după Montélimar, pămîntul, stîncile și arborii păreau să fie niște creații primitive ale soarelui.

Mîna stîngă n-o mai durea, dar o jena cînd voia să țină brațul pe umărul băiatului. El conducea repede, cu un profil încordat pe care avea să și-l amintească întotdeauna, îi aprindea țigările, le lua uneori înapoi pentru cîteva clipe să tragă cîteva fumuri din același chiștoc. Îi plăceau locurile unde el era obligat să încetinească, pentru că atunci întorcea capul și o săruta, sau îi pune pe genunchi o mînă protectoare.

Orange. După ce ocoliră Avignon-ul, șoseaua era lungă, dreaptă și mărginită de platani. Un pod cu mai multe culoare peste Durance. Philippe și-a descheiat cămașa la piept, vorbea despre mașini (Ferrari), de cai (Gélinotte, Sea-Bird), despre filme (Lola Montés, Jules și Jim), dar nu scotea o vorbă

despre el. Dany continuă să-i spună Georges. Se opriă la o berărie, la Salon, ca să bea un pahar la teighea, în timp ce se umplea rezervorul de benzină. Ca în timpul dragostei, el avea părul lipit pe frunte și ea de asemenea. Riseră în același timp, fără să spună ceva, pentru că se gîndeau amîndoi la același lucru.

Au mai mers zece sau douăzeci de kilometri, dar el conducea mult mai încet, o săruta mai des și mîna îi devenea din ce în ce mai insistentă. Dany își spuse că de data asta nu va scăpa. Nu i se mai întîmplase niciodată treaba asta într-o mașină și inima o luase puțin razna.

Dar el nu se gîndea întocmai la același lucru. Intră într-adevăr pe un drum lateral, care ducea la Miramas, însă după ce opri Thunderbird-ul la marginea șoselei, îi ceru să coboare. Cunoștea bine locurile, se vedea asta. De la o poștă, lucru pe care i-l confirmă. Se plimbară printr-o pădure de pini, în mijlocul unui concert asurzitor de greieri și, ajunși pe culmea unei coline, zăriră în depărtare heleșteul de la Berre, încremenit ca o pată mare de soare.

Gîndurile lui Dany se încîlceau. Îi era cald. Îi era rușine și îi era frică. Nu mai știa exact de ce îi era frică, dar părăsind „Pasărea furtunii”, i-a venit în minte, ca într-un film cu supraimpresiune, o imagine pe care n-o putea recunoaște. Era camera ei, sau poate aceea pe care i-o dăduseră la Caravaille. În orice caz, Anita se afla acolo, nu Anita de azi, ci aceea pe care o părăsise într-o seară, cu multă vreme înainte, atît de multă încît ar fi putut să nu-și mai amintească, acea Anita care-și pierduse sufletul în zorii unei zile, pe care o vedea plîngînd pentru prima dată și pe care o bătuse și o aruncase afară – de ce oare greierii nu tac odată?

Băiatul o așează alături de el, pe o stîncă mare acoperită cu mușchi uscat. Îi descheie taiorul, așa cum se așteptase și ea, cum se pregătise ca să nu aibă aerul unei idioate ofensate, dar

el o lăasă după ce o mîngîiase prin sutien. O întrebă ceva, dar cu un glas atît de scăzut, încît ea abia înțelese. De fapt înțelesese foarte bine și nu fu nevoie ca el să repete întrebarea. Ceea ce nu înțelegea însă, era de ce îi pusese această întrebare, care nu semăna defel cu persoana lui și, de asemenea, de ce, deodată, ea nu-i mai recunoștea deloc chipul închis, nici ochii fugari. Voia să știe cîtor bărbați aparținuse înaintea lui – acesta fusese termenul folosit.

Îi răspunse: unuia singur. El dădu neîncrezător din umeri, iar ea îi spuse că ceilalți nu contau. El ridică din nou din umeri. Atunci ea mărturisi că au mai fost doi, dar că era chiar așa, aceștia nu contau.

— Atunci povestește-mi despre primul.

— N-am chef.

Ea încercă să-și încheie taiorul cu mîna dreaptă, dar el o împiedică.

— Cînd s-a întîmplat?

— E mult de-atunci.

— Îl iubeai?

Ea știa, după felul cum continua discuția, că era o gafă, dar nu se putu stăpîni să n-o spună și să tăgăduiască totul:

— Îl mai iubesc și azi.

— El te-a părăsit?

— Nimeni n-a fost părăsit.

— Și-atunci? De ce nu v-ați căsătorit, să faceți o droaie de copii?

— Bigamia e interzisă.

— Dar divorțul pentru ce e?

— Nu, tocmai că nu se putea.

Ea îi surprinse privirea, o privire aproape rea. Îi luă brațul și o făcu instinctiv cu mîna bandajată, șoptindu-i încet:

— Apoi, mai sînt și altele. În primul rînd din pricina copiilor.

— Cît a durat?

— Doi ani.

— Cum îl cheamă?

— Te rog!

— Soția cum arată?

— Foarte bine, foarte drăguță. N-am întâlnit-o niciodată.

— Atunci de unde știi că e drăguță?

— Uite că știu.

— Pe el l-ai mai văzut de atunci?

— Da, da! De două ori! (Începuse să se enerveze, era prea mare tîmpenia și nu reușea să se încheie.) Vrei și datele? 11 septembrie, acum doi ani și 17 august anul trecut! Înțeles?

— Cu toate astea nu și-a părăsit soția! Prin urmare ea nu-i o umbrelă de vreme rea. Nu-i una rea de muscă pe care s-o întâlnești la Chalon și căreia să-i faci felul două ore mai tîrziu! Înțeles?

Era prea cumplit ca s-o doară atît cît crezuse. O durea mai mult că nu-și dădea seama de ce el devasta totul în felul acesta, de ce dezlănțuise voit o asemenea ceartă fără rost.

— Ei, hai, spune-o!

— Ce să spun?

— Că sînt un ticălos!

Ea renunță. Scoase ochelarii aburiți de căldură, luă o batistă din geantă ca să-și șteargă lentilele. Rămase apoi nemișcată cu ochelarii în mîna dreaptă, căznindu-se să nu se gîndească la nimic. Ghicea privirea lui îndreptată spre ea și, mai tîrziu, îi zise cu un glas de nerecunoscut:

— Îți cer iertare, Dany. Mă duc să iau țigările din mașină. În timpul ăsta o să ne mai liniștim.

Se aplecă asupra ei, îi încheie în sfîrșit nasturii de la taior, iar ea simți pe buze un sărut, tot atît de gingaș ca cel de ieri, din sufrageria hotelului.

. . .

DANY AVEA ACELEAȘI BUZE CA ATUNCI, CĂLDUȚE ȘI nemișcate, aceiași ochi întunecați. Philippe plecă fără să se întoarcă și așteptă să ajungă printre copaci ca s-o ia la goană. Începînd din acea clipă, principalul era să se grăbească. Nu se va mira numaidecît de întîrzierea lui. Mai întîi va crede că e din cauza certei. Socoti că înainte de un sfert de oră nu va observa dispariția mașinii. Apoi cunoștea el împrejurimile, va avea nevoie de cel puțin treizeci sau patruzeci de minute ca să ajungă într-un loc de unde să telefoneze.

Dacă s-a înșelat și mașina era într-adevăr a ei, se va adresa direct poliției. Iar el va fi pierdut. Ar mai fi nevoie de alte zece minute ca să fie anunțați primii polițiști, dar cei dintîi preveniți, vor fi cei de pe autostrada Nordului și de la ieșirile din Marsilia. Văzuseră trecînd Thunderbird-ul, care nu putea rămîne neobservat. Ar fi o idee s-o șteargă pe șoseaua spre Cassis.

Avea la dispoziție cel mult o oră ca să scape, dar nu era destul. Miza numai pe certitudinea că Dany Longo nu se va adresa, sau nu se va adresa îndată poliției: povestea pe care i-a înșirat-o la masă, în timpul nopții, era de neînțeles dacă și ea n-ar fi avut ceva de ascuns. Cînd ți se strivește o mîină, atunci faci scandal, iar cînd un agent motociclist îți spune că te-a văzut dimineța și lucrul nu e adevărat, atunci nu-i dai dreptate.

Mai erau și alte ciudățenii la Miss Patru Ochi. Plicul de salarii din geantă. Mai întîi senzația că avea de-a face tot timpul cu două persoane diferite în același timp: una destul de șireată, vioaie, sigură de ea, cealaltă speriată, masochistă. Apoi, vorbea în somn. Nu rostea altceva decît un nume: maica superioara – și o frîntură de frază care l-a neliniștit cu adevărat: „Ești mort” sau „Omoară-l nu-l lăsa” sau „Omoară-

mă”. Nu spusese toate astea decît de două ori, foarte aproape de gura lui și nu e sigur de înțelesul pe care trebuia să-l dea acestor cuvinte. Putea să mai fie și: „Tu, ești eu”, într-un moment de semitrezie, adresîndu-se lui, dar nu credea. Exista o fisură în fata asta.

Se urcă în Thunderbird, puțin ostenit, puse cheia de contact și aproape în aceeași clipă lansă motorul cu o ușoară accelerație. Cu siguranță că ea n-a putut să audă prin perdeaua de arbori și larma greierilor. Întoarse în tăcere, coborînd în șanțul șoselei de fiecare parte a ei, din cauza lungimii mașinii. Se gîndi că valiza lui Dany nu conținea nimic interesant pentru el, dar că putea deveni o povară stînjenoare, o pierdere de timp mai mult. O luă, o deschise și o aruncă departe de mașină. Îmbrăcămintea se risipi prin ierburile de pe marginea șoselei. Îi venea greu să vadă pata turcoaz, caraghioasă, a pantalonului pe care îl purtase în ajun. Își spuse că e un trăsnet, chiar mai rău, dar coborî, îl luă de jos, îl înfășură ghem, îl puse înapoi în valiză și apoi se opri încremenit: ea era acolo, nemișcată, nici n-o auzise venind. După aceea își dădu seama că era doar rochia ei albă de muselin, agățata în niște mărăcini. Aruncă pantalonul la dracu, se așeză la volan și accelerează.

La tabloul de bord era patru și jumătate. Aproape aceeași oră la care, vara trecută, furase o DS nouă. În același fel și în același loc. Atunci a avut nevoie de o oră și un sfert ca să se pună la adăpost, la Cassis, în garajul grăsunului Paul, prietenul lui de la Metz. Thunderbird-ul era o mașină mai puternică decît DS-ul, iar azi nu va mai repeta greșelile de parcurs făcute prima dată. Putea cîștiga astfel cinci sau zece minute. Ca să prindă curaj își spunea că s-ar putea chiar un sfert de oră, dar știa că nu era decît o amăgire.

Reintrînd pe șoseaua națională, era fericit că nu întîlnise nicio mașină pe scurtătura unde o lăsase pe Dany. Exista un

drum departamental spre Miramas, la doi kilometri spre sud, mai bine întreținut, mai larg și mai des folosit. S-ar putea ca Miss Patru Ochi să aibă nevoie de mai mult timp decât prevăzuse el ca să fie luată de o mașină.

După săvârșirea loviturii de anul trecut, n-a mai auzit niciodată vorbindu-se de doamna din DS. Nu știa cum a reacționat. Cu atât mai bine, desigur, dar îi părea puțin rău, căci de data aceasta ar fi putut să-și îmbunătățească, fără îndoială, planul. Mai ales că acum risca mai mult. Femeia din DS era măritată cu un medic din Arles: desigur că renunțase la mașină ca să evite un scandal. Philippe o întâlnise la Roanne, unde venise să vadă nu mai știa pe cine, la un azil de bătrâni. Era timidă, durdulie, lăsată pe jumătate fecioară de soțul ei, înnebunită într-atât de primul adulter, încât a cumpărat pe drum – la Tarare mai precis – o ediție de lux a Doamnei Bovary: ce mai vorbă, o fraieră de prima mână, ambalată în celofan. Dealtfel, nu și-a pierdut mult timp. Sub arborii de pe colină, i-a scos totul de pe ea și a dat-o gata în așa fel, încât soțul ei, medicul, afară doar dacă era un prost, nu putea să mai aibă nicio îndoială asupra ghinionului care l-a păscut; apoi, a doborât-o cu un pumn la stomac, a acoperit-o cu rochia și a plecat. A aruncat lenjeria de corp, pantofii și geanta (din care n-a luat decât banii) în fundul unei lăzi de gunoi, la Marsilia.

Acum nu mai resimțea aceeași spaimă de atunci, cu toate că neglijase să fie la fel de precaut. Nu l-a lăsat inima s-o despoaie pe Miss Patru Ochi și încă mai puțin s-o lovească. Și-a spus toată după-masa, după ce i-a telefonat lui Paul grăsunul, că ar fi trebuit s-o facă, totuși, dar în cele din urmă n-a putut. Disprețuia toate femeile, ca pe niște ființe hrăpărețe, egocentrice și meschine. Le deosebea doar printr-un singur lucru: cele înzestrate cu o oarecare simplitate îl dezgustau mai puțin. Dany Longo izbutise să-i fie chiar

simpatică în trei rînduri: spunîndu-i pe pragul unui hotel „N-am să-ți fac greutate, haide”; apoi, lăsîndu-și, în fața biroului aceluiași hotel, mîna pe brațul lui, ca și cum ar fi avut în el un frate în mijlocul unei lumi dușmănoase; și, mai cu seamă, atunci cînd îi scosese ochelarii, la masă. Avea un obraz tot atît de lipsit de apărare ca și inima propriei sale mame, moartă la patruzeci de ani, celibatară, avînd ca singură mîngîiere, la căpătîiul patului de spital, pe lepădătura ei de bastard, care n-ar fi putut consola niciun cîine rîios de pe stradă.

Trebuia s-o uite foarte repede pe Dany Longo (Marie-Virginie), îi făcuse și așa destule concesii. I-a lăsat geanta ca să se poată descurca, a provocat o ceartă pentru a o ajuta să nu creadă tot ce se spune și îi acordase un răstimp de o oră ca să se răzbune. Îi dăduse o șansă.

Coborî în mare viteză autostrada Nordului, care duce într-o pantă neîntreruptă pînă la Marsilia, o luă pe bulevardele periferice și se năpusti pe autostrada spre Aubagne. În timpul săptămînii ar fi fost mai scurt un alt drum, spre Cassis, peste dealul de la Gineste. Dar duminica după-masă călătoreau pe acolo prea mulți marsiliezi. Nu voia să riște o încetinire din pricina unei coloane de mașini tîrîndu-se ca melcul, sau a vreunui accident întîmplat de-a curmezișul șoselei.

Intră în virajele de la Bédoule, nenumărate, de-a lungul unei păduri de pini. Se gîndea la necunoscutul pe care Dany Longo îl mai iubea; o vedea și pe ea în lumina unei lămpi, care se proiecta ca o stea pe tavan, întinsă în brațele lui pe un pat, cu picioarele și pîntecele gol, purtînd încă puloverul alb pe care el îl aruncase în bălării. Asta ce însemna oare? O mai iubea? Schimbă odată placa, nu înțelege?

Vara trecută, Paul grăsunul i-a dat o sută de mii pentru DS-ul nou. La prînz, la telefon, tot el propusese trei sute de mii pentru Thunderbird, dar l-a pus să jure că nu era o mașină adunată de pe marginea drumului, la întîmplare, și că femeia,

ca și prima, se va abține de la orice reclamație. Voia într-adevăr să îmbogățească parcul de mașini al statelor africane, dar fără să riște, ca un începător. Philippe găsi că prietenul avea deplină dreptate. Când coti spre Cassis, la Pas-de-Belle-Fille, niște polițiști l-au privit trecând și n-au spus nimic. Era cinci și douăzeci. Începuse să spere cu temei că va putea prinde vaporul în ziua de 14, cu ceva bani în buzunar, un cazier judiciar alb și într-o cabină de-a întâia a unei neroade oarecare.

Mai puțin de un sfert de ceas după aceea, nu mai spera nimic. Thunderbird-ul era parcat în fața mării, lângă port, sub enorma siluetă a lui Cap Canaille. Sprijinit cu ambele mâini de caroserie, el trebuia să lupte din răspuseri să nu verse. Viața i se prăbușise brusc într-un coșmar și se găsea singur sub soare, înnebunit de furie și de frică. În ce privește cazierul judiciar, va fi vai de capul lui. O inaugurare monstră, model de toate delicturile la un loc, un măcel.

ÎȘI ADUNĂ ÎMBRĂCĂMINTEA RISIPITĂ ȘI O AȘEZĂ CU GRIJĂ ÎN valiza neagră. Nu o luase pe drumul pustiului pe unde veniseră, ci urcă din nou colina, iar pe stînca netedă unde șezuseră, întinse, despăturită în două, punga de hîrtie în care fuseseră împachetate sandalele noi. Scrise deasupra cu majuscule mari, tremurate, cu mîna dreaptă, cu ruj de buze: astă-seară, la ora 10, în fața numărului 10 de pe Canebière. Numele acestui bulevard era tot ce știa ea despre Marsilia, împreună cu faptul că acolo oamenii mințeau ca peste tot. Puse o piatră mare peste mesaj, pe care-l știa perfect inutil, dar nu trebuia neglijat nimic, nici chiar posibilitatea întoarcerii băiatului cînd ea nu va fi acolo.

Pe celălalt versant al colinei, după cinci sau șase minute, a găsit o șosea pe care o zărise de sus, printre copaci. Treceau

pe acolo multe mașini. Prima care s-a prezentat a fost o Renault sau o Simca, de culoarea sîngelui, care s-a oprit. În ea erau un bărbat, o femeie și un copil mic. Se așează în spate, cu valiza pe genunchi, alături de copilașul care dormea într-un leagăn de pînză.

Au părăsit-o apoi, în fața unui popas rutier, pe șoseaua națională spre Marsilia. Se strădui să le zîmbească și le mulțumi. Bău la bar un pahar cu apă minerală. Arătă apoi chelnerului nota de plată a restaurantului unde au luat prînzul, lîngă Valence, și-l rugă să cheme restaurantul la telefon.

Nu exista o cabină și a trebuit să se explice în fața clienților, care vorbeau mai încet ca s-o poată asculta. La capătul firului trebuie să fi răspuns patroana. Da, își amintea de clienta în taior alb și de domnul cel tînăr care o însoțea. Da, își mai amintea de asemenea că, după-masă, el telefonase. Chemase la Cassis (Bouches-du-Rhône), dar nu mai știa ce făcuse cu hîrtia pe care era numărul. Îi părea rău.

Închizînd telefonul, Dany ceru anuarul din Bouches-du-Rhône. Nu exista la Cassis un abonat cu numele de Filanteris. Era totuși sigură că citise dimineața Cassis-sur-Mer, în timp ce, plină de remușcări, scotocea prin portofel. Nu-și amintea de nimic altceva decît că era o hîrtie tipărită, nu scrisă de mînă. Îi veni ideea să citească în întregime lista abonaților locali, apoi își spuse că pierdea timpul de pomană.

Îl întrebă pe chelner dacă unul din clienți nu pleca poate la Marsilia. Un bărbat cu mînele suflecate, cu mustață blondă, o luă în Peugeot-ul lui 404, și îi înșiră pe drum toate cîrciumile pe care le cunoștea la Paris: trăise acolo trei luni în timpul serviciului militar. Se despărțiră într-o piață mare, însorită, care dădea într-un parc cu alei lungi, numit Rond-Point du Prado, dintr-un oraș probabil primitiv și plăcut de trăit în el, dar din care nu văzuse decît porțiuni dintr-o

periferie murdară. Îi spuse că de acolo putea lua un autobuz spre Cassis. După plecarea lui citi orarul sosirilor pe stîlpul care indica stația și văzu că mai avea de așteptat o jumătate de oră. Atunci traversă piața, cu valiza și geanta în mîna dreaptă, și se urcă într-un taxi. Șoferul, un roșcat solid cu caschetă, îi spuse: vai de mine, dar o să vă coste o groază de parale. Înțelese că ea n-avea chef de vorbă și porni DS-ul.

Văzu pentru prima dată Mediterana din serpentinele dealului de la Gineste, căruia îi citise numele în vîrf. Albastră ca în ilustrate, strălucitoare, întinsă departe pînă la o zare ceva mai palidă, era mai frumoasă decît și-o închipuise vreodată. Se strădui să privească în altă parte.

Ajunseră la Cassis, care era un sat, la șase și jumătate, ceva mai mult de două ore după sărutul de iudă pe care el i-l dăduse pe colina din fața heleșteului de la Berre. Mulțimea pe cele două trotuare ale unei străzi lungi, mai deasă decît în fața Galeriilor Lafayette, se plimba în picioarele goale, în șorturi sau în costume de baie. Șoferul exclamă: vai de capul meu, nici în timpul săptămîinii nu era suportabil, dar duminica e o catastrofă.

Ea ceru să fie dusă în port, în fața bărcilor și a catargelor cu pînze multicolore. După ce plăti cursa, rămase în picioare pe șosea, cu valiza lîngă ea, amețită de soarele și glasurile din jurul ei, iar roșcatul cu șapcă făcu un gest larg și rosti cu voce leneșă:

— Ei, nu te omori cu firea, micuțo, totul o să se aranjeze, „trebuie”!

Înainte ca el să-și fi isprăvit vorba, Dany rotise o privire în jurul a ceea ce probabil că era centrul Cassis-ului, și văzu îndată pata albă, familiară, tulburătoare a Thunderbird-ului. Mașina se afla la mai mult de două sute de metri de ea, printre alte mașini garate în fața plajei, dar ar fi recunoscut-o dintr-o mie la fel, numai după bătăile mai smucite ale inimii. I

se înnodase gîtlejul, nu mai putea respira, dar ceea ce simțea era delicios, era un fel de recunoștință față de toate: Cassis, marea, soarele, șoferul solid de taxi și chiar față de ea, care nu vărsase o lacrimă și venise drept unde trebuia.

Parcurse distanța pînă la Pasărea furtunii fără a vedea ceva în jurul ei. Toată osteneala se topise, străbătea cu încetinitorul o porțiune de vid. Philippe Filanteris lăsase mașina descoperită. Nu părea s-o fi părăsit în urma unui accident. Puse valiza pe scaunul din spate și făcu cunoștință cu locul unde se afla. În fața unei terase largi, de-a lungul plajei, lîngă port îi privi pe cei ce se scăldau în spuma valurilor, auzi strigăte și rîsete. O enormă masă stîncioasă, răsărind drept din mare, domina Cassis-ul.

Cheile nu erau în contact. Deschise buzunarul portierei, le găsi, toată grămada, împreună cu actele mașinii. Se instală la volan și, timp de cîteva minute, încercă să înțeleagă ceea ce se petrecuse în capul unui băiat venit de la Metz, care avea nevoie de bani, dar nu se atinsese de geanta ei. Care luase mașina, ca să se despartă de ea, după numai cincizeci sau șaizeci de kilometri. Dar renunță. Trebuia să existe un motiv pentru toate astea, dar n-o mai interesa. Poate că el se afla undeva în sat, cu costumul de pînză și cravata neagră, poate că se va întoarce, dar nici asta n-o mai interesa. Și apoi, pe neașteptate, ceva se destinsese în ființa ei, simți în piept o dulceagă renunțare și se văzu așa cum era de fapt, departe de casă, înșelată, proastă, singură și cu mîna înțepenită într-un bandaj, începu să plîngă.

— Vrei să joci cărți? rosti un glas.

Dany purta ochelarii negri. Băiețașul care se afla lîngă ea, de partea cealaltă a portierei, i se păru de aceea cu atît mai bronzat. Avea patru sau cinci ani. Era blond, cu ochi mari, negri, foarte frumos, desculț, îmbrăcat cu un pantalonaș scurt din țesătură elastică bleumarin cu dungi groase albe și cu un

tricou roșu. Într-o mână ținea o felie de pâine cu unt, iar în cealaltă un pachet de cărți în miniatură. Își șterse obrazii.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Dany.

— Vrei să faci cu mine o partidă?

— Dar pe tine cum te cheamă?

— Titu, răspunse el.

— Mama ta unde e?

Făcu un gest nelămurit cu tartina.

— Aici, pe plajă. Lasă-mă să mă urc în mașina ta.

Deschise portiera, se dădu la o parte ca să se așeze el la volan. Era un omuleț foarte liniștit, foarte serios, căruia nu-i prea plăcea să răspundă la întrebări. Află totuși că tatăl lui avea o mașină albastră cu acoperiș – că a găsit în apă un arici de mare și că l-a închis într-un borcan. O învăță și pe ea jocul lui de cărți, care era extrem de complicat: dădea fiecăruia trei cărți și care din doi avea cărți mai mari, acela câștiga. Au făcut un tur pe gratis și el a câștigat.

— Ai înțeles? întrebă el.

— Cred că da.

— Pe ce jucăm?

— Trebuie neapărat să jucăm pe ceva?

— Dacă nu, nu e interesant.

— Dar tu ce pui la bătaie?

— Eu? Nimic. Tu pui miza. Vrei să jucăm, pe ochelarii tăi?

Îi dădu Dany-ei trei cărți, alegându-le cu grijă: doi de șapte și un opt. Lui își luă trei rigi. Ea spuse că așa era prea ușor și că acum va împărți ea cărțile. Tot el a câștigat și așa. Își scoase ochelarii și-i puse pe nasul lui, ținându-i din ambele părți să nu alunece. El îi spuse că vedea totul răsfrint și că nu era interesant. Îi dădu o piesă de cincizeci de centime în loc.

— Acum mănâncă-ți pâinea cu unt.

Copilul înghiți două mușcăături, privind-o cu băgare de

seamă. Apoi îi spuse:

— Cine-i domnul din mașina ta?

Ea privi fără să vrea în spate.

— Nu e niciun domn.

— Ba da, continuă el. Acolo unde se pun bagajele. Știi bine acest lucru.

Ea rîse, dar îi sări inima din loc.

— Ce domn?

— Acela care doarme.

— Ce tot spui?

Copilul nu răspunse numaidecît. Își mîncea tartina, privind melancolic drept în fața lui, prin parbriz, cu capul dat pe spate, rezemat de spătarul scaunului. Apoi oftă.

— Cred că doarme, spuse el.

OCHELARII

Maica superioară.
Într-o seară, la Roubaix, i-am privit chipul brăzdat printr-o cană de vin de Alsacia. Ne aflam în fața gării. Se auzea fluieratul trenurilor.

Ucideți-mă!

Zürich, într-o zi de 8 octombrie. Se fac patru ani la 8 octombrie. Mereu trenuri, mereu alte camere. Totul atît de luminos.

Cum se spunea cînd eram mică? Părul deschis, ochii întunecați, suflet negru, rece-i țeava puștii. Nu mai știu ce să mai scornesc.

De ieri am văzut nemaipomenit de mulți chiparoși. Provence seamănă de aceea cu un cimitir. Voi dormi aici eliberată definitiv, departe de muzicile balurilor.

Hotelul Bella Vista, lîngă Cassis. O picătură de apă pe fruntea mea, într-o stradă. Gara de autobuze de la Marsilia. Înălțimile de la Villeneuve, toate aceste creneluri. Dumnezeuule, cît de mult am căutat, că să nu mă regăsesc decît pe mine.

. . .

LENTILELE ERAU ABURITE CÎND AM DESCHIS PORTBAGAJUL ȘI prea negre ca să pot vedea înăuntru. Soarele de ora șapte, bătînd razant la înălțimea terasei, lumina din față mașina, decupînd o mare pată de umbră. Un miros înnebunitor a năvălit asupra mea din locul acela de groază așezat în contra luminii.

M-am întors la băiețelul numit Titu, i-am cerut să-mi dea geanta și mi-am schimbat ochelarii. Mă mențineam în picioare, mîinile îmi tremurau puțin. Nu mă gîndeam la nimic. Mintea mi-era ca și paralizată.

Am deschis portbagajul a doua oară. Omul era înfășurat într-un covor, desculț, și cu picioarele îndoite. Capul i se vedea ieșind dintr-o lîină roșie, proptit din profil de peretele mașinii. I-am văzut ochiul deschis, părul lins, albit la tîmple, pielea aproape transparentă, întinsă pe oasele proeminente. Avea patruzeci de ani, dar nu-i puteai stabili vîrsta. Mă sforțam în zadar să nu respir, mă sufocam. Am întins spre el mîna bandajată și am tras de un colț al covorului ca să-l descopăr. Purta o îmbrăcăminte care trebuie să fi fost un halat de interior, din mătase deschisă, albastră sau verde, cu un guler șal mai închis, desfăcut pe un piept livid. Pe pieptul lui dezgolit se vedeau două găuri, să urlu nu altceva, precise ca două lovituri de tîrnăcop, iar sîngele scurs din cele două răni forma o crustă neagră, întinsă spre partea de sus a corpului, pînă la gît.

Am închis la loc capacul portbagajului, pierzîndu-mi cumpătul și prăvălindu-mă pe el. Aveam conștiința că voiam să mă ridic, să mă zbat la soare, simțeam chiar sub mîna dreaptă și sub obraz caroseria încinsă a mașinii. Apoi am înțeles că băiețelul numit Titu se afla lîngă mine și era îngrozit, am încercat să-i spun: stai frumos că nu-i nimic, dar n-am putut.

Plîngea. Auzeam plînsetul lui și rîsetele zgomotoase de pe plajă, ca ceva foarte îndepărtat. Fete în bikini defilau pe terasă. Nimeni nu se ocupa de noi.

— Nu plînge, mi-a trecut, uite.

Cărțile lui de joc se risipiseră pe jos. Își stăpînea hohotele, cu brațele în jurul picioarelor mele și capul înfundat în fustă. M-am aplecat la el, i-am sărutat părul de mai multe ori, liniștindu-l.

— Vezi, acum mă simt foarte bine. Mi-am pierdut echilibrul din cauza pantofului.

El nu putea, desigur, să simtă, cu portbagajul închis, duhoarea care pe mine mă strîngea încă de gît. L-am mutat totuși spre fața Thunderbird-ului, iar el mi-a cerut cărțile și piesa de cincizeci de centime pe care i-o dădusem. Le-am adunat pe toate și cînd m-am întors la el, făcea cercuri cu degetul arătător pe una din aripile mașinii. Spunea că sînt niște arici de mare.

L-am tras spre mine, așezîndu-mă pe trotuarul terasei, ca să am obrazul lui la aceeași înălțime cu al meu și l-am întrebat cum a putut să se uite înăuntru portbagajului. Îi vorbeam foarte încet, foarte blînd, cu o voce stinsă. Sînt sigură că auzea mai curînd bătăile inimii mele.

— N-ai putut să-l deschizi tu singur, nu-i așa? Cine l-a deschis?

— Celălalt domn, zise Titu.

— Care celălalt domn?

— Celălalt.

— Cel care a condus mașina?

— Nu știu.

— Ai privit înăuntru odată cu el?

— Nu, eu eram aici, în spate.

Îmi arată o Dauphine galbenă, parcată alături de Thunderbird.

— De mult?

— Nu știu.

— Te-ai mai dus la mama de atunci?

Se gîndi. Ștergeam cu degetele mele urmele lacrimilor de pe obrazul său.

— Da, de două ori.

— Domnul care a deschis portbagajul n-a văzut că tu te uitai?

— Ba da, mi-a spus: pleacă.

Am fost puțin surprinsă, pentru că mă așteptam la un răspuns contrar, apoi, deodată, totul a devenit rece în soare. Aveam siguranța că Philippe nu plecase din Cassis și că ne pîndea.

— Te-a văzut? Ești sigur?

— Mi-a spus să plec.

— Ascultă, cum arăta domnul acela? Avea cravată? Părul negru?

— Avea o cravată neagră și o valiză.

— În ce parte a plecat?

S-a mai gîndit o dată, a ridicat din umeri ca un om mare și mi-a arătat cu un semn nesigur direcția portului, a satului, în toate părțile.

— Vino, trebuie să te întorci la mama ta.

— Mîine ai să mai fii aici?

— Desigur.

Mi-am scuturat fusta de praf, l-am dus de mîină pînă la terasă. Mi-a arătat-o pe maică-sa, cea mai tînăra dintr-un grup de femei întinse în costum de baie pe plajă. Era blondă, foarte bronzată și rîdea împreună cu niște prietene, printre revistele și flacoanele cu cremă de bronzat. L-a văzut pe băiețaș și s-a ridicat într-un cot să-l cheme. L-am sărutat pe Titu și l-am ajutat să coboare cîteva trepte. Cînd a ajuns la maică-sa am

plecat. Aveam senzația, că-mi târăsc niște picioare țepene ca ale unui manechin dintr-o vitrină.

Nu voiam să mă întorc la mașină, lângă omul acela cu pieptul găurit. Nu vedeam decît un singur lucru cuminte de făcut: să mă predau unui post de poliție. În orice caz, trebuia să mă îndepărtez de plajă. Îmi spuneam: „Dacă Philippe știe că micuțul Titu a văzut interiorul portbagajului, trebuie să fie îngrijorat și a rămas prin apropiere ca să-l observe. Poate că mai e pe aici și mă supraveghează. Îl voi obliga să iasă la iveală!”

În același timp găseam raționamentul acesta absurd. Dacă s-a descotorosit de un cadavru într-o mașină pe care o credea a mea, înseamnă că nu dădea importanță celor ce aș putea povesti eu după aceea. De ce atunci să-i pese mai mult de mărturia unui copil de cinci ani?

Am colindat prin port, în mijlocul unei mulțimi indifferente, cu inima încremenită la fiecare îmbrîncitură, apoi am mers prin niște străduțe pustii, de unde soarele plecase de mai multe ore și unde mi-era frig. De ferestre atîrnau rufe. În timp ce m-am oprit să mă uit în urma mea, o picătură de apă mi-a picat pe frunte și mi-a smuls o tresărire din tot corpul, aproape un strigăt. Trebuia totuși să accept evidența: nu eram urmărită de nimeni.

Mai târziu am întrebat, care era drumul, am găsit postul de poliție într-o mică piață înconjurată de platani. Am privit de departe intrarea și pe cei doi oameni în uniformă, care fumau pe prag. Aveam impresia că mă simt pe mine mirosul scîrbos, înfiorător al mortului necunoscut din Thunderbird. N-am avut curajul să mă apropiu. Ce puteam să le spun? „Am luat mașina patronului, un băiat despre care nu știu nimic mi-a furat-o și am găsit-o aici cu un cadavru în portbagaj, nu vă pot da nicio explicație, dar sînt nevinovată.” Cine m-ar crede?

Am așteptat venirea nopții într-o pizzerie, în fața poliției,

așezată lângă o fereastră la etajul întâi. Speram să-mi regăsesc puțin calmul, să înțeleg ce s-a putut întâmpla în cele două ore cît Philippe a fost singur în mașină. Trebuia să fi fost ceva neprevăzut, surprinzător, deoarece în privirea lui nu se putea citi ceva asemănător în clipa cînd m-a părăsit. Sînt sigură. În fine, aproape sigură. Și, la urma urmei, nu mai sînt deloc sigură.

Am comandat un coniac care mi-a făcut greață cînd l-am dus la gură și pe care nu l-am băut.

Dacă treceam piața, de cealaltă parte a geamului, nu voi mai fi eliberată pînă ce nu se va face o anchetă și asta ar putea dura zile întregi, săptămîni. Îmi reveneau în minte tot soiul de imagini legate de faptele diverse: voi fi dusă într-o închisoare din Marsilia, mi se va lua îmbrăcămintea, mi se va da un șorț cenușiu al deținutelor în prevenție, mi se vor unge cu cerneală degetele mîinii drepte și voi fi aruncată într-o celulă fără lumină. Mi se va scormoni și trecutul, din care nu se va dezgropa decît o faptă rea, comună, fără îndoială, multor femei, dar aceasta va fi de-ajuns să mînjească pe cei ce mă cunosc și pe cel pe care-l iubesc.

Nu mă duc.

Ceea ce cred că încercam să mă conving din toate puterile e că tot ce mi se întâmpla nu era adevărat. Sau, cel puțin, că mi se va întâmpla ceva și, deodată, totul se va risipi.

Îmi aduceam aminte de partea întâi a bacalaureatului. În seara oralului, la Roubaix. Rezultatele au fost afișate foarte tîrziu. Am privit listele de mai multe ori și numele meu nu se afla acolo. Am mers multă vreme pe străzi cu o figură nenorocită, dar cu inima plină de o speranță nebună: s-a făcut o greșeală și mi se va face dreptate. Era trecut de zece cînd am întîlnit-o pe maica superioară în farmacia fratelui său. M-a lăsat să-mi plîng tot năduful și pe urmă mi-a spus: „Ne întoarcem să ne uităm împreună la listele acelea, eu văd mai

bine decît tine!” Împreună, în plină noapte, în curtea unui liceu pustiu, am aprins chibrit după chibrit ca să citim din nou rezultatele, căutînd numele meu, ştiind că trebuia să fie acolo, că pînă la urmă va fi. Aveam chiar şi o menţiune.

În seara aceea, într-un restaurant din faţa gării din Roubaix, la sfîrşitul mesei la care am băut vin de Alsacia, ca „să sărbătorim evenimentul”, i-am promis maicii superioare să-i vorbesc ca unei fiinţe vii, după ce ea va fi murit. Am făcut-o întotdeauna, afară de perioada călătoriei mele la Zürich, acum patru ani, pentru că mi-era ruşine şi mi-ar fi fost peste puteri să mă mîngîi cu amintirea ei.

Stînd la fereastra pizzeriei m-am gîndit la ea, la Zürich, precum şi la fiul celui pe care-l iubesc şi, bineînţeles, la Titu, care n-avea mai mult de patru ani şi apoi totul se încîlcea. O revedeam pe fetiţa Anitei. Şi chiar pe puştoaica de la staţia de benzină de la Deux-Soirs-lès-Avallon; cum spunea taică-său că o cheamă? Mă frămînta ideea că toţi aceşti copii întîlniţi în drumul meu, privirile, jucăriile lor – păpuşa cheală, jocul de cărţi – erau tot atîtea semne ale unei ispăşiri monstruoase.

O femeie, aceea care mi-a servit coniacul, s-a apropiat de masa mea. Mi-au trebuit, fără îndoială, mai multe secunde ca să-i observ prezenţa. Spunea, ca şi cum ar fi repetat, cu un glas răbdător, care venea nu de departe, ci dintr-un alt univers:

— Domnişoară, dumneavoastră sînteţi Dany Longo?

— Da.

— Sînteţi chemată la telefon.

— Eu?

— Sînteţi doar domnişoara Longo?

Cum toate nu mai aveau niciun sens, nu ştiu de ce mă mai miram. M-am ridicat şi am urmat-o. Străbătînd sala, am luat cunoştinţă de ceea ce mă înconjura de mai mult de o oră: clienţii, foarte mulţi, feţele de masă cu carouri roşii, mirosul

de aluat proaspăt și de măghiran. Cabina telefonică se găsea la parter, foarte aproape de cuptorul de pizza și aerul era încins și de o uscăciune apăsătoare.

Nu-i recunoșteam bine vocea, dar era el, Philippe.

— Ai să mai aștepți încă mult așa, Dany? Eu m-am săturat și mă las păgubaș. Dany? Mă auzi?

— Da.

— Putem să ieșim din încurcătură, Dany.

— Unde ești?

— Nu departe.

— M-ai văzut intrînd aici?

— Da.

— Te rog, spune-mi unde ești, Philippe?

Nu răspunse. Îi auzeam respirația la capătul firului. Am înțeles că și lui îi era frică. A spus, în sfîrșit, cu un glas șuierat care făcea să vibreze aparatul:

— De unde îmi știi numele?

— M-am uitat azi dimineață în portmoneu.

— De ce?

— Ca să știu.

— Și ce știi?

Venise rîndul meu să nu răspund.

— Ascultă, Dany, dacă faci întocmai ce-ți spun eu, ne putem întîlni undeva.

— Dacă nu?

— Dacă nu, mă duc îndată la postul din față! Mă înțelegi?

— Te aud dar nu înțeleg.

Din nou tăcere.

— Philippe?

— Încetează de a-mi mai spune pe nume.

— Unde vrei să ne întîlnim?

— La capătul portului, e o șosea care duce la golful Port-Miou. Dacă nu știi, întreabă. Doi sau trei kilometri după

ieșirea din sat, ai să găsești un hotel, hotelul Bella Vista. Au o cameră pentru tine.

— Pentru mine?

— Am telefonat. Aș fi preferat o cameră pe aici, dar nu-i nimic liber. Ia mașina ca să ajungi acolo.

— Nu mă mai pot urca în mașina aia.

— Dar eu vreau s-o iei de acolo și să fii văzută în ea. La hotelul Bella Vista scoate-ți taiorul și schimbă-te. Am să telefonez peste douăzeci de minute ca să fiu sigur că ești acolo. După aceea ne vom vedea.

— Unde?

— Du-te mai întâi acolo. Fii atentă, Dany, nu încerca să-mi joci o festă, riști mult mai mult ca mine.

— Crezi?

— Da, desigur. Și nu uita: scapă de taiorul tău, schimbă-te.

— N-am să fac nimic din toate astea.

— Cum vrei. Telefonez peste douăzeci de minute. După aceea, cu atît mai rău pentru tine.

— Dar de ce să nu ne întîlnim aici, numaidecît?

— Ții să ne întîlnim? Atunci în condițiile mele, nu ale tale.

— Tot nu înțeleg.

— Cu atît mai bine.

A închis. Și eu la fel, cu o mînă tremurătoare.

ERA NOAPTE CÎND M-AM URCAT ÎN THUNDERBIRD. ÎN spatele meu, la marginea unei piețe vaste, barăcile bîlciului erau luminate. Se trăgeau focuri de armă în acordurile unui vals vienez. Mai departe, estrada unei orchestre și ghirlande cu lampioane pregătite pentru seara următoare.

Am mers de-a lungul portului, la pas. Terasalele cafenelelor

ajungeau pînă-n stradă. O mulțime nepăsătoare mergea înaintea mașinii, într-un miros de mare și anason, nedîndu-se la o parte decît cînd n-avea încotro. Am întreat-o care era drumul. Urcă în pantă mare la ieșirea din sat, apoi ducea de-a lungul unor case noi, unde oamenii cinau pe balcoane, iar mai departe se întindea deasupra plajei cu pietriș alb, pustie sub lumina lunii.

Hotelul Bella Vista își ridică turnurile oarecum maure pe marginea unui promontoriu, în mijlocul pinilor și al palmierilor. Era lume multă și multă lumină. Am lăsat Thunderbird-ul la intrarea în grădină. Am predat valiza unui portar cu galoane poleite, am coborît acoperișul mașinii, am închis cu cheia cele două portiere și portbagajul.

La recepție, o femeie tînără mi-a ajutat să-mi completez fișa. Însirînd cine eram, de unde veneam, m-am gîndit la hotelul de la Chalon, l-am revăzut brusc pe Philippe, așa cum îl întîlnisem, frumos și dezarmant și mi-am recăpătat oarecum curajul. Sînt o mare zăpăcită.

Camera era mică, cu o toaletă în faianță înflorată, mobile noi, un ventilator care învîrtea aer cald, o fereastră deschisă spre mare. Am privit o clipă sub mine, unde băieți și fete se bălăceau strigînd într-o piscină iluminată, apoi m-am dezbrăcat, am făcut un duș ferindu-mi de apă părul și pansamentul.

Telefonul a sunat în timp ce mă uscam. Mi s-a dat legătura în cameră.

— Ești gata? m-a întreat Philippe.

— În cîteva minute. Ce să pun, că n-am multe de ales?

— Orice vrei în afară de taior.

— De ce?

— Am fost destul văzut împreună cu el. Ne întîlnim la Marsilia, peste o oră.

— La Marsilia? Dar e absurd! De ce nu aici?

— M-am vînturat prea mult pe acolo. În orice caz eu sînt acum la Marsilia.

— Nu te cred...

— Mă crezi sau nu, dar asta e. Cunoști Marsilia?

— Nu.

— Să fie al naibii. Lasă-mă să mă gîndesc.

L-am lăsat să se gîndească. Am văzut pe pielea mea un semn făcut de el noaptea, atunci cînd se zbătea de plăcere odată cu mine, strîngîndu-mă foarte puternic în brațe, nemaifiind atunci decît un copil fără apărare în brațele mele.

I-am spus încet:

— Philippe, ți-am fixat o întîlnire pe o hîrtie lăsată în locul unde m-ai părăsit, pe colină.

— O întîlnire?

— În cazul în care te-ai fi întors. La ora zece, în fața casei cu numărul 10, de pe Canebière.

— Cunoști Canebière-ul?

— Nu, dar se poate găsi ușor.

— Bine, să zicem la zece și jumătate. Lasă mașina în altă stradă și vino pe jos. Te aștept.

— Nu întrerupe.

Dar el închisese telefonul. Am întrebat la recepție de unde am fost chemată. De la Marsilia. M-am îmbrăcat, după ce am șovăit cîteva secunde între pantalonul pe care-l purtasem în ajun, seara, și rochia albă de muselin. Am ales rochia, pentru că era evident că nu voia să fie văzut cu mine îmbrăcată în ceva purtat pînă atunci, în cursul călătoriei. Dacă n-ar fi fost învălmășeala din mintea mea, aceste precauțiuni de mică vedetă interlopă mi s-ar fi părut comice. M-am pieptănat puțin și în oglindă eram atît de mult eu însămi, totul era atît de adevărat, încît am închis ochii.

. . .

MARSILIA ESTE ORAȘUL CEL MAI ÎNTINS, CEL MAI ÎNCURCAT pe care l-am străbătut vreodată. Străzile, mai înguste ca la Paris, pleacă în toate sensurile și, de oriunde le-ai lua, nu duc nicăieri. M-am oprit de mai multe ori pe marginea trotuarelor ca să întreb care e drumul. Nu înțelegeam nimic din explicații, decît că eram o biată fată. Mi se spunea: biată micuță, biată domnișoară, biata de dumneata. Iar bulevardului Canebière, nu reușeam decît să-i întorc spatele cu regularitate.

Pînă la urmă am găsit un imens parking de mașini, aproape de un loc numit Bursa. Am lăsat Thunderbird-ul închis cu cheia, am mers drept în fața mea și, prima stradă pe unde am luat-o se termina în marele bulevard pe care-l căutam, aproape în fața locului întîlnirii. Numărul zece era o agenție de voiaj spre capătul Canebière-ului, în fața vechiului Port. Alături, se afla un mare restaurant; „Cintra”; pe trotuar forfoteau trecătorii, pe stradă treceau autobuze albastre, iar petele de neon se vedeau peste tot.

Philippe nu era acolo, dar ghiceam că mă pîndește de undeva. Am așteptat cîteva minute plimbîndu-mă în sus și în jos, privind fără să văd instrumentele optice expuse într-o vitrină, apoi am simțit că cineva îmi atinge brațul. Purta același costum de pînză bej și cravata neagră. Ne-am privit cîteva clipe îndelungate, fără să scoatem un cuvînt, față în față, în mijlocul mulțimii. Cred că am înțeles numaidecît, văzîndu-i obrazul tras, că n-a omorît niciodată pe nimeni, că această istorie îl uimea tot atît cît și pe mine. M-a întrebat:

- Unde e mașina?
- Acolo, în spate.
- El e tot acolo?
- Unde ai vrea să fie?
- Cine e, Dany?
- Pe tine ar trebui să te întreb!

— Nu striga. Vino!

M-a apucat de cot și m-a tras spre port. Am trecut printr-o piață iluminată, sărind de la un refugiu la celălalt, folosind intervalele din caruselul amețitor al mașinilor. Mi-a luat mîna dreaptă în mîna lui și a păstrat-o acolo. Am mers multă vreme, de-a lungul unui chei care poartă numele de Rive-Neuve. Mi-a explicat, cu o voce înăbușită, fără a întoarce vreodată capul, că a luat Thunderbird-ul ca să-l vîndă, că nu s-a oprit decît o dată pînă la Cassis și că acolo, făcînd o ultimă verificare înainte de a preda mașina garajistului, a deschis portbagajul și a găsit cadavrul. Apoi, a fost copleșit de frică; îl pîndea pe micul Titu, nu știa ce să facă. Își închipuia că eu l-am omorît pe omul acela și că mă voi folosi de situație ca să arunc în spinarea lui toate necazurile. Era sigur că nu mă va mai vedea niciodată. Sosirea mea l-a descumpănit și mai rău.

Ne-am așezat la capătul cheiului, în întuneric, pe o stivă de scînduri putrezite de apa mării.

M-a întrebat cum i-am regăsit urma, după ce mă părăsise în fața iazului de la Berre.

- Am telefonat la restaurantul unde am mîncat la prînz.
- Ești o fată care nu-ți pierzi capul.
- La Cassis m-ai urmărit? De ce nu mi-ai vorbit imediat?
- Nu știam ce-i în capul tău. A cui e mașina?
- A patronului.
- Ți-a împrumutat-o?
- Nu mi-a împrumutat-o. Nu știe că am luat-o.
- Asta-i grozavă.

Îi citeam în ochi o mulțime de întrebări. El probabil că vedea același lucru în ai mei. Îmi mai ținea încă mîna dreaptă, dar neîncrederea ne paraliza pe amîndoi. În cele din urmă, mi-a pus întrebarea:

- Chiar nu-l cunoști pe omul acela?
- Nu.

— Nu știai că e în portbagaj?

— M-ai văzut deschizându-l la Cassis. Arătam ca cineva care știa ce-i înăuntru?

— Puteai să joci teatru.

— De știut tu știi să joci, nimic de zis! Ești un specialist. N-ai făcut decît asta de ieri seară.

— Trebuie să-l fi închis cineva acolo, și acela nu sînt eu. Gîndește-te puțin, Dany. Tipul acela era mort, înainte ca eu să te fi întîlnit!

— De unde știi?

— Am ochi, ce dracu! E mort de cel puțin patruzeci și opt de ore.

— Ai putut să-l închizi în portbagaj și după ce l-ai omorît.

— Cînd, de pildă?

— La Chalon, ieri-seară.

— Dar ce-ți închipui, că sînt eu omul care să mă plimb o zi întreagă cu cadavru în cîrcă? Chiar și la Chalon? Termină odată cu filmele și revino pe pămînt! Dealtfel, iartă-mă, mi se rupe inima că trebuie să te ameninț, dar am o droaie de martori pentru ziua de ieri și cea de alaltăieri. Trăgeam după mine o valiză, admit, dar poți convinge pe cineva că îl țineam ascuns acolo? N-ai decît să încerci.

S-a ridicat și s-a îndepărtat. I-am spus atunci, foarte repede:

— Te implor, Philippe, nu mă părăsi!

— Nu te părăsesc.

A rămas cîtva timp cu spatele la mine, lîngă o barcă sfărîmată, privind apa neagră a Vechiului Port vîrstată de lumini nemișcate. Vuietul orașului părea foarte îndepărtat. M-a întrebat în cele din urmă:

— Cum e patronul tău? Puțin asasin, uneori?

— Am ridicat din umeri și n-am răspuns. S-a întors enervat, înăsprit de iritare și mi-a strigat:

— Ducă-se totul naibii, habar n-am de treaba asta! Ceea ce vreau să-ți spun e că mortăciunea se afla în mașină cînd ai luat-o!

— Nu, portbagajul era gol cînd am luat-o. Știu sigur, fiindcă m-am uitat.

— A, bun. Dar pe drum l-ai mai deschis?

— Cred că da.

— Unde, ultima dată?

M-am gîndit și locul putea să se afle înapoi, de-a lungul naționalelor 7 și 6, pînă la Fontainebleau. Mi-amintesc că deschiseseam portbagajul să-mi așez valiza pe care o cumpărasem. Apoi, m-am răzgîndit.

— La Fontainebleau era gol.

— E cam departe. Unde te-ai mai oprit după aceea?

— La Joigny, la o cafenea. Acolo l-am întîlnit pe șoferul de camion, care mi-a luat buchetul de violete. Dar era lumină, mașina era în fața ușii, atunci nu putea fi pus înăuntru omul acela.

— Și ești sigură că pînă la Cassis n-ai mai deschis portbagajul?

— Mi-aș aduce aminte.

— După Joigny, unde te-ai mai oprit?

— La stația de benzină lîngă Avallon. Acolo am lăsat mașina multă vreme. A fost chiar mutată din loc, în timp ce mă aflam la doctor.

Mi-a privit pansamentul. Am văzut în ochii lui că își amintea ce-i povestisem, mîna strivită, oamenii care mă recunoșteau pe drum pentru că mă văzuseră trecînd în sens invers, în timp ce eu o țineam morțiș că am fost la Paris. Mi-a spus doar atît:

— Știi, e greu de înghițit povestea ta.

Nu găseam nimic să-i răspund, să mă justific din nou. Nici chef nu mai aveam. A observat că mi-era frig în rochia albă,

și-a scos haina și mi-a pus-o pe umeri. Cu obrazul foarte aproape de al meu, mi-a șoptit:

— Nu cumva minți; spune, Dany?

— O jur.

— Chiar dacă tu ai tras focurile de armă. Am să te ajut.

Mă înțelegi?

— Focurile de armă? Dar ce, a murit împușcat?

Am ridicat, fără să vreau, vocea și era spartă, ascutită, ridicolă. Nu știu de ce, dar mi-au dat lacrimile.

— Presupun că da, pentru că arma e înăuntru, lângă el.

— Ce-i înăuntru?

— Pușca, fir-ar să fie! În perfectă stare, frumos curățată! În portbagajul tău! Pușca! Ia spune-mi. Pe mine cel puțin, mă recunoști?

Mi-a luat capul între mâini și mi-l scutura, dintr-o parte în alta, ca să mă trezească.

— Oprește! N-am văzut nicio pușcă!

— Mă întreb ce vezi tu?! Ai văzut un covor? Ai văzut un om? Ei bine, e și o pușcă tot acolo.

Mi-a dat drumul, s-a întors și a plecat cu mâinile în buzunar, cu umerii înălțați, în cămașa albă. M-am ridicat și l-am urmat. Mi-a cerut să trec șoseaua, spunându-mi că nu mai avea țigări, că-i era foame și, n-avea un ban. Am intrat într-un bar-tutungerie ticsit de lume, cu pereții acoperiți cu plase de pescuit și scoici. Am cumpărat un pachet de Gitane și chibrituri. A băut o bere la bar, mîncînd un sandviș. Nu spunea nimic și nici nu se uita la mine. L-am întrebat:

— Cum ai ajuns la Marsilia?

— Nu te interesează, lasă-mă.

— Valiza ta unde e?

— Nu te interesează.

Cînd am ieșit din bar, mi-a trecut brațul în jurul umerilor și m-a tras spre el. Nu mi-a venit să-l resping. Am mers lipiți

unul de altul, de-a lungul trotuarului încărcat cu coșuri care răspîndeau peste tot un miros de alge. Am traversat piața cea mare din fața Vechiului Port. Într-o oglindă, la vitrina unui restaurant, am văzut o clipă chipurile noastre, în treacăt, rochia mea albă, haina lui pe umeri, în sfîrșit el și eu, înlănțuiți în scînteierile neonului, la mii de kilometri de viața mea. Nu cred că mint: asta mi s-a părut mai ireal decît tot restul.

Pe Canebière, trecătorii ne priveau. L-am întrebat unde mergem.

— La mașină. Trebuie să aflăm cine e tipul. Trebuie să ne mai uităm o dată.

— N-am să am curaj, te rog.

— Eu da.

Pe locul de staționare, unde am lăsat-o printre sute de alte mașini, am rămas cîteva minute înțepeniți în fața Thunderbird-ului. Am scos cheile din geantă, dar el nu voia să le ia. Un grup de adolescenți a trecut pe lîngă noi, gesticulînd și pălăvrăgînd, apoi o femeie singură cu rochia mototolită, mișcîndu-și buzele, cu capul apăsător de griji. Philippe mi-a spus să iau volanul fiindcă trebuia să găsim un loc mai ferit ca să deschidem portbagajul.

Am rulat pe cheiul Rive-Neuve, refăcînd în mașină drumul pe care l-am parcurs pe jos. Cînd am intrat într-o stradă care se cățara de-a curmezișul orașului, Philippe declară deodată:

— Avem, poate, o posibilitate să scăpăm, Dany. Dacă cineva ți-a aruncat în spinare cadavrul, în timpul călătoriei, nimeni nu știe în afară de ticălosul care l-a închis acolo, între tine și el nu-i nicio legătură. Atunci, facem și noi la fel. Ne descotorosim de el unde vom putea și uităm totul. Afacerea nu ne privește.

Am cotit într-o stradă, apoi în alta, care și ea era în pantă.

Mi-a cerut apoi să apuc pe o șosea mărginită de o barieră de piatră: drumul spre Roucas-Blanc. Acolo, nicio mașină, niciun trecător, dar panta era atît de aspră, drumul atît de îngust, încît a trebuit să opresc ca să manevrez într-un viraj. Mîna bandajată mă stînjenea, mă durea, astfel că el a trebuit să mă ajute să întorc volanul. Mai departe, printr-un spațiu dintre două ziduri coșcovite, am zărit orașul, jos de tot, scînteind de-a lungul mării.

Mi-a pus o mînă pe genunchi în semn să opresc. În fața numărului 78. Îmi aduc bine aminte, pentru că era numărul cusut pe rufele mele la orfelinat. O curte întunecoasă se deschidea în fața unui imobil nou. Am așteptat cîteva secunde, ascultînd, apoi am intrat în curte, cu motorul fără zgomot. În lumina farurilor vedeam un șir de garaje cu ușile lăcuite, niște crengi, o scară. O mașină staționa afară. M-am așezat în spate, am închis contactul și am stins totul. Curtea era liniștită, dar strîmtă, și m-am gîndit cu teamă la timpul de care voi avea nevoie ca să întorc, dacă pentru un motiv sau altul am fi fost forțați să ieșim în grabă.

I-am dat lui Philippe haina înapoi și am coborît. Deasupra noastră erau cîteva ferestre luminate, se ghicea într-un loc cu perdeaua dată deoparte lumina albăstruie a televizorului. Am deschis portbagajul și m-am îndepărtat repede, fără să mă uit. Duhoarea totuși m-a izbit în obraz, cumplită, iar eu, cuprinsă de amețală, l-am auzit cu greu pe Philippe cerîndu-mi o batistă; răsufla greu, era atît de încordat, încît mi s-a părut osos, îmbătrînit, de nerecunoscut. Privirile ni s-au încrucișat: n-am să uit niciodată groaza care se citea în ochii lui.

L-am auzit, aproape de mine, mișcînd mortul. Mă uitam cu disperare la intrarea curții, dar nu atît de frica de a vedea pe cineva apărînd. Nici nu mă mai gîndeam la asta. O șoaptă:

— Uite, Dany.

Îmi arăta pușca, o armă lungă, cu o țeavă neagră.

— Sînt niște inițiale pe patul ei.

— Inițiale?

— M. K.

Mi-a arătat și m-a pus să ating cu degetele cele două litere săpate în lemn. Nu cunoșteam pe nimeni cu asemenea inițiale. Nici el. Mi-a spus:

— Este o pușcă Winchester cu repetiție. Lipsesc trei gloanțe din încărcător.

— Te pricepi?

— Așa și așa.

A șters pușca cu batista mea și a pus-o la loc în covorul în care era înfășurat mortul. Am zărit fața acestuia, cu fălcile căscate în lumina albă a portbagajului. Philippe îl căuta în buzunarele halatului. După tăcere am înțeles că găsisese ceva și că-și reținea respirația. S-a ridicat brusc, voia să vorbească, dar nu izbutea. Uimirea îl încremenise. Am avut timpul să văd o hîrtie în mîna lui stîngă. Apoi a strigat. Nu știu ce a strigat. Fără îndoială că-mi pierdusem mințile și că el se lăsase prins în mrejele visului unei demente, pentru că asta era, acum înțeleg ce exprima privirea lui. Cred că am văzut de asemenea în ochii lui că o să mă lovească și am ridicat un braț ca să mă apăr.

O durere ascuțită la moalele stomacului mi-a tăiat respirația și m-a încovoiat în același moment. M-a prins în brațe înainte de-a ajunge la pămînt, m-a tîrît spre o portieră și am simțit că mă înăbuș pe unul din locurile din față ale mașinii; l-am auzit trîntind capacul portbagajului și îndepărtîndu-se. După aceea, nimic.

Mult mai tîrziu, m-am simțit liniștită, eram singură, reușisem să mă așez alături de volan, trăgeam pe gură aerul nopții, mă simțeam bine și plîngeam. Ochelarii căzuseră pe covorașul mașinii. Cînd i-am pus înapoi pe nas, la tabloul de bord era unu dimineață. Pe rochia mea mototolită, vrînd s-o

trag peste picioare, am găsit hîrtia pe care Philippe o scosese din buzunarul mortului.

Am aprins plafoniera.

Era un mesaj telefonat, cu antetul aeroportului Orly. Era adresat unui oarecare Maurice Kaub, pasager al zborului 405 Air-France. A fost primit de o însoțitoare de bord cu scrierea ascuțită, la 10 iulie, ora 18,55. Mi-a trebuit un timp ca să socotesc că a fost vineri, cu două zile și jumătate mai înainte și, în clipa aceea, tot ceea ce făcusem în cele două zile se năruia într-un fel de amețală rece, străbătută de strigăte.

Textul: Nu pleca. Dacă nu ți-e milă de mine, am să te urmez la Willeneuve. În starea în care sînt, orice mi-e totuna.

Semnătura: Dany.

Numărul de telefon de la Paris, înscris în căsuța: „originea mesajului”, era al meu.

O ȘOSEA CARE SE RĂSUCEA MEREU DEASUPRA MĂRII, LA lumina lunii. E singura mea amintire. Nu știu cum m-am întors la hotelul Bella Vista. Nici nu știu dacă mă gîndisem să mă întorc acolo. Era frig, tare frig. Cred că nu-mi mai dădeam întocmai seama că mă găseam în sud. Mă găseam mai curînd pe drumul spre Chalon, părăsisem tocmai cabinetul unui doctor care mi-a îngrijit mîna, vedeam un garajist, apoi un motociclist al poliției. Acum îl voi întîlni pe Philippe pe un chei al Saônei, dar de data asta n-am să mă mai opresc, nu. N-am să mă mai opresc și totul va fi altfel.

Mai era și taiorul meu alb. Cred că ideea de a-mi pune din nou taiorul alb devenise importantă în momentul acela. Conduceam, mă gîndeam la acest taior dintr-o cameră străină și găseam în asta o îmbărbătare: era un lucru al meu, ceva ce mi-a aparținut înaintea acelei vineri, 10 iulie; regăsindu-l, mă regăseam pe mine.

La Cassis mai ardeau niște lumini în port, un bar era deschis și din el se auzea o melodie de gitară electrică, niște băieți au făcut pe nebunii în fața mașinii și m-au obligat să opresc. Unul dintre ei s-a aplecat spre mine, deasupra portierei și m-a sărutat pe gură, mirosind amestecat a alcool și a tutun. Mai departe se întindea plaja cu pietre netede, albe, cu turnurile maure ale hotelului.

O lună mare, rotundă, își trimitea lumina tremurată printre frunzele palmierilor.

Un paznic de noapte în uniformă albă și aurie mi-a dat cheia. Mi se pare că mi-a vorbit de cai, de pariuri cîștigătoare, iar eu i-am răspuns cu o voce firească. După ce am zăvorît ușa camerei, am început din nou să plîng. Lacrimile curgeau fără să le pot opri, aveam impresia că nu sînt ale mele. Am luat jacheta taiorului de pe pat și am ținut-o strînsă pe mine, vreme îndelungată. Recunoșteam parfumul pe care-l foloseam de ani de zile, mirosul pielii mele, dar asta nu-mi dădea mai mult curaj, dimpotrivă.

M-am dezbrăcat, m-am culcat, cu taiorul întins pe picioare și cu mesajul de la Orly în mîna dreaptă. L-am recitat de mai multe ori înainte de-a stinge și mai tîrziu am aprins lumina de la căpătîi ca să-l mai citesc o dată.

Nu-l cunoșteam pe acest Maurice Kaub. Nu-i trimisese niciun mesaj. Vineri 10 iulie, la ora 18,55 mă găseam în vila de la Montmorency, începusem să bat la mașină, eram împreună cu cei doi Caravaille și cu fetița lor. Cineva, în acest timp, s-a strecurat la mine, în strada Grenelle, a folosit numele și numărul meu de telefon. Era evident.

Pușca găsită în Thunderbird purta pe pat inițialele M.K., tocmai inițialele lui Maurice Kaub. Legătura dintre pușcă și mesaj dovedea că mortul nu ajunsese întîmplător în mașină, cum am crezut, ci că fusesem special aleasă, eu, Dany Longo, încă de vineri, să port calvarul acestui coșmar. Era evident.

Nu știu dacă am adormit. În unele momente, amănuntele călătoriei mele, începînd de la Orly, îmi bîntuiau somnul, cu o limpezime și o iuțeală care mă făceau să deschid ochii. Un mic cartonaș alb pe biroul hotelului „Renașterea”. Glasul iritat al directorului: „Longo, Danielle, Marie, Virginie, douăzeci și șase de ani, lucrează în publicitate, nu sînteți dumneavoastră?” O prezență neașteptată în spatele meu, în toaleta stației de benzină. Fascicolul lămpii de semnalizare a agentului motociclist, rotindu-se în interiorul mașinii. Voia să-mi deschidă geanta. Fetița se numește Maureen. Spuneau că m-au văzut, că mi-au vorbit, că mergeam în sens invers, spre Paris, în zorii acelei sîmbete.

Acum era tocmai la răsăritul soarelui, aveam ochii deschiși și vedeam lumina pătrunzînd puțin cîte puțin în cameră, gîndindu-mă: „Nu, nu era vorba de o glumă tîmpită, scornită de un șofer întîlnit la întîmplare, totul se înlănțuia în această mașinație organizată împotriva mea. Pentru Dumnezeu știe ce motiv ticălos, cineva avea nevoie să dea impresia că mă găseam în acea sîmbătă, la sfîrșitul nopții, între Micon și Avallon. Așa cum s-au folosit de telefonul meu, s-au folosit și de înfățișarea mea, de ochelarii negri, de identitatea mea. Oamenii care mă recunoșteau, nu mințeau. M-au «văzut», dar era o altă femeie, într-o altă mașină, care...”

Mă aruncam cu capul înainte într-un zid orbitor.

M-am ridicat în pat și eram gata să strig. Era o nebunie. Nu era cu putință nicio mașinație – împotriva nimănui. Puteam eu să-mi povestesc orice, dar nimeni, afară doar dacă avea un dar neobișnuit, n-a putut să hotărască dinainte să mă lege, printr-o telegramă, de un necunoscut mort, care va fi așezat în mașina mea cu o zi și jumătate mai tîrziu, la dracu în praznic, la sute de kilometri de locuința mea. Cu atît mai puțin putea cineva să prevadă ca o altă femeie, să mi se substituie, într-un anumit loc de pe naționala 6, douăsprezece

sau cincisprezece ore înainte ca eu să fi ajuns acolo. Nimeni pe lume, nimeni nu putea ști în vinerea aceea, la ora optsprezece cincizeci și cinci, nici sîmbătă în zori, că voi comite tocmai atunci trăsnaia vieții mele și voi păstra ca o idioată mașina patronului și că, seara, mă voi găsi într-adevăr pe naționala 6, în drum spre mare. Nimeni. Nici chiar eu singură.

Îmi spuneam: „Așteaptă, așteaptă, mai gîndește-te încă, trebuie să fie sigur o explicație, trebuie să fie una”. Și totuși, nu exista niciuna. Cel mai de speriat – da, mintea mi-o lua razna de spaimă – era că: nu știam nici eu singură că am să plec. Totul a început, deci, în afara mea și în afara celorlalți, nicio ființă omenească n-a putut trimite acea telegramă, nici să împrumute identitatea mea în drum. Trebuia să cred că timp de o noapte și o zi întreagă, înainte ca eu să fi hotărît pe neașteptate să rețin Thunderbird-ul, fusesem aleasă și condusă de nu știu ce voință din afara universului – iar întregul univers nu mai avea niciun rost.

Aleasă. Condusă. O prezență în urma mea. Mîna mă durea. Pîntecele mă durea în locul unde mă lovise Philippe. O ispășire pentru copilul meu, ucis în pîntece acum patru ani, la Zürich. Nu știu cine, în afara universului, necruțător și atent, mă urmărea, era mereu acolo. Din nou, acel sentiment că eram trează în visul altuia. Iar eu nu doream, din toate puterile, decît să dorm și eu – sau, ca acela care visa să se trezească și totul să fie tăcut și liniștit, să mor și să uit.

LUNI, 13 IULIE. DIMINEAȚA ACESTEI ZILE.

Florile de pe tapetul camerei. Albastre cu miezul roșu. Pansamentul e murdar. Ceasul de pe mîna dreaptă, tic-tacul lui aproape de urechea mea. Picioarele mele goale ieșeau din așternut. Mocheta ardea sub picioarele mele, în locul unde

soarele bătea din plin. Două tinere blonde înotau în piscină, sub fereastra mea, cu mișcări largi și tăcute, una lângă alta. Razele fierbinți ale bolții pe palmierii nemișcați, marea pe care am vrut s-o văd. Da, totul e atât de luminos.

Mi-am spălat rufele purtate ieri, cu un mic săpunăș de reclamă pe care l-am găsit pe lavabou. A ce miroase? Nu mai știu. Nu mai știu nici ceea ce am trăit cu adevărat. Sînt lucruri care-mi revin deodată în minte, cu o mare precizie, în timp ce altele, adio. Sau poate că le scornesc eu și pe cele ce le socotesc adevărate? Nebunia, acum știam, asta e, lucruri foarte limpezi – flori albastre cu miezul roșu, un pansament murdar, soarele printre palmieri – amănunte exacte, care nu se potrivesc la un loc, care nu te duc la altceva decît la tine singur.

Aș fi putut tot atât de bine să rămîn toată ziua în cameră și apoi încă o zi, și încă o zi, fără să mă mișc, sau aș fi continuat să spăl aceeași pereche de chiloți, același sutien, pînă aș fi terminat săpunul, pînă n-ar mai fi rămas nimic din pînză, pînă n-ar mai fi fost nimic, nici copil, nici sînge, nici minciuni de înșirat.

Maica superioară îmi vorbea din cînd în cînd. Ea a cerut să mi se aducă cafeaua în cameră – în fine, ea din mine, veghind asupra mea, vorbind prin gura mea la telefon, ceea ce e același lucru. Ea mi-a spus: „Dany. Dany, fă ceva, uită-te cum ai ajuns”. Mi-am privit fața în oglinda de deasupra chiuvetei. M-am întrebat ce se afla în spatele propriilor mei ochi, ce taină, ca o pasăre pierdută cu aripile sfîșiate, se învîrtea, se tot învîrtea în capul acesta, în adîncul inimii mele.

Apoi, am băut două cești de cafea neagră, mi-am făcut un duș rece și totul era mai bine. Totul e întotdeauna bine. Trebuie numai să ai răbdare, să te dai la fund; apoi aud însă din nou vocea maicii superioare, ceva din mine alunecă într-un somn greu, m-am liniștit pentru un timp, totul e în regulă.

M-am îmbrăcat – taiorul alb, pansamentul ud, ochelarii negri – după ce am observat, căutînd un pieptene în geantă, că Philippe nu m-a părăsit și a doua oară fără să-mi fi luat banii. Plicul de salarii era gol, ca și portofelul.

Nu cred să fi simțit vreo părere de rău. Era, în cele din urmă, un lucru normal, pe care puteam să mi-l explic ușor. Dealtfel, dacă Philippe ar fi rămas cu mine, i-aș fi dat oricum acești bani. Deoarece n-avea niciun sfanț, eram mulțumită pentru el. În rest, ducă-se la dracu.

Pentru că n-aveam nici cea mai mică idee de ceea ce voi face în afară de a mă preda poliției și a suporta tot ce urmează, sau să mă arunc în mare, furtul ăsta m-a ajutat, într-adevăr. M-am gîndit că înainte de orice, trebuia să mă duc la o agenție a B.N.C.I. (Banque Nationale de Crédit Industriel), să-mi scot ceva bani numerar pe un cec. Maica superioară mi-a zis: „Oricum, asta-i mai bine decît să stai aici să-ți faci sînge rău. Andiamo.”

Am coborît, am întrebat direcția unde se găsește o agenție B.N.C.I., am anunțat că păstrez camera. În grădină, în locul unde îl lăsasem, Thunderbird-ul era închis. Mi-era necaz că nu-l garasem la umbră, dar cînd m-am așezat la volan, n-am simțit duhoarea de care mi-era frică. Mă străduiam cît puteam să nu mă gîndesc la ceea ce trebuia să devină, treptat, pe căldura asta, un om mort de șaizeci de ore. Sînt obișnuită cu asemenea exerciții de voință. De cînd sînt în stare să-mi aduc aminte, am încercat întotdeauna să-mi șterg din minte vreo imagine înfricoșătoare. Plînsetele mamei în timp ce i se rădea capul, cîteva minute înainte de a se arunca de la etaj, zdrobită pe un trotuar. Sau tata, urlînd, prins sub vagonul de marfă pus deodată în mișcare. Mi-am spus oprește-te, oprește-te o dată, imbecilo, în definitiv ce putem uita?

Soare. Mi-am tras mașina la umbră, în strada principală

din Cassis, care dădea în port. Am coborât acoperișul, pentru ca aerul să ducă departe mirosul scîrbos și visele urîte.

Am intrat într-o bancă unde totul era neted și liniștitor. Mi s-a spus că pot ridica 750 de franci din contul meu de la Paris, dar pentru că, probabil, nu-mi mai rămăsese mare lucru după cumpărăturile de la Fontainebleau, n-am retras decît 500 de franci. Maica superioară mi-a zis: „Ia cît poți, banii aceștia tot nu vor mai servi la nimic, fugi în străinătate, dispari”. N-am ascultat-o.

În timp ce așteptam, am văzut o hartă mare rutieră afișată pe un zid. M-am gîndit la o frază din mesaj: „Am să te urmez la Villeneuve”. M-am uitat dacă există un Villeneuve prin apropierea Naționalelor 6 și 7, între Paris și Marsilia. Am numărat atîtea că la început m-am descurajat. Villeneuve-Saint-Georges, Villeneuve-la-Guyard, Villeneuve-sur-Yonne, Villeneuve-l’Archevêque, Villeneuve-lès-Avignon și încă altele, la care mai trebuiau adăugate fără îndoială alte Villeneuve, de mai mică importanță, care nu figurau pe hartă.

Am observat totuși că Villeneuve-la-Guyard se găsea chiar imediat după Fontainebleau, unde văzusem pentru ultima dată portbagajul gol, iar Villeneuve-sur-Yonne, aproape de Joigny, unde l-am întîlnit pe șoferul cu violetele. Dar fără îndoială că aceasta nu însemna mare lucru. Maica superioară mi-a spus: „Asta nu înseamnă chiar nimic, dacă ne gîndim la telegrama aia. Era adresată unui pasager de avion, iar pentru a ajunge la Villeneuve-la-Guyard nu era nevoie de avion, fiind vorba de patru degete depărtare de Paris, poți măsura”.

Mi-am pus banii încasați în geantă. Am întrebat dacă era la Cassis o agenție de voiaj. Era una în imobilul vecin, n-am avut decît să ies pe o ușă și să intru pe alta. Am văzut în asta un semn că norocul îmi revenea, cu atît mai mult cu cît anunțuri, aproape aceleași pe ambele uși, arătau că în luna aceea de 13 iulie, totul se încheia la douăsprezece.

Dumnezeu m-a lăsat să-mi încasez banii și să am mai mult de o oră în fața mea. Maica superioară îmi șopti: „La ce bun?” Nu știam nici eu prea bine. Poate numai ca să mă mișc, să fac încă unele gesturi de ființă vie, să fiu liberă, înainte de a fi prinsă cu mortul în mașină, și a fi închisă într-o celulă întunecată, în care să stau cu capul în mâini, ghemuită cum trebuie să fi stat cu siguranță, de mult, la căldurică, departe de tot, în pîntecele Renatei Castellani, căsătorită Longo, născută la San Apollinario, în provincia Frosinone.

Am cerut un orar Air-France, la care m-am uitat afară, pe trotuar, turtită de soare, în mijlocul unei mulțimi de sezoniști care se duceau la plajă. Zborul 405 Air-France, menționat în mesaj, era un zbor direct Paris-Marsilia, în Caravelle, în vinerile lucrătoare, cu plecarea de la Orly la 19,45 și sosirea la Marsilia-Marignane la 20,55. M-am gândit numaidecît: „Villeneuve-ul pe care-l cauți trebuie să fie Villeneuve-lès-Avignon, n-ai mai văzut încă unul mai jos pe hartă”. În același timp, ceva neplăcut, nedefinit, se agită în mintea mea, nu-l puteam scoate la suprafață și mă îngrijora.

Am căutat Thunderbird-ul cu ochii, garat de-a lungul trotuarului din față. Am revăzut deodată fișa aceea de identitate de pe biroul hotelului „Renașterea”, la Chalon. M-am gândit că ea mă hărțuia. Da, într-adevăr, mi s-a spus la „Renașterea” că atunci cînd sosisem „așa-zis” prima dată, veneam de la Avignon. Am răspuns că e idiot. „Vezi bine, mi-a spus maica superioară, totul e pus la cale ca să te distrugă, totul e calculat dinainte. Dacă acum va fi descoperit cadavrul din portbagaj, pe cine ai să poți convinge că n-ai nicio vină? Te rog din suflet, fugi, fugi oriunde și nu te mai întoarce niciodată”. Din nou n-am ascultat-o.

M-am dus în port. În ajun, întrebînd de drumul spre hotelul Bella Vista, am observat un oficiu poștal la capătul cheiului. Mi-am amintit, de asemenea, că în același loc, cîteva

ore mai târziu, un băiat cam cherchelit m-a sărutat pe gură și, instinctiv, mi-am șters buzele cu mîna bandajată. I-am zis maicii superioare: „Nu fi îngrijorată, încă n-am început să mă apăr, mai așteaptă puțin. Sînt singură, dar am fost întotdeauna singură și chiar dacă lumea întreagă s-ar porni împotriva mea, tot n-o să mă doboare”. În sfîrșit, îmi făceam curaj cum puteam și eu.

Înăuntrul oficiului poștal era penumbră, mai ales cînd veneai din plin soare și a trebuit să-mi schimb ochelarii. Am găsit un șir de cărți de telefon din departamente, fixate de o masă înclinată. Am deschis-o pe aceea din Vaucluse. Exista, într-adevăr, un Maurice Kaub la Villeneuve-lès-Avignon.

De fapt, probabil că nici nu credeam cu adevărat, dar bățile inimii s-au făcut mai grele. Nu-mi pot explica. Era tipărit, limpede, real, mai real chiar decît mesajul telefonat de la mine și decît cadavrul din mașină. Oricine – și nu numai de două zile, ci de luni întregi – putea deschide cartea asta groasă și să citească numele și adresa aceea. Nu pot să găsesc o explicație.

Stătea scris: Maurice Kaub, constructor-antreprenor, domeniul Saint-Jean, șoseaua Abbaye.

Din nou am simțit că o amintire, sau dracu știe ce, se zbătea să-și facă drum spre conștiința mea. Domeniul Saint-Jean, șoseaua Abbaye, constructor-antreprenor. Villeneuve-lès-Avignon. Nu vedeam ce ar fi trebuit să-mi reamintesc, iar impresia se destrăma și nici nu mai eram sigură că o avusesem.

Am deschis un alt anuar. Acela din Yonne. Am citit că erau mai multe baruri-tutungerii la Joigny, dar numai unul pe Naționala 6: „La șoferul veteran”, Pozzon T., proprietar. Trebuia să fie acela unde m-am oprit și unde am întîlnit șoferul de camion cu violetele. Am notat în minte numărul de telefon 2-20 și am plecat.

Cînd am ajuns la mașină, soarele se înălțase, umbra n-o mai acoperea decît pe jumătate, dar n-am avut timp să mă ocup de așa ceva, fiindcă în fața mașinii stăteau doi jandarmi în uniformă kaki.

Nu-i văzusem decît în ultima clipă și aproape că eram să dau peste ei. Mă uit întotdeauna în jos cînd merg, de teamă să nu mă împiedic de vreun elefant, pe care nu l-aș fi observat. Pînă la vîrsta de optsprezece ani am purtat lentile cu mult mai proaste decît astea de acum. Eram mai mult pe jos decît în picioare și mi se spunea: „avionul sinucigaș”. Unul din coșmarurile mele preferate, chiar și azi, era un cărucior solid de copil, părăsit la intrarea într-un imobil. Odată a fost nevoie de trei persoane ca să mă descurce dintr-unul.

Ridicînd ochii și văzînd – să-mi vină să leșin, nu altceva – pe cei doi polițiști în fața Thunderbird-ului, am vrut să fac stînga-mprejur și s-o iau la goană. Dar maica superioară mi-a spus: „Fir-ai să fii, continuă-ți drumul, privește în altă parte, treci, treci”. În cele din urmă m-am oprit.

— E a dumneavoastră mașina?

Am zis da. În sfîrșit, am încercat să spun, dar niciun sunet nu-mi ieșea pe gură. Erau înalți amîndoi, iar cel mai tînăr purta, ca și mine, ochelari negri. El era cel ce vorbea. Mi-a cerut actele mașinii. Am făcut ocolul Thunderbid-ului ca să le iau pe cele ce se găseau în buzunarul portierei. În timpul acesta, fără să vorbească, se apropiară de portbagaj. Maica superioară îmi spunea: „Pentru numele lui Dumnezeu, nu sta pe loc ca o buturugă, acum trebuie să fugi, ia-o la goană, du-te, fă ceva!” M-am dus spre ei, i-am întins celui mai tînăr punga de plastic cu actele mașinii. Le-a scos, a aruncat o privire pe legitimația cenușie.

— Permisul de conducere, vă rog.

L-am scos din geantă și i l-am dat. L-a privit și apoi, din nou legitimația cenușie.

— Ce-i aceea I.C.P.?

— I.C.P.?

Mi-a întins legitimația sub ochi, cu un gest obosit, puțin iritat. Pe rîndul cu însemnarea „nume și prenume”, am citit tot cum făcusem și la Orly: Societatea I.C.P. Nu știam ce înseamnă acele inițiale. Am înghițit în gol și am spus:

— Este o agenție de publicitate.

— Dar cum se numește?

Am răspuns ce mi-a trecut prin cap:

— International Caravaille Publicité.

— Cine e Caravaille?

— Cel care a întemeiat agenția. Dar acum ea este a mea.

În fine, sînt mandatară, înțelegeți?

A ridicat din umeri și mi-a spus:

— Ceea ce înțeleg, mai ales, este că exact deasupra mașinii dumneavoastră se află o placă cu „staționarea interzisă”. Sînteți de mult la Cassis?

— Am sosit aseară.

— Data viitoare vă rog să fiți mai atentă. Strada este, oricum, prea îngustă și dacă toată lumea ar face ca dumneavoastră...

Etc., etc. Începusem să respir din nou. Mi-a dat înapoi actele, și-a scos chipiul ca să-și șteargă fruntea cu o batistă și mi-a spus, după ce i-a aruncat o privire camaradului său:

— Nu vă puteți permite orice, numai pentru că sînteți fată frumoasă și aveți o mașină lungă „atît”. E drept, nu?

În același timp se desfășura sub ochii mei tot ce putea să mi se întîmple mai îngrozitor: însoțitorul lui, mai în vîrstă, care asculta atent cu un mic zîmbet și nu scosese un cuvînt, se juca distrat, apăsînd cu degetul gros pe broasca portbagajului, pe butonul ei metalic. Și broasca funcționa. Noaptea trecută, venind de la Marsilia ca o somnambulă, nici nu mă gîndisem

s-o încui, după ce o deschisesem pentru Philippe, și așa a rămas.

Priveam degetul omului în kaki apăsînd, ridicîndu-se, apăsînd-o mai tare. Am auzit clinchetul de deschidere și am pus repede mîna dreaptă pe capacul portbagajului. Prea repede, pentru că cel cu ochelari negri s-a oprit din vorbă, intrigat. A privit portbagajul, apoi s-a uitat la mine și, cu ochelari negri sau fără, a văzut foarte bine că-mi fugise sîngele din obraz. M-a întrebat:

— Nu vă e bine?

Am făcut da din cap. Căutam cu disperare să spun ceva care să le îndepărteze atenția de la mașina pe care el începuse s-o privească din nou, dar nu găseam nimic. Celălalt se uita și el la mîna mea dreaptă, înțepenită pe capac. Am tras-o înapoi. După o tăcere interminabilă, cel mai tînăr a zis, în sfîrșit, depărtîndu-se:

— Să fiți „cuminte”. Pe viitor garați-vă într-un parking.

A salutat cu arătătorul la chipiu și au plecat amîndoi pe trotuar, spre port, fără să se mai uite înapoi. Am căutat cu înfrigurare cheile mașinii în geantă și am încuiat broasca portbagajului. Apoi a trebuit să aștept cîteva minute, așezată la volan, cu privire încremenită, înainte de a putea porni. Tremuram toată, din cap pînă-n picioare. Sînt o trăsniță foarte sensibilă.

ÎN CAMERA MEA DE LA HOTELUL BELLA VISTA, ventilatorul zumzăia într-o pulbere de soare, fără să producă nici cea mai slabă adiere. Am închis obloanele, m-am dezbrăcat, m-am întins pe patul nedesfăcut, cu telefonul lîngă mine.

Am cerut la centrală două numere: 2-20 Joigny și locuința unui machetist al agenției, Bernard Thorr, care ține mult la

mine și a însoțit patronul în mai multe rînduri la Geneva, pentru publicitatea Milkaby. El trebuia să știe la ce hotel trăgea Caravaille de obicei. Am să telefonez Anitei că i-am reținut mașina, am să-i spun că aveam nevoie de un martor care să mă scoată dintr-o încurcătură. Anita are să mă ajute.

Am primit aproape imediat mai întîi legătura cu barul-tutungerie de la Joigny. Am cerut să vorbesc cu proprietarul. La început nu-și aducea aminte de mine. Taiorul alb, părul blond, ochelarii negri, o mașină americană, nimic nu se prindea de el. Și-a adus aminte de șoferul de camion cînd i-am vorbit de consumația pe care voise el s-o plătească și de zîmbetul lui. L-am întrebat:

— Îl cunoașteți?

— Unul înalt, brun, cu o „Somua”? Cred și eu că-l cunosc. E Jean, Jean cu Somua. Trece pe aici în fiecare săptămînă.

— Jean cum? Nu înțeleg.

— „Somua” este marca mașinii, a camionului. Nu-i cunosc numele. E din Marsilia. Noi îi spunem „Zîmbet-Gibbs”.

Și eu tot așa îl numisem, ce nostim! Am rîs. Eram mulțumită. Aveam în sfîrșit o urmă și se părea că toate necazurile vor dispărea ca prin minune.

— Spuneți că e marsiliez? Nu știți dacă acum e la Marsilia? Nu știți unde aș putea da de el?

— Cred că-mi cereți prea mult. Știu că sîmbătă mergea la vale. Dar cum să dați de el, habar n-am. Dacă vreți ceva, am să-i comunic eu cînd o trece pe aici.

I-am spus că va fi prea tîrziu, că trebuia să-l găsesc de îndată. Mi-a răspuns: „Așa, bine” și a urmat o tăcere destul de lungă, încît crezusem că a închis. Dar nu, deodată mi-a vorbit:

— Așteptați, am o idee. Stați o secundă, domnișoară. Auzeam acum la capătul firului un zgomot de discuție, de farfurii lovite între ele. Încercam să-mi aduc aminte sala pe care o văzusem cu două zile înainte. De-a lungul barului de

lemn, fotografii de camioane accidentate, afișul tricolor pentru balul din 14 iulie. Îmi închipuiam șoferii la masă, urmele rotunde lăsate de paharele de vin pe mușamaua meselor. Mi s-a făcut deodată foarte foame și foarte sete. Din ajun nu înghițisem nimic altceva decât două cești de cafea. Un alt glas:

— Alo, cine-i la aparat?

— Mă numesc Dany Longo. Îi spuneam domnului cu care vorbeam...

— Ce treabă aveți cu „zîmbet frumos”?

Era tot glasul unui meridional, cu o respirație șuierătoare, o voce de om nedormit, deranjat de la masă. Am luat totul de la început, spunînd mereu: scuzați, domnule, înțelegeți, domnule. El mi-a zis:

— „Zîmbet frumos” mi-e coleg și de aceea aș vrea să știu cu cine vorbesc. Dacă v-a căzut cumva cu tronc, e în regulă, dar dacă e pentru altceva, în fine, mai știu eu ce, o poveste care pe urmă să-mi cadă în cap, n-aș vrea să fac o gafă. Înțelegeți ce vreau să spun? Puneți-vă în locul meu.

Și uite așa, întruna. Credeam că am să fac o criză de nervi. Mi-am păstrat totuși glasul cel mai umil, atunci cînd am putut să spun și eu o vorbă. I-am zis că, într-adevăr, ghicise, voiam să-l revăd pe prietenul lui, pentru că îmi dăduse o întîlnire și nu m-am dus, iar acum, desigur, îmi pare rău – în sfîrșit, asta era, ghicise. S-a făcut deodată atît de mîeros, că putea să înduioșeze și pietrele, iar dacă ne gîndim la prețul minutului de telefon, costul convorbirii se apropia de cifra sumelor încasate de marii artiști.

— Bine, nu mai stăruieți. Dacă e o poveste sentimentală, nu mai am nimic de zis. Nu sînt eu omul să-l lipsesc pe un coleg de o partidă de zbrenguială. Dar să-i spuneți neapărat lui „Zîmbet frumos” că v-am informat pentru că vă aflați în călduri, ca să nu creadă că sînt gură-spartă.

Să mori, nu altceva. Pînă la urmă, m-a informat că prietenul se numea Jean Le Gueven, că locuia într-un cartier din Marsilia botezat Sainte-Marthe, nu-i cunoștea exact adresa dar aş putea să i-o găsesc telefonîndu-i celui pentru care transportă, firma Garbaggio, Boulevard des Dames, Colbert 09-10. Aş fi pierdut prea mult timp ca să-mi însemn toate cu mîna mea dreaptă şi l-am rugat să repete ca să nu uit. Înainte de a mă lăsa să închid, m-a mai ținut jumătate de veac:

— Spuneți-i că are de încărcat patru tone în strada Louvre, cînd va trece în sus. Mai spuneți-i că eu v-am informat, Sardeaua. Va înțelege. Patru tone de mesagerie în strada Louvre. Acum duceți-vă, noroc bun.

La centrala hotelului încă nu se obținuse Parisul. Am cerut Colbert 09-10 şi un dejun în cameră. Mi s-a dat, fără întârziere, firma Garbaggio.

— Le Gueven? mi-a răspuns o voce de femeie. Biata de dumneavoastră dar a plecat! Așteptați să mă uit, trebuia să încarce la rampă. Telefonați la Colbert 22-18, poate că mai e acolo. Dar știți ceva, el încarcă astă-seară legume la Pont-Saint-Esprit. M-ar mira să mai dați de el.

— Vreți să spuneți că se întoarce la Paris? Cu camionul?

— Dar altfel cum? Să ia trenul?

— Nu-și ia liber de 14 iulie?

— Ascultați, doamnă, nu sînt eu aceea care să dau lecții cuiva care vorbește cu un accent atît de ascutit, dar să știți că parizienii mănîncă şi de 14 iulie!

Am cerut Colbert 22-18. În momentul cînd centrala îmi făcea legătura, cineva bătu la uşă. Înainte de a deschide, mi-am luat răgazul să aflu dacă-l puteam avea pe Jean Le Gueven la aparat. Mi s-a răspuns simplu: „vi-l dau” şi mi l-a dat. Mă aşteptasem să-l caute la o distanță de kilometri şi am rămas mută la început.

— Da? Alo? striga el. Alo!

— Jean Le Gueven?

— Eu.

— Sînt... ne-am întîlnit sîmbătă după-masă la Joigny – știți, mașina albă, buchetul de violete?

— Serios? Asta-i bună!

— Da, vă aduceți aminte?

A rîs. Îi recunoșteam bine rîsul și revedeam chiar foarte limpede în amintire chipul lui. Din nou bătăi în ușa mea. El mi-a spus:

— Știți, buchetul s-a veștejit, va trebui să vă cumpăr altul. Dar unde vă aflați?

— La Cassis. Nu e pentru buchet – sau, mai curînd, da. Eu – așteptați un moment, vă rog. Puteți aștepta o clipă? Nu închideți, nu-i așa?

A rîs din nou și a spus nu. Am sărit din pat și m-am dus la ușă. De afară mi s-a răspuns că mi se adusese dejunul. Era o voce de bărbat. Eram în chiloți. A trebuit să alerg la baie, să mă înfășor cu un prosop și să mă întorc. N-am deschis decît pe jumătate, am luat tava, mulțumesc, mulțumesc foarte mult și am închis la loc. Cînd am luat din nou telefonul, „Zîmbet-Gibbs” era acolo. I-am spus:

— Iertați-mă. Sînt într-o cameră de hotel. Cineva a bătut la ușă. Mi s-a adus dejunul.

— Ce aveți bun?

— Ce am? Oh! (am privit). Un pește prăjit. Cred că e un barbun.

— Asta-i tot?

— Nu, un fel de tocană, salată, crevete – am telefonat la Joigny să vă caut.

— Ce norocos sînt! De ce? Din pricina violetelor?

— Nu, nu tocmai.

— Nu știam cu ce să încep. Tăcerea se prelungea. Am întrebat:

— După ce ne-am despărțit în după-masa aceea, n-ați făcut nimic împotriva mea? Nu-i așa?

— Împotriva dumneavoastră?

— Da, am avut neplăceri pe șosea. Am crezut că-i o păcăleală, în fine, că erați dumneavoastră la mijloc. Am crezut că-mi faceți o farsă.

— Nu, nu eram eu. (Spunea asta foarte potolit, tonul era ceva mai puțin prietenos, mai puțin vesel.) Ce fel de neplăceri?

— Nu le pot spune la telefon. Aș vrea să vă văd.

— Ca să-mi povestiți necazurile?

N-am știut ce să răspund. După câteva secunde l-am auzit oftînd, apoi mi-a spus:

— Trebuie să se fi răcit barbunul.

— Nu-mi pasă.

— Ascultați, am terminat de încărcat, eram pe cale să semnez actele, trebuie să plec. Nu puteți aștepta două sau trei zile cu ceea ce aveți să-mi spuneți? Astă-seară trebuie să fiu neapărat la Pont-Saint-Esprit.

— Vă rog.

— În cât timp puteți să mă întîlniți la Marsilia?

— Nu știu, jumătate de oră, trei sferturi de oră?

— Bine, să încercăm. De aici mă duc la gara de autobuze, la Saint-Lazare. Întrebați pe un sergent, toată lumea știe unde e. Am să vă aștept pînă la unu și un sfert. După aceea, nu mai pot.

— Am să fiu acolo.

— Gara de autobuze de la Saint-Lazare. Rîndul trecut v-am spus oare că sînteți frumoasă?

— Nu. Dar în sfîrșit, nu așa.

— Sper că necazurile nu sînt prea serioase. Cum vă numiți?

— Longo. Dany Longo.

— Și numele îl aveți frumos.

După aceea, am făcut toate deodată. Am tras taiorul pe mine mîncînd foi de salată, aruncîndu-mă în pantofi, bînd un pahar de apă minerală. În clipa cînd să ies, sună telefonul. Era machetistul meu de la Paris. Îl uitasem de tot.

— Tu ești, Bernard? Dany e aici.

— Vezi că m-ai speriat grozav! Dar unde ești. Pentru numele lui Dumnezeu?

— În sud. Am să-ți explic.

— De ce ai închis ușa, deodată, acum cîteva nopți?

— Acum cîteva nopți?...

— Sigur, alaltăieri noapte! În fine, sîmbătă! Trebuie să fi fost vreo trei dimineață!

Striga. I-am spus că n-am telefonat. M-am așezat din nou pe pat, cu geanta pe genunchi. Recăzusem în iad. Adineauri, pe cînd căutam urma lui „Zîmbet-Gibbs”, în timp ce-i vorbeam și chiar cînd îi spusese de neplăceri, era ca și cum nimic n-ar mai fi existat cu adevărat din acest sfîrșit de săptămînă. Am uitat de cadavrul din mașină, de pușcă, de mesajul de la Orly, de toate. La urechea mea vorbea un glas liniștit, drăguț, cineva care voia să știe ce am la dejun, mă aflam într-o lume în care crima și teama nu puteau năvăli.

Și totuși, da. Chiar Bernard Thorp, pe care-l cunosc de ani de zile, care mi-e fără îndoială prieten de fiecare zi, știe cel mai bine ceea ce sînt și, deodată, s-a transformat și el într-un instrument al coșmarului. Nu-l mai înțelegeam deloc și nici el nu mă mai înțelegea pe mine. Ne-au trebuit cîteva minute bune de strigăte ca să ne înțelegem asupra a ceea ce voiam să ne spunem unul celuilalt. El, că i-am telefonat în noaptea de vineri spre sîmbătă, că vorbeam de departe sau cu un aparat

prost, pentru că nici atunci nu înțelesese mare lucru din poveștile mele, că păream într-o stare alarmantă și că, deodată, am închis. Eu, cu un fel de furie, țipam că n-am telefonat nici noaptea, nici ziua, că n-am telefonat deloc. L-am întrebat:

— Ești sigur că era glasul meu?

— Cum asta? Sigur că erai tu! Nu te auzeam bine, pentru că erau o groază de paraziți pe fir, dar nu puteai fi decât tu.

— N-am fost eu.

— Dar ce Dumnezeu, atunci erai beată! Ce se întâmplă?

Unde ești?

— Îți spun că n-am fost eu!

— Puținul pe care mi l-ai spus, numai tu puteai să-l știi, nu mă lua drept...

— Ți-am vorbit despre ce?

— Despre Zürich. În fine, tu erai.

Am început să plîng. Tot astfel ca ieri seară, când m-am întors în cameră, lacrimile mi se scurgeau din ochi din propria lor voință, ca și cum n-ar fi fost ale mele.

El, Bernard Thor, m-a ajutat acum patru ani, s-a interesat și mi-a împrumutat banii pentru operație și clinică. Pe atunci nu era, totuși, decât un camarad, cineva la care nu mă mai gîndeam din clipa în care nu-l mai vedeam. El este singurul care știa de călătoria mea la Zürich. Am șovăit, am pierdut aproape patru luni povestindu-mi mie și celui pe care-l iubesc tot felul de istorii, din fanfaronadă, din prostie, știind foarte bine că nu voi avea curajul să duc acel copil pînă la capăt. În definitiv, a fost atît de monstruos, că mai rău nu se putea. Îmi închipui că și medicul care s-a ocupat de mine mă disprețuia.

— Dany? Dany! Mă auzi?

I-am răspuns da.

— Plîngi?

I-am spus da.

— Unde ești, Dany?

— Am să-ți explic. Voiam să știu la ce hotel trage Caravaille cînd se duce la Geneva.

— Mi-ai cerut numărul lui de acasă și vineri noaptea. Nu l-ai prins încă? Dar întîi spune-mi ce e?

— Ți-am spus odată că nu eram eu! Ești sigur că eram eu?

— Dar, Dumnezeu, asta-i grozavă, tu trebuie să știi cel mai bine, nu?

Primeam mereu același răspuns. Mereu. Trebuia să știu că aveam un bandaj la mîină în timp ce eu nu-l avusesem. Trebuia să știu că am dormit într-un hotel în care nu intrasem în viața mea. Trebuia să știu că am telefonat să cer numărul cuiva la care tocmai mă aflam. Toată lumea era sinceră, numai eu eram zărghită.

Și lacrimile astea blestемate curgeau fără încetare.

— Bernard, la ce hotel merge Caravaille?

— La „Beau Rivage”. Ascultă, Dany...

— Ai numărul de telefon de acolo?

A lăsat aparatul cîteva secunde, ca să ia un carnet. Mi-a dat numărul. Am deschis geanta, l-am notat cu mîna dreaptă pe un colț de hîrtie.

— Te rog, Dany, de data asta nu mai închide.

— Trebuie să mă întîlnesc cu cineva care e obligat să plece. Trebuie să închid, Bernard.

— Dar ce dracu. Ce s-a întîmplat în noaptea aceea?

— Ce ți s-a spus la telefon?

— Cine? Tu? Oh, fleacuri fără rost, nu mai știu. Mi-ai vorbit de o mîină rănită, de Villeneuve-lès-Avignon și apoi, stai puțin... spuneai: „E în covor, știi Bernard, e într-un covor, am spălat rușinea de la Zürich!” Și-apoi, nimic, ai închis. Ah, da, mi-ai spus că ce-a fost la Zürich s-a întîmplat din cauza mea, că n-ar fi trebuit – mai știu și eu? – tot aiureli de astea. Fără cap și fără coadă.

— Dacă am vorbit atîta, mi-ai recunoscut, desigur vocea, nu?

Strigam din nou. Puteam fi auzită de la celălalt capăt al culoarului. În umbra caldă a acelei camere, mi-am simțit corpul scaldat în sudoare și totuși mi-era frig.

— Dar ce? Tu crezi că în momentul ăsta îți recunosc glasul? mi-a răspuns Bernard, strigînd și el. Pari nebună de tot! Povestește-mi cel puțin ceea ce...

— Unde ai să fii astă-seară?

Mi-a răspuns că la el. I-am promis că am să-l chem. Din nou am închis în mijlocul unui „Nu închide”. Mi-am șters fața și ochii în baie. Nu voiam să mă gîndesc. Voiam să-l văd pe șoferul acela de camion. Aveam și mai multă nevoie ca adineauri să-l întîlnesc. Întelesesem dintr-o dată, la telefon, că în această mașinație urzită atît de bine împotriva mea, exista cel puțin un punct slab. Nu mai era vorba de o voință din afara universului, de supranatural, de diavol. Diavolul, de cînd există, n-a făcut nicio greșală.

MAREA AȘTERNUTĂ SUB SOARE. DEALUL DE LA GINESTE. DE cîte ori n-am parcurs fișia aceasta de asfalt printre colinele aride? O cunosc dintotdeauna.

Conduceam repede. La fiecare viraj eram aruncată afară din curbă și-mi reluam cu disperare direcția, în timp ce durerea din mîna stîngă se întindea în tot corpul. La un moment dat, în linie dreaptă, am întîlnit o șosea care se înfunda într-un deșert de roci și de ierburi uscate, unde am încetinit. Un panou arăta direcția unei tabere militare, Carpienne. Maica superioară mi-a șoptit: „Ia-o pe aici, ai să găsești un loc unde să te descotorosești de grozăvia aia din portbagaj”. Am șovăit și pînă la urmă n-am făcut-o.

Îmi spuneam: da, toți cei ce credeau că m-au recunoscut

pe Naționala 6 au văzut în zorii zilei o femeie în taior, cu ochelari negri, fără îndoială blondă ca mine, fără îndoială de o statură aproape ca a mea, dar pentru că nu există două persoane identice, nici imitația nu putea fi fără cusur. Ceea ce a atras atenția oamenilor, pînă la a-i orbi cu privire la rest, a fost, desigur, mașina puternică, dar și faptul că falsa Dany Longo avea un pansament la mîna stîngă. Aici e fisura. Pansamentul era un bun șiretlic pentru a crea iluzia, dar care nu fusese voit, prevăzut, deoarece a trebuit să fie pus la cale cu orice preț, după aceea, în toaleta unei stații de benzină. Nu mai era vorba deci ca acea femeie să-mi semene mie, ci eu trebuia să semăn cu ea. Iată de ce mi s-a zdrobit mîna.

Voi putea să mă adresez poliției, să povestesc tot, cu șansa de a fi crezută. Singură mărturia celor doi Caravaille, care știam bine că vor fi bănuți că vor să mă apere, nu i-ar fi convins pe polițiști, dar aveam o alta pentru a o confirma. Ultima persoană care m-a privit cu oarecare atenție înainte de stația de benzină a fost Jean Le Gueven, la Joigny. Își va aduce desigur aminte că n-aveam nimic la mînă. Vor înțelege astfel că spun adevărul.

MĂ GÎNDEAM DE ASEMENEA: TU NU EȘTI SINGURA URMĂRITĂ de această mașinație, nici nu ești tu, probabil, principala victimă. Au încercat să te imite, dar există un element de neînțeles, care te privește din întîmplare, numai pe tine: mașina Thunderbird. Ea aparține familiei Caravaille. În fond, acesta este lucrul cel mai important: cadavrul a fost închis în mașina lui Caravaille.

Or, ia gîndește-te! A fost nevoie să fie pusă în circulație pe șosea, în zorii acelei sîmbete, o mașină identică. Dacă n-ar fi fost așa, garajistul cu accent basc n-ar fi putut să le confunde. Dacă n-ar fi purtat același număr, agentul motociclist de pe

șoseaua spre Chalon ar fi observat. Sau atunci, nu exista decât o singură Thunderbird, care fusese scoasă din garajul lui Caravaille în timpul nopții și adusă dimineața înapoi. În orice caz, se urmărea amestecarea lui Caravaille într-o treabă tare urâtă.

Dar atunci, de ce să mă imite pe mine mai curînd decât pe Anita, pe mine, cea din urmă persoană care ar fi putut pleca în sud cu această mașină?

Înnebunitor.

ÎMI SPUNEAM: TREBUIE SĂ FIE ȘI O ALTĂ EXPLICAȚIE.

Trebuie să n-am încredere în nimeni. În primul rînd, în Caravaille însuși. La urma urmei, ca să joace atît de bine rolul meu, pentru a ști cum mă îmbrac și că sînt stîngace, precum și identitatea mea completă și multe alte amănunte, trebuie ca falsa Dany Longo să-mi fie foarte apropiată. Dar cui i-am mai vorbit oare de Zürich?

Anita le știe pe toate. Ea e puțin mai scundă decât mine, nu face chiar întocmai aceeași impresie, dar și ea e blondă și mă cunoaște bine. Ea ar ști să imite unele din gesturile mele, sînt sigură, chiar și mersul, care e foarte deosebit, deoarece cincisprezece sau douăzeci de ani de revoltă împotriva miopiei l-au denaturat de tot. Ea ar ști să imite și felul meu de a vorbi, anumite ticuri de pronunție pe care trebuie să le am și, cu toate că e foarte greu să imiți glasul cuiva, ea a putut, la telefon, la adăpostul zgomotelor de pe fir, să dea cel puțin iluzia de a fi o Dany Longo neobișnuită, în pragul crizei de nervi, în sfîrșit, ea îl cunoaște pe Bernard Thorrr, care fusese împreună cu noi și la vechea agenție, unde am lucrat, cunoștea legăturile mele cu el.

Pînă anul trecut, acesta nu fusese decât un bărbat binevoitor, care-mi făcuse un mare serviciu, cu care ieșeam

din cînd în cînd la restaurant, să văd un film sau să schimbăm cîte o glumă în fața unui pahar cu vin. Apoi, într-o seară, m-am săturat să tot fac pe Greta Garbo cînd mă conducea pînă la ușa, ca și cum ceea ce nu-i acordam din persoana mea ar fi valorat mai mult decît faptul că se întorcea acasă la el umilit și puțin trist. M-am urcat înapoi în mașina lui și, de data asta, l-am condus eu pe el. Cred că mai sînt și alte fete în viața lui, dar nu-mi vorbește niciodată de ele, tot astfel nici de băieții pe care i-aș putea avea eu. E întotdeauna la fel de drăguț, și tot ce s-a schimbat în plimbările noastre e că după cină și un film, după o pălăvrageală din fața unui pahar cu vin, continuăm uneori prietenia făcînd dragoste, ceea ce e foarte plăcut.

Într-o după-amiază, la agenție, pe cînd eram aplecată peste biroul lui, privindu-l cum corectează o machetă de anunț, am pus mîna fără să mă gîndesc, pe umărul lui. El a făcut un gest care i se potrivește. Continuînd să lucreze și-a pus mîna stîngă peste a mea. A lăsat-o acolo, blîndă și amicală, ca și cum o porțiune din noi s-ar fi aflat în altă parte, departe. Deodată l-am dorit într-atît, încît am crezut că trecutul este uitat și că-l iubesc de-a binelea.

Îmi amintesc că i-am povestit toate astea Anitei. Precum și alte fleacuri, acum cîteva luni, într-o sîmbătă dinaintea Crăciunului. Am întîlnit-o cu o oră mai înainte la raionul de jucării al Galeriilor Lafayette. Eram așezate la o masă cu cîte o cafea cu lapte, într-o cafenea aproape de Operă. Ea a rîs și m-a luat peste picior: „Bietul meu purice, eu am trecut înaintea ta prin patul lui Bernard. Știi că îmi dai o idee? Trebuie să-i telefonez într-una din zile”. M-am simțit prost, dar am rîs și eu. Ea a adăugat: „Am putea face o partidă în trei, pentru că una în patru nu te atrage”. Vedeam în ochii ei, dincolo de rîset, că-și face rău dinadins, că pentru ea trecutul nu se va șterge în niciun caz, că-mi va purta întotdeauna

aceeași pică. Apoi, ridicînd un cot ca pentru a se apăra, pe tonul acela fandosit care m-a dezgustat întotdeauna, a spus: „Ai să mă bați?” Mi-am luat geanta, pachetele cu cumpărături și m-am ridicat. Ea m-a apucat de braț și mi-a spus cu un obraz descompus, livid sub machiaj: „Te rog, Dany, nu mă părăsi așa, în fața oamenilor. Știi bine că am glumit, nu?” Am așteptat-o. Afară, pe trotuar, fără a-și pierde zîmbetul distins din arondismentul al XVI-lea, mi-a spus cu un glas răutăcios, foarte lămurit: „Scîrba dracului de abortatoare, tot ce știi e să lași lumea baltă, nu-i așa? Singurul lucru pe care-l faci e să-ți iei picioarele la spinare, nu?” I-am întors spatele și am plecat. Numai ajunsă în metro, cînd era prea tîrziu, m-am gîndit că-i dădusem încă o dată prilejul să aibă dreptate.

Seara, mi-a telefonat. Cred că era beată și Dumnezeu știe unde. Mi-a spus: „Dany, Dany, draga mea, povestea aceea a rămas atît de departe, știu că n-a fost din vina ta, să nu ne mai certăm, să nu crezi că nu-mi mai ești prietenă” și alte lucruri de soiul ăsta. Desigur, camera mea a fost inundată de lacrimi, îmi era greață de mine ca de o bomboană fondantă. Mi-a promis că ne vom vedea foarte curînd, că vom încheia o pace fără urmă de resentiment, că-mi va cumpăra de Crăciun o sticlă mare cu parfumul nostru preferat – folosim același parfum, pentru că la douăzeci de ani am început să mă dau cu al ei – și apoi vom merge să-l ascultăm pe Bécaud la Olympia, vom cina după spectacol la restaurantul japonez din Montparnasse, vom face o pace de neuitat – încît 8 mai, pe lîngă ea, sau vagonul de la Rethondes vor părea o nimica toată.

Dar cel mai nimica toată am fost eu, pentru că în următoarele două săptămîni, în afara serii de Crăciun, cînd știam că n-o va putea părăsi pe fetiță, m-am întors acasă în goană și n-am mai vrut să ies, de frică să nu scap telefonul ei.

N-am mai întâlnit-o decît acum, vineri 10 iulie, cînd soțul ei m-a dus să lucrez în casa lor.

Dar, ia să vedem, de ce m-a dus la ei? Ca să mă taie de restul lumii o noapte întreagă și să poată spune după aceea că nu eram la Auteuil, ci pe Naționala 6, asta-i. Totul venea să-mi confirme bănuielile. Am rămas singură de la nouă seara pînă la două dimineța, au avut deci tot timpul, atît unul cît și celălalt, să acționeze în voie. Anita nu-mi iertase nimic, nu uitase nimic, ci dimpotrivă. Îmi plătea cu vîrf și îndesat cele întîmplate într-o anumită dimineță de mai făcînd...

Înnebunitor.

Făcînd ce? Asasinînd pe un cetățean pe care apoi să mi-l arunce mie în spinare? Mărturisind soțului ei, ca s-o ajute să se răzbune, că de mult, cînd aveam douăzeci de ani rămăsese o noapte în camera mea, ca să servească drept jalnica jucărie la doi prieteni de petrecere chercheliți, în timp ce eu, care n-aveam destulă putere asupra ei ca s-o împiedic, am fugit cît am văzut cu ochii?

Și iată că acum luam totul de la capăt: lacrimile mi-au umplut ochii, dintr-o dată, de nestăpînit, și nu mai vedeam șoseaua. Îmi spuneam: pot să plîng acum întruna, oricît, dar a fost din vina mea, e adevărat, am lăsat-o cu ei, amețită de alcool și de sfidare – da, știu că sfidarea mi-era adresată mie – aș fi putut s-o scot de acolo cu forța, să-i potolesc pe cei doi smintiți, să chem vecinii, orice, dar tot ce am făcut a fost să fug, avînd pe deasupra și convingerea că m-am purtat ca o fată cinstită, că sînt un înger pur și luminos, într-o lume de porci. Dany Longo, vedeta tînguierilor și a conștiinței curate, o iudă roasă de frică. Și totuși, eram oare răspunzătoare pentru ea, numai pentru că îi eram prietenă? Ei, da, merit să fiu pedepsită, pedepsită la nesfîrșit...

„Oprește, mi-a spus maica superioară, oprește!”

Am oprit dincolo de marginea șoselei, la intrarea în

Marsilia. Am așteptat să-mi treacă; la tabloul de bord era mai mult de unu și jumătate. Jean Le Gueven nu mă mai aștepta și va trebui, ca să ajung la gara de autobuze, să străbat din nou tot orașul.

Cum să-ți închipui că Anita a putut să asasineze pe cineva? Cum să ți-o imaginezi pe șosea, jucând această sinistru comedie? Se vede că mi-am pierdut mințile de tot.

Chiar gândindu-mă – atît cît poate face un copil întîrziat ca mine – nimic nu stătea în picioare. Cum să admiți că cei doi Caravaille, avînd un cadavru de ascuns, l-au așezat, ca să se dezvinovățească, tocmai în portbagajul propriei lor mașini? Dealtfel, femeia care jucase rolul meu trebuie să fi fost cu adevărat rănită la mîna stîngă; deoarece a fost nevoie să fiu și eu rănită ca să-i semăn. Iar Anita nu era rănită. Cum să admiți, mai cu seamă – am să mă împiedic tot timpul de asta – că a putut să aleagă tocmai seara de vineri și locul precis unde să joace rolul meu, în timp ce nici eu singură nu știam că voi fi acolo a doua zi?

Puteam tot atît de bine să arunc vina asupra lui Bernard Thorr, sau asupra altui iubit pe care l-am avut, întors acum să trăiască în țara lui – de cealaltă parte a planetei – sau, de ce nu? – chiar asupra aceluia pe care-l iubesc acum. Pe oricare din acești trei domni ai Dany-ei Longo. Sau chiar pe Philippe, care era al patrulea, deși rău intenționat. Sau pe vecina de palier (vrea să se extindă și mă elimină), sau pe o redactoare a agenției (este ceva mai puțin mioapă decît mine, dar ține desigur să fie singura), sau pe toți aceștia împreună (erau sătui de Dany Longo și atunci au făcut o asociație).

De ce nu, la urma urmei?

Rămînea încă o singură soluție, singura care rezista pînă la capăt, dar pe aceea, nicio primejdie, nici nu îndrăzneam să o iau în considerație. Mi-a trebuit încă o după-amiază și o seară întregă ca să mă conving că eram prinsă în cleștele ei.

. . .

AVEAM O ÎNTÎRZIERE DE PATRUZECI DE MINUTE CÎND AM ajuns la gara de autobuze, după ce am întrebat care e drumul pe toți trecătorii pe care eram gata să-i strivesc la locurile de trecere. Marsiliezii sînt oameni foarte cumsecade. Mai întîi că nu te înjură mai mult ca alții dacă vrei să treci peste trupurile lor, dar în plus își dau osteneala să se uite la numărul de înmatriculare și, dacă văd că e un 75 (Paris), își spun că, desigur, nu trebuie să fie prea pretențioși și îți fac semn cu arătătorul la tîmplă, așa, dar fără răutate sau dușmănie, numai ca să facă ceea ce cred ei că trebuie, iar dacă, în clipa aceea le spui: „M-am rătăcit, nu înțeleg nimic din porcăria voastră de oraș, sînt stopuri peste tot care mă pîndesc cu dușmănie, iar eu caut gara rutieră de la Saint-Lazare, dacă așa ceva există”, atunci te compătimeesc, dau vina pe Sfînta Fecioară pentru necazurile tale și se adună o duzină întregă să te informeze. Luați-o la dreapta și apoi la stînga și cînd o să ajungeți într-o piață cu un arc de triumf, atenție la troleibuz, sînt niște ucigași, sora soției vărului meu s-a lipit de unul și acum e ea lipită sub piatra mormîntului de familie și aflîndu-se în cimitirul de la Canet, e prea departe ca să i se aducă flori.

Zîmbetul Gibbs, împotriva oricărei așteptări, nu plecase. Stătea în picioare, departe de pompele de motorină, sprijinit de spatele unui camion care probabil că era al lui, adăpostindu-se după o pată de umbră, vorbind cu cineva ghemuit lîngă o roată. Purta o cămașă albastră, decolorată, deschisă la piept, un pantalon care și el trebuie să fi fost albastru și o șapcă roșie în pătrate, cu calota înaltă, cu un cozoroc neînchipuit de lung, „foarte modern”.

Gara rutieră părea o stație de benzină, ca și celelalte, poate ceva mai încăpătoare, ticsită de camioane. Am cotit în

unghi drept, m-am oprit scurt la soare, lângă Zîmbetul Gibbs. Mi s-a adresat liniștit, fără bună ziua, fără nimic:

— Știți ce-o să facem? Micul Paul va pleca înainte cu camionul și noi doi o să-l ajungem din urmă pe șosea. Astfel mă veți lăsa să conduc puțin tocătoarea dumneavoastră de kilometri. Și acum, fără nicio glumă, sîntem în întârziere.

Micul Paul era cel ce verifica presiunea cauciucurilor, colegul lui de cabină. Cînd a înălțat capul să mă întrebe de sănătate, l-am recunoscut numaidecît. Fusesem împreună la Joigny.

Am coborît din mașină. Am avut o mică șovăire din cauza cadavrului din portbagaj, de care nu voiam să mă depărtez și a cărui duhoare mi se părea că o simt acum cînd mă oprisem; șovăiala mea, cu toate că foarte scurtă, a fost de-ajuns să-l facă pe Jean cu Somua să-și piardă zîmbetul. M-am apropiat, am rămas nemișcată în fața lui cîteva secunde și atunci el a întins mîna dreaptă, mi-a mîngîiat obrazul și mi-a spus:

— E adevărat că trebuie să fie mare beleaua pe care o aveți. Ați avut timp să mîncăți ceva?

I-am răspuns făcînd nu din cap. Mîna i s-a mutat pe părul meu, era mult mai înalt decît mine, cu nasul puțin ciudat, cum e cel al boxerilor, ochi întunecați și atenți, ghiceam că era un om altfel de cum eram eu – puternic, potolit, într-un acord acceptabil cu viața – și numai după atingerea mîinii și după zîmbetul recăpătat, ghiceai că era bun – nu e vorba potrivită, dar altfel nu știu să spun – un om, ce mai atîta vorbă. Cu o șapcă de-o formă de necrezut, cu carouri roșii.

I-a spus micului Paul – mîna i-a coborît pe umăr – e-n regulă, pe curînd și dacă la nu știu ce pod nu l-am ajuns, atunci să ne aștepte. Mi-a înconjurat umerii cu brațul ca și cum i-aș fi fost prietenă de o veșnicie, am trecut strada și am intrat într-o cafenea, unde mai mulți șoferi de camion își terminau dejunul.

Cei mai mulți îl cunoșteau pe Zîmbetul Gibbs, a strîns mai multe mîini, s-a oprit să răspundă unuia și altuia, care îi vorbeau de încărcătură, de prețul pe tonă, de supraîncărcare, tot lucruri pe care nu le înțelegeam. Mă mai ținea încă cu brațul pe după umeri și vedeam în ochii celor cu care vorbea, atunci cînd mă priveau – eu dădeam afirmativ din cap, cu aerul cuiva care pricepe perfect toate aceste probleme – că se înțelege de la sine că eram a lui. Și cred că, într-un fel oarecare, nu-mi plăcea. Sînt o zănatecă pro-sclavagistă: îmi închipui că lucrul cel mai plăcut de pe lume e să aparții cuiva.

Ne-am așezat aproape de o fereastră care dădea spre stradă, unul în fața celui alt, iar eu puteam să văd o parte din Thunderbird în spatele camionului său și să supraveghez ca nimeni să nu se apropie de portbagaj. Acum nici nu-mi mai păsa. Mă simțeam bine, doream atît de mult să mă simt bine și să nu-mi mai pese de nimic, și totul să nu fi fost decît un vis. I-am spus ceva despre șapcă – ceva despre schioarele franceze pe care le-am văzut la televiziune purtînd asemenea caschete. A rîs, și-a scos șapca și mi-a pus-o mie pe cap. Am privit în geamul ferestrei cum îmi vine. Am lăsat-o așa cum a așezat-o el, puțin pe spate, pentru că cel puțin de data asta mă găseam nostimă.

În jurul nostru toată lumea părea că mănîncă aceeași mîncare, droburi din carne de vițel, pe care Zîmbetul Gibbs le numea „ciocîrliei fără cap”. M-a întrebat dacă îmi place mîncarea, s-a întors spre femeia grasă, îmbrăcată în negru, de la tejghea, și a ridicat arătătorul ca să comande o porție. Nimeni nu va ști vreodată cum prindeam viață în momentele acelea și cum totul se limpezea. Și apoi, deodată, întrebarea:

— Ce aveți la mînă?

Am vrut să vorbesc eu înainte ca el să mă fi întrebat. Am vrut să-l întrerup, dar acum era prea tîrziu. Adăugă apoi, sincer:

— Aveați ceva în ziua aceea?

— Tocmai; m-ați văzut. Aveam bandajul? Vă întreb. Este tocmai ceea ce voiam să aflu.

Tonul meu plîngăreț și, fără îndoială, tensiunea pe care o citea pe fața mea l-au derutat. Cred că s-a străduit cît a putut ca să înțeleagă ceea ce am vrut să-i spun, s-a uitat lung la pansamentul meu murdar de pe masă și a răspuns, așa cum, în definitiv, era și de așteptat:

— Ce să spun? Cred că dumneata trebuie să știi mai bine.

CEILALȚI CLIEȚI AU PLECAT UNUL DUPĂ ALTUL, ZÎMBETUL Gibbs a cerut un sfert de vin roze pentru mine și o cafea pentru el. Din cînd în cînd îmi spunea: „Dar mănîncă puțin că se răcește”. I-am povestit tot de-a fir a păr. I-am spus că sînt funcționară într-o agenție de publicitate, că patronul m-a luat să lucrez la el acasă, că a doua zi mi-a încredințat mașina și că, dintr-o trăснаie de-a mea, am ținut mașina patru zile. I-am povestit toate întîlnirile de pe drum: perechea de la restaurantul de pe autostradă, vînzătoarele de la Fontainebleau, el la Joigny, bătrîna care susținea că mi-am lăsat mantoul la ea, garajistul și cei doi prieteni ai lui de la stația unde mi s-a zdrobit mîna, motociclistul de pe șosea, patronii de la hotelul „Renașterea”. I-am povestit totul, în amănunt, întocmai cum s-a întîmplat. Nu i-am vorbit însă de cadavrul din portbagaj, nici de Philippe Filanteris (deoarece nu era folositor și mă stînjenea). Mi-am oprit povestirea la Chalon-sur-Saône.

— Și pe urmă?

— Pe urmă nimic. M-am dus la Cassis și am luat o cameră la hotel.

— Mănîncă puțin.

— Nu-mi mai e foame.

S-a oprit și m-a privit îndelung. Îmi suceam furculița prin farfurie și nu duceam nimic la gură. Și-a aprins o țigară – a treia sau a patra de când îi vorbeam. Nu mai era mult pînă la trei, nu s-a uitat nici o singură dată la ceas. E un băiat subțire, Zîmbetul Gibbs.

Mi-a spus ceva mai înainte, nu știu despre ce venise vorba, că nu era înzestrat pentru gîndire. Că dacă știa să scrie și să citească era și asta o mare ispravă, că n-a terminat învățămîntul primar – tot lucruri de soiul ăsta. Dar pe urmă am văzut că nu trebuia nimic exagerat; cînd a deschis din nou gura, descoperise singur foarte bine ceea ce fusese denaturat din povestea mea.

— Un lucru nu înțeleg. Acum s-a terminat totul? Ești liniștită? Atunci de ce atîta îngrijorare?

— Aș vrea să știi, asta-i tot.

— Dar de ce? S-ar putea ca într-adevăr cineva să-și fi bătut joc de dumneata – eu în niciun caz – dar de ce atîta osteneală, de ce să scormonești cerul și...

— Dar nu mă ostenesc deloc.

— Nu spune asta. Ai telefonat la Joigny și ai venit pînă aici numai pentru ochii mei frumoși? Eu aș vrea să fie așa. (După un timp:) spune-mi mai bine ce încurcătură ai, haide.

Am ridicat din umeri și n-am spus nimic. Văzînd că nu mănînc, m-a amenințat că, dacă continui astfel, într-o zi am să zgîrii baia cu oasele și mi-a comandat o cafea. N-am mai vorbit deloc, pînă ce femeia în negru ne-a adus-o. Atunci i-a spus ei:

— Ascultă, Yvonne, încearcă să obții la rezezeală 2.20 la Joigny. Și după aceea îmi dai socoteala, că altfel prindem rădăcini aici și micul Paul a plecat înainte.

Ea a răspuns: oh, ce păcat, apoi încă un lucru de neînțeles cu privire la o plimbare la aer curat și s-a îndreptat spre

telefon. L-am întrebat pe Zîmbetul Gibbs de ce a chemat Joigny-ul.

— Mi-a venit o idee. Garajistul dumitale, polițistul-motociclist, sînt numai vorbe, vînt. Chiar și fișa aceea de la hotel, la Chalon, e tot nimic, pentru că n-a fost scrisă de mîna dumitale, Puteau să-ți povestească orice. Dar mantoul uitat în ajun la bătrînă, la Deux-Soirs-lès-Avallon e ceva pipăibil, există. Cu asta trebuia început. O să știm noi îndată dacă e al dumitale. Și dacă e al dumitale, atunci, am să-ți spun că ești cineva care vorbește vrute și nevrute.

Mi-a luat piuitul. Vorbea repede, limpede, îl simțeam puțin iritat. Fără îndoială că era dezamăgit de faptul că-i ascundeam ceva. L-am întrebat atunci pe un ton tînguitor, care merita să fie auzit:

— Vrei să spui că-ți închipui – nu, e de necrezut – că ar fi posibil ca femeia aceea de pe șosea să fiu într-adevăr eu? Crezi că te mint?

— N-am spus că minți; sînt sigur că nu.

— Atunci crezi că sînt nebună.

— Nici asta n-am spus. Dar am doi ochi și te observ. Ce vîrstă ai? Douăzeci și patru, douăzeci și cinci?

— Douăzeci și șase.

— La douăzeci și șase de ani nu bați cîmpii. Bei mult? Nu, nici nu te-ai atins de roze. Atunci ce? În ziua cînd te-am văzut, nu trebuia să fi fost mare filosof ca să observ că aveai necazuri. Probabil că acum stai și mai rău, asta-i tot.

Nu voiam să plîng, nu voiam. Închideam ochii, nu-l mai vedeam, îmi strîngeam pleoapele cît puteam de tare, tare de tot. Plîngeam totuși. El mi-a spus cu un glas plin de îngrijorare, aplecîndu-se peste masă:

— Vezi, nu te mai țin nervii. Ce se întîmplă? Dacă te întreb, știi bine că n-o fac ca să te las baltă. Vreau să te ajut. Spune-mi ce se întîmplă.

— Nu sînt eu femeia aceea. Eu eram la Paris. Nu eram eu. Am redeschis ochii. L-am văzut printre lacrimi cum mă privea, necăjit, atent și apoi, fie ce-o fi, trebuia s-o spună, n-aveam decît s-o iau cum voiam.

— Ești foarte drăgălașă, foarte frumoasă, îmi placi mult, dar nu există trei soluții. Numai două: ori era într-adevăr altcineva, ori dumneata. Nu înțeleg cum ar fi fost posibil, dar dacă te străduiești atît ca să fi sigură că era altcineva, înseamnă că nici nu ești atît de convinsă, în fond, că nu erai dumneata.

Fără să mai stau pe gînduri, i-am tras una pe obraz cu mîna stîngă. Noroc că și-a ferit capul și nu l-am ajuns. Am continuat să plîng cu hohote puternice, cu capul în mîini, sprijinită pe masă. Sînt o zărghită foarte pătimașă.

LA TELEFON A VENIT PATRONUL BARULUI DIN JOIGNY. JEAN s-a prezentat și a întrebat dacă Sardeaua a plecat. Sardeaua plecase. A mai întrebat dacă erau acolo alți șoferi de camioane care veneau de la Marsilia. Nu mai era nimeni. Atunci a spus:

— Ascultă, Théo, vrei să cauți în anuarul tău numărul unei cîrciumi din Deux-Soirs-lès-Avallon și să mi-l dai? (și către mine, care țineam un ascultător la ureche:) cum îi cheamă?

— Cei de la stația de benzină au vorbit de o familie Pacaud. Cred Pacaud.

Patronul din Joigny a găsit numărul, Zîmbetul Gibbs i-a spus că e om cumsecade, salutare, și a chemat numaidecît Deux-Soirs-lès-Avallon. A trebuit să așteptăm legătura douăzeci de minute, bînd încă o cafea, în deplină tăcere.

La aparat era o femeie tînără. Zîmbetul Gibbs a întrebat-o dacă mai avea mantoul care fusese uitat la ea.

— Mantoul doamnei blonde cu un bandaj la mână? Sigur că-l am. Cine sînteți dumneavoastră?

— Un prieten al acelei doamne, care se află lîngă mine.

— A mai trecut o dată sîmbătă seara pe aici și i-a spus soacrei mele că mantoul nu e al ei. Ar trebui să se lămurească.

— Ei, acum nu vă mai enervați. Spuneți-mi, mai curînd, cum arată.

— E alb, dintr-o stofă mătăsoasă. E un mantou de vară. Așteptați o clipă. S-a dus să-l caute. Zîmbetul Gibbs și-a petrecut din nou brațul în jurul umerilor mei. În spatele lui, prin fereastra restaurantului, vedeam Thunderbird-ul nemișcat în bătaia soarelui. Adineauri am fost la toaletă să-mi stropesc obrazul cu apă, să mă pieptăn și să-mi refac puțin machiajul. Îi dădusem lui Gibbs înapoi cascheta în carouri, care acum se afla în fața noastră pe tejghea. Femeia cea grasă în negru cotrobăia în sus și în jos prin sala goală, ștergînd mesele și ascultînd pe furiș tot ceea ce vorbeam noi.

— Alo, e alb și e căptușit cu un material cu flori mari, a spus femeia de la celălalt capăt al firului. Are un mic guler ofițeresc. Înăuntru e o etichetă a firmei Franck Fils, strada Passy.

I-am arătat lui Gibbs, cu o mișcare plictisită a capului, că mantoul ar putea fi într-adevăr al meu. Mi-a strîns un umăr ca să-mi dea curaj. Apoi a mai întrebat:

— În buzunare e ceva?

— Domnule, nu mi-am îngăduit să mă uit.

— Ei bine, uitați-vă acum.

O tăcere. Femeia aceea nevăzută mi se părea foarte aproape, îi auzeam respirația și foșnetul unei hîrtii.

— E un bilet de avion Air-France. În sfîrșit, ceea ce a mai rămas din el. E ca o copertă de carnet, înțelegeți, iar foile din interior au fost smulse. Numele scris pe el este Longo, Domnișoara Longo.

- Un bilet de la Paris?
- Paris-Orly, pentru Marsilia-Marignane.
- Are o dată?
- 10 iulie, la douăzeci și treizeci de minute.
- Sînteți sigură?
- Doar știu să citesc!
- Asta-i tot?

Nu, mai sînt și alte hîrtii, bani și un lucru de copil, o jucărie. E un mic elefant roz. Apeși dedesubt și se mișcă pe sfori. Un mic elefant, da.

Mă lăsasem cu toată greutatea pe teighea, iar Zîmbetul Gibbs mă susținea cît putea. În același timp îi făceam semne cu mîna pansată să continue, că trebuia să continue și că mă simțeam bine. Așa că a întrebat:

- Celelalte hîrtii ce sînt?
- Dar ce, nu-i de-ajuns ca să-și recunoască mantoul? La urma urmei, ce vreți?
- Îmi răspundeți, da?
- Celelalte hîrtii sînt de toate felurile, nu știu. E o factură a unui garaj.
- Ce garaj?

Vincent Cotti, bulevardul Raspail, la Avignon, 723 de franci. E datată tot din 10 iulie. Mașina reparată este de-o marca americană pe care nu știu s-o citesc, numărul mașinii e 3210RX75.

Zîmbetul Gibbs și-a întors mai întîi privirea spre fereastră, ca să se uite la numărul Thunderbird-ului, dar de unde eram noi, nu putea fi văzut și m-a întrebat din ochi. Am făcut semn că acesta era și am pus ascultătorul la loc. Nu voiam să mai ascult. Am reușit să ajung pînă la un scaun și să mă așez. Ceea ce s-a mai întîmplat după aceea e destul de tulbure în memoria mea.

Mă simțeam ca golită pe dinăuntru. Zîmbetul Gibbs a mai

vorbit timp de câteva minute la telefon. Dar nu cu femeia, ci cu un automobilist, un german cred, care trăgea acolo un păhărel împreună cu familia, în cursul unei opriri. Zîmbetul Gibbs se chinuia să se facă înțeleș.

Mai târziu a venit în fața mea și mi-a cuprins obrazul între mîini. Treceam numai printr-un moment de absență. Am încercat să-i zîmbesc. Vedeam că acum era mai convins. Mi se părea că îl cunosc de foarte multă vreme. Și pe grășana aceea în negru, din spatele lui, care nu scotea nicio vorbă. Băiatul mi-a spus:

— Mă gîndesc la un lucru. Cineva a putut intra la dumneata, în timp ce nu erai acolo, și ți-a furat mantoul. Era acolo?

Am clătinat din cap. Nu mai știam. Zîmbetul Gibbs spunea că nu era înzestrat pentru gîndire, dar eu ar trebui să încetez să-mi mai povestesc năzbîtii. Pe ușa mea din strada Grenelle se aflau două broaște, iar ușa era foarte solidă. Nu se putea pătrunde la mine fără s-o fărîmi cu toporul și să trezești toți vecinii. Ideea era valabilă pentru mantou, dar și pentru telegrama către Maurice Kaub. Trebuia să încetez să mai ocolesc adevărul.

CE ORĂ SĂ FI FOST? CE ORĂ ERA ACUM? MĂ PLIMB DINTR-O odaie în alta, în casa aceea în care, de fapt, începuse totul, umblu, mă învîrtesc în jurul camerelor. Din cînd în cînd dau deoparte perdeaua unei ferestre și mă uit la punctele luminoase din noapte. La un moment dat, am încercat chiar să le număr. Altădată – cea mai mare parte din timp – rămîneam întinsă pe o canapea de piele, cu pușca în brațe, lipită de mine, la lumina unei lămpi ce ardea în vestibul.

Maica superioară nu-mi mai spunea nimic. Nici eu nu-mi mai spun nimic. Îmi repet numai cîntecul acela de pe vremea

cînd eram mică: păr deschis, ochi întunecați, suflet negru, rece-i țeava puștii mele. Mereu, mereu.

Dacă vine cineva să mă aresteze, am să-l ochesc liniștită din semi-întuneric, am să ținesc la cap, oricine ar fi. Doar o flacăra, totul e limpede.

Voi încerca să-l omor dintr-o lovitură, ca să economisesc gloanțele. Ultimul va fi pentru mine. Voi fi regăsită eliberată, cu ochii goi deschiși asupra vieții mele adevărate, în taionul alb pătat cu roșu, plăcută, curată și frumoasă cum aș fi vrut să fiu întotdeauna. Îmi voi fi acordat un răgaz de sfîrșit de săptămîină ca să fiu altcineva și asta-i tot; nu izbutisem, pentru că nu izbuteam niciodată nimic. Niciodată nu-ți atingi țelul.

AM ÎNAINȚAT FOARTE REPEDE PE-UN DRUM PE CARE EL ÎL știa pe dinafară. Era neliniștit și, desigur, destul de încurcat de acea convorbire telefonică cu Deux-Soirs-lès-Avallon, dar ghiceam în același timp la el și plăcerea de a conduce o mașină nouă, o bucurie simplă, copilărească, iritantă. Își pusese din nou pe cap șapca roșie în carouri. Conducea aproape tot timpul cu toată viteza, cu reflexe bune și hotărîrea precisă a unui profesionist.

În timpul unei treceri printr-un oraș – cred că Salon – a profitat de faptul că a trebuit să încetinească pentru a-și scoate o țigară din buzunarul cămășii. Mi-a vorbit cîte ceva. Nu despre pardesiu, nici despre aventura mea, ci de el, de copilărie, de ocupația lui. Fără îndoială că o făcea ca să mă ajute să uit un timp ceea ce mi se întîmplă. Am aflat că e născut din părinți necunoscuți, că a fost primit la Asistența Publică, iar apoi, pe la zece ani, luat să fie crescut de o țărăncă din împrejurimile Nisei, pe care o numea „mamă”. Părea să aibă pentru ea o adevărată venerație.

— Avea o fermă mai sus de Puget-Théniers. Cunoști cumva locurile? Mă simțeam tare bine acolo. La moartea soțului, aveam optsprezece ani, ea a vîndut totul și astfel mi-am început eu viața. Mai întîi am avut un Renault vechi, cu care căram apă minerală la Vals. Ca să cîștigi un ban trebuia să faci drumuri cu nemiluita și tot nu ieșeam la socoteală, dar știi, am eu aerul cam flușturatec. Dar cînd e vorba să muncesc din răspuțeri, nu mă dau înapoi. Acum am camionul Somua și un altul Berliet, care lucrează în Germania, condus de un prieten de la Asistență, unul care îmi e ca un frate; și-ar lăsa tăiate mîinile una cîte una pentru mine și tot n-ai putea să scoți de la el o vorbă împotriva mea. Se numește Baptistin Laventure. Și el vrea să fie cineva. Nu ți-am spus? Am hotărît să devenim amîndoi miliardari. El crede că așa am duce-o mai bine.

Mergea din nou cu o sută șaizeci la oră. Tăcea. Mai tîrziu l-am întrebat:

— Jean Le Gueven e un nume breton?

— Aș, de unde, sînt născut în Aveyron. Am fost găsit, ca în Cele două orfeline, pe treptele unei biserici. E un nume care mi-a fost dat. A fost luat dintr-un ziar oarecare.

— Dar pe mama dumitale adevărată n-ai regăsit-o niciodată?

— Nu. Nici n-am căutat-o. Și, la urma urmei, cum să afli cine te-a făcut și pe urmă te-a părăsit? Toate-s niște povești.

— Și acum nu-i porți pică?

— Cui? Ei? Ca să ajungă să-și părăsească copilul, bănuiesc că a avut și ea niște încurcături. Și apoi, principalul e că exist, și ea mi-a dat această existență. Sînt mulțumit așa cum sînt.

N-am mai vorbit deloc pînă la podul acela cu mai multe benzi, de pe Durance, pe unde trecusem în ajun cu Philippe. Somua ne aștepta acolo, în plin soare, tras la marginea șoselei. Zîmbetul Gibbs a oprit mașina în spatele camionului și apoi

am coborât. Micul Paul adormise pe banchetă, în cabină. Deșteptându-se la zgomotul portierei deschise, i-a zis lui Gibbs: săracul de tine, n-o să izbutim în ruptul capului să încercăm în seara asta la Pont-Saint-Esprit, iar mâine totul va fi închis.

— O să ne descurcăm, i-a răspuns Zîmbetul Gibbs. Facem noi patruzeci de kilometri pînă la ora șase și apoi am să le strecor un bacșiș ca să rămînă ceva mai tîrziu. Nu-ți mai face griji, culcă-te la loc.

M-a lăsat pe marginea șoselei, lingă mașină, spunîndu-mi:

— Am vorbit cu un turist, adineauri, la cafeneaua din Deux-Soirs-lès-Avallon, să coboare cu pardesiul dumitale. Socotea că va fi pe la Pont-Saint-Esprit în jurul orei nouă, nouă și jumătate și i-am dat întîlnire într-o cîrciumă. Dacă ești de acord, după ce am să termin de încărcat, aș putea să te regăsesc pe aici, la Avignon. De acord?

— Nu mai mergi la Paris?

— Ba da. Am să mă aranjez cu micul Paul. Voi găsi cu siguranță un prieten cu care să-l ajung din urmă ceva mai departe. Poate că nu ți-e pe plac să rămîi pe aici, pînă seara?

Am clătinat din cap, în semn că nu. Mi-a dat deci întîlnire la Avignon, într-o braserie din fața gării, la ora zece și jumătate. Mi-a vîrît cascheta în mîini, ca în felul acesta să nu uit de el. Ai să vezi, totul se va lămuri.

L-am privit îndreptîndu-se spre camion. Avea o pată mare de nădușală pe spate, o pată mare, de un albastru ceva mai închis decît restul cămășii. L-am ajuns din urmă și l-am apucat de un braț. Nu prea știam ce voiam să-i mai spun. Am rămas în fața lui ca o idioată. Atunci el a clătinat din cap și mi-a mîngîiat obrazul cum mai făcuse și la gara rutieră. Mi-a spus, stînd cu fața lui negricioasă în bătaia soarelui:

— La zece și jumătate, deci, de acord? Știi ce ar trebui să faci pînă atunci? Să mergi mai întîi la un doctor din Avignon

ca să-ți pună un pansament curat. Și apoi să intri într-un cinema, n-are importanță în care și, dacă vei ieși prea devreme, să intri în altul. Încearcă să nu te mai gîndești la nimic înainte de întoarcerea mea.

— De ce te porți atît de frumos cu mine? Vreau să spun că nu mă cunoști, îți încurc toată munca și totuși ești atît de drăguț, de ce?

— Nu-ți dai seama cît ești de fermecătoare. Și apoi ai o caschetă grozavă.

Mi-am pus-o pe cap.

După ce camionul a dispărut din fața mea, departe, pe șosea, am coborît cozorocul cu dosul palmei bandajate și mi-am făgăduit să scot la lumină toată povestea asta, într-un fel sau altul, încă înainte de a-l revedea și apoi, Dumnezeu mi-e martor, îl voi ajuta să devină miliardar împreună cu Baptistin Laventure, chiar dacă va trebui să fac pentru asta ore suplimentare tot restul vieții mele.

AVIGNON.

Soarele îmi arde întruna ochii. Am văzut reducte crenelate, o deschidere spre o stradă lungă, mărginită cu terase de cafenele, unde drapelele arborate pentru 14 iulie formau un tunel multicolor, fără sfîrșit. Înaintea mea se aflau alte mașini, mergînd uneori pe două rînduri. Priveam pe trotuare trecători care-și purtau pecetea naționalității pe chip, germani, englezi, americani cu brațe și picioare de culoarea roșie a cărămizii, cu rochii atît de străvezii încît toate femeile păreau să umble goale și străbăteau între imobile zone de umbră prietenoasă și de lumină orbitoare – încît nu mai știam unde sînt; maică superioară, unde mă aflu?

Am găsit bulevardul Raspail mergînd pe strada aceasta și apoi luînd-o la stînga. Am dezlănțuit în spatele meu un

concert de claxoane atunci cînd am vrut să virez. Nu-mi aduceam aminte numele garajului despre care vorbise tînăra aceea la telefon, de la Deux-Soirs-lès-Avallon – ci numai numele bulevardului. Am înaintat vreo trei sute de metri privind cu atenție cînd pe un trotuar, cînd pe celălalt. Am zărit firma pe care o căutam deasupra unei marchize vopsite în galben-deschis: Vincent Cotti, concesionar Ford și orice mărci străine. Alături se afla un hotel, hotelul Anglia, în fața căruia un bărbat și o femeie extrăgeau, cu mare greutate, valizele dintr-o mașină sport, în timp ce un cîine cu urechile blegite se oprișe din plimbare pentru a-i privi.

Am oprit în fața garajului. Un bărbat, aflat sub boltă, demonta o roată. A întors capul, a zărit Thunderbird-ul și, în timp ce coboram, mi-a spus, îndreptîndu-se pe ambele picioare, cu un puternic accent provençal:

— Oh, tot nu merge? Nu-i cu puțință!

M-am apropiat de el, cu geanta în mîna dreaptă, cu cascheta pe cap, în taiorul pe care-l simțeam mototolit, lipit de mine de sudoare, luptînd împotriva senzației că eram sleită de puteri, jalnică. Era un om scund, îmbrăcat într-o salopetă cu fermoar, închisă pînă-n gît, cu ochi decolorați, aproape galbeni, și cu sprîncene groase, blonde, foarte stufoase. L-am întrebat:

— Cunoașteți această mașină?

— Dacă o cunosc? Am ținut-o timp de două săptămîni și i-am demontat tot motorul. N-am văzut multe mașini atît de bune, credeți-mă. Dar ce s-a mai întîmplat?

— Nimic, totul e în regulă.

— Nu trage?

— Ba da, trage. Îl cunoașteți pe proprietarul mașinii?

— Domnul de Villeneuve? Nu prea. Dar de ce?

— Ar dori o copie a facturii pe care i-ați făcut-o. Se poate?

— Ah, bun, vrea o copie. De ce? A pierdut-o pe cealaltă?

Vedeți dumneavoastră, cheștiile astea duc de rîpă comerțul, nu se mai termină niciodată.

M-a condus de-a lungul garajului în care lucrau mai mulți mecanici, pînă la o cușcă cu geamuri, în care stăteau două femei în bluze galbene. Ne-am uitat toți patru într-un registru. Erau cu toții foarte binevoitori, nebănuitori. Una din cele două femei, o brună de vreo treizeci de ani, cu niște sîni mari, albi, sub bluza mai mult decît întredeschisă, a înțeles „după accentul meu” că sînt pariziană, mi-a povestit că a stat cinci ani la Paris, dar că nu s-a „simțit bine” acolo, pentru că oamenii sînt ca niște sălbatici, nimeni nu spune o vorbă cuiva. Am văzut cu ochii mei că un anume Maurice Kaub a lăsat Thunderbird-ul în garaj, la sfîrșitul lunii iunie, pentru Dumnezeu știe ce fel de pană la culbutor și cutia de viteze automată. A venit s-o ridice în seara de 10 iulie, plătind 723 de franci în numerar.

Femeia care mi-a vorbit a devenit bănuitoare cea dintîi, atunci cînd am cerut să-l văd pe acela sau pe aceea care l-a primit pe proprietarul mașinii. Mi-a răspuns cu priviri întunecate și buzele groase:

— Ce treabă aveți cu Roger? Cereți o factură, nu? O aveți? Atunci? Și, mai întîi, cine sînteți dumneavoastră?

S-au dus totuși să-l caute. Era un tînăr destul de înalt, de puternic, cu chipul împestrițat cu pete de ulei pe care și le-a șters cu o cîrpă murdară. Își aducea bine aminte de M. Kaub, care venise să ridice Thunderbird-ul vineri seara, da. Era pe la nouă și jumătate, poate zece. Telefonase dimineața de la Paris, pentru a fi sigur că mașina va fi gata și că va găsi pe cineva la garaj.

— Dacă am înțeles bine, venea să-și petreacă aici sfîrșitul de săptămînă. Mi-a spus că avea o casă la Villeneuve; dar ce altceva ați vrea să mai aflați?

N-am găsit nimic să-i răspund. Erau patru în jurul meu, în

cabina aceea în care am simțit deodată că îmi lipsește aerul. Femeia brună se uita cu atenție la mine, din cap pînă-n picioare. Am rostit: „Nimic, mulțumesc” și am ieșit grăbită. M-au urmărit cu ochii pînă ce am străbătut garajul, iar privirile lor mă stînjeneau într-atît, încît voiam să scap de ele cît mai repede cu putință și de aceea, nici n-am băgat de seamă un cauciuc lăsat în voia lui sub poartă și am făcut un număr de acrobație marca „Dany Longo”, un dublu looping și aterizare pe patru labe: cîinele cu urechile blegite, din fața hotelului Anglia, a început să urle ca un nebun după ajutor.

LA VILLENEUVE AM VĂZUT ARCADE CENUȘII, STRĂZI înguste cu pavele mari, curți în care oamenii își uscau rufele și apoi, într-o piață mare plină de ghirlande cu lampioane pregătite pentru balul din seara aceea, cortegiul unei nunți. Am tras mașina deoparte la trecerea lui. Mireasa, înaltă, brună, cu capul gol, ținea un trandafir roșu în mîna dreaptă. Partea de jos a rochiei era mînjită cu țărînă. Toată lumea părea să fi băut foarte mult. Am trecut prin cortegiu ca să intru într-o tutungerie pe care o văzusem în fața mea, iar doi bărbați m-au apucat de braț ca să mă ducă să dansez la nuntă. Le-am mulțumit și, cum am putut, m-am degajat. Clienții din tutungerie ieșiseră în prag ca să-i dea curaj miresei. M-am pomenit deodată într-o sală goală, în fața unei doamne blonde înduioșată de propriile ei amintiri, care stătea la casă. Mi-a arătat drumul spre domeniul Saint-Jean, pe șoseaua Abbaye. Am băut un suc de fructe, am cumpărat un pachet de Gitane și am aprins una. Nu mai fumasem de o mie de ani. Femeia m-a întrebat:

- Sînteți o prietenă a domnului Maurice?
- Nu, în sfîrșit, să spunem că da.
- Văd că v-a împrumutat mașina.

— Dumneavoastră îl cunoașteți?

— Pe domnul Maurice? Așa și-așa: bună ziua, bună seara.

Uneori merge la vânătoare cu soțul meu. Azi e acasă?

N-am știut ce să răspund. Pentru prima dată m-am întrebat dacă necunoscutul din portbagajul Thunderbird-ului era Maurice Kaub sau altcineva. Am clătinat în așa fel capul, încât putea să însemne orice. Am plătit, i-am mulțumit frumos și am plecat. M-a chemat înapoi ca să-mi spună că am uitat restul pe tejghea, ca și cascheta, Gitanele și cheile mașinii.

DOMENIUL SAINT-JEAN ERA UN PORTAL DIN FIER FORJAT, O alee lungă de asfalt roz, o casă mare scundă, cu un acoperiș de olane, pe care-l zăream printre plantațiile de viță și chiparoși. Pe aceeași șosea se mai aflau și alte proprietăți, situate cu mult deasupra Villeneuve-ului, ca niște turnuri de veghe ale unei fortărețe, dar n-am văzut pe nimeni, pînă ce, în timp ce mă aflam în fața portalului, o voce în soarele după-amiezii m-a făcut să mă întorc:

— Nu-i nimeni, domnișoară. M-am dus să mă uit de trei ori.

Era o fată blondă, de vreo douăzeci de ani, care se apleca din cealaltă parte a șoselei, pe deasupra unui zid de piatră: un chip destul de drăgălaș, triumphiular, cu ochii de culoare deschisă.

— Îl căutați pe domnul Maurice Kaub?

— Da, pe Maurice Kaub.

— Nu e aici. (Mîngîindu-și cu arătătorul năsucul ei puțin rotunjit la vîrf:) dar să știți că puteți intra, e deschis peste tot.

În momentul cînd mă apropiam de ea, în timp ce-și termina fraza, s-a ridicat deodată pe zid, îmbrăcată într-o

rochie roz cu o fustă de culoare nedefinită, largă în jurul coapselor lungi, bronzate și mi-a întins brațele spunându-mi:

— Vreți să mă ajutați să cobor?

Am ajutat-o cît am putut mai bine, prinzînd-o de un picior și de mijlocel. A atins pămîntul cu picioarele ei goale, chiar în fața mea. Era ceva mai mică decît mine, cu un păr lung, însořit, ca în filmele suedeze. Nu era nici suedeză, nici avignoneză, ci născută la Cachan (Seine), studentă la Aix-en-Provence și se numea Catherine (Kiki) Aupieu. („Să nu începeți cu bancurile, pentru că am auzit de-acum toate glumele ce se pot face pe seama numelui meu și asta mă scoate din minți”). Mi-a spus toate astea foarte repede, precum și alte multe lucruri (că taică-său lucra în construcții ca și domnul Maurice, că era „încă fecioară, dar teribil de nimfomană, ceea ce, evident, din punct de vedere psihologic, era o mare bazaconie”), fără să mă lase și pe mine să scot un cuvînt și apoi se îndreaptă spre Thunderbird. A oftat de mai multe ori, mi-a povestit că se urcase acum cîteva săptămîni în mașina aceea, în iunie, cu domnul Maurice. El a lăsat-o să conducă pînă la Forcalquier, pe întuneric și că, desigur, la înapoiere, avea un simțămînt ciudat, în sfîrșit, destul de deșucheat, dar el s-a purtat foarte corect, căci domnul Maurice n-a profitat de împrejurare ca să facă ordine în contradicțiile ei psihologice. M-a întrebat dacă îi purtam pică.

— De ce?

— Sînteți prietena lui, nu?

— Mă cunoașteți?

Din nou mă aflam aproape de ea și i-am văzut obrajii îmbujorîndu-se. Mi-a spus:

— V-am văzut într-o fotografie. Vă găsesc foarte, foarte frumoasă. Să știți că e adevărat. Ca să vă spun drept, eram

sigură că o să veniți. Dacă am să vă spun ceva o să rîdeți de mine? În realitate sînteți încă și mai frumoasă.

Era trăsnită. Aveam de-a face cu o trăsnită.

— Da, spuneți-mi în sfîrșit, mă cunoașteți?

— Oh, trebuie să vă fi văzut venind uneori. Cu siguranță. Îmi place mult cascheta pe care o aveți.

Mi-au trebuit cîteva minute ca să-mi limpezesc gîndurile și să-mi dau seama cum să mă apropiu de ea. În acest timp m-am instalat la volan și i-am spus să deschidă portalul. L-a deschis. Cînd a revenit spre mine am întrebato ce făcea acolo. Locuia în timpul vacanței cu mătușa ei, într-o casă care nu se vedea de pe șosea, în spatele colinei. Am mai întrebato de ce era atît de sigură că nu se afla nimeni la Maurice Kaub. A șovăit (mîngîierea aceea a nasului ei scurt cu arătătorul era probabil un tic) și apoi mi-a răspuns:

— La urma urmei nu trebuie să fiți geloasă. Știți doar cum e domnul Maurice.

Sîmbătă după-masă condusesese pînă la el pe o altă doamnă, care venea de la Paris, o roșcată care apare la televiziune, aceea care spunea: „Mundenant, malame, de la gaidée, du curr”, Marité Cutare. La Kaub totul era deschis și nu se afla nimeni. Steaua de televiziune plecase, s-a întors ceva mai tîrziu, dar n-a mai găsit pe nimeni. Atunci a plecat cu adevărat, cu umerii prăbușiți, pe niște tocuri ca picioroangele și cu valiza ei din piele de telespectator într-o mînă. Am întrebato:

— Nu-i niciun personal de serviciu, nimeni?

— Azi-dimineață cînd m-am întors acolo, n-am văzut pe nimeni.

— V-ați întors acolo?

— Da, mă obseda. Domnul Maurice a venit vineri seara, de asta sînt sigură, doar l-am auzit. Dar mai este ceva care nu mi dă pace, dar e cu siguranță o prostie.

— Ce anume?

— Ei bine, vineri seara s-au tras focuri de carabină în casa asta. Mă aflam în livada de măslini, în spate. Trei focuri. Știu că tot timpul se ocupa de armele lui, dar era mai târziu de zece și asta m-a neliniștit.

— Și, pur și simplu, nu v-ați dus să vedeți ce e?

— Nu eram singură în clipele acelea. Ca să vă mărturisesc totul, mătușa mea a fost tânără încă înainte de vremea lui Matusalem și azi, dacă vreau să mă giugiulesc și eu cu cineva, trebuie s-o fac în mijlocul naturii. Nu prea păreți să înțelegeți. Urmăriți vreo idee sau faceți pe femeia nepăsătoare și infailibilă?

— Nu, înțeleg, înțeleg foarte bine. Cu cine erăți?

— Cu un băiat. Dar ia spuneți, ce aveți la mână? Să nu-mi răspundeți ca Bécaud, că mă sinucid.

— N-am mare lucru, vă asigur. Dar de sîmbătă n-a mai venit nimeni?

— Știți, nu stau să fac toată vremea pe portăreasa. Am și eu o viață personală foarte plină.

Un obraz triumfiular, ochi foarte albaștri, o rochie roz foarte întinsă pe sînișorii ei ascuțiți – avea în ea o vioiciune care-mi plăcea, dar mă întrista, nu știu de ce. I-am spus:

— Ei bine, mulțumesc și la revedere.

— Să știți că puteți să-mi spuneți Kiki.

— La revedere, Kiki.

În timp ce reveneam pe aleea de bitum roz, am văzut-o în retrovizor desculță, cu părul blond, frecîndu-și din nou nasul cu arătătorul, cățărîndu-se apoi pe zidul de pe care o ajutasem să coboare.

CELE CE URMEAZĂ, SFÎRȘITUL CĂLĂTORIEI CĂTRE MINE
însămi, s-au petrecut acum trei sau patru ceasuri, nu mai știu

precis cînd. Am intrat în casa lui Maurice Kaub, care era deschisă, pustie, tăcută și familiară, da, atît de familiară, încît am înțeles, încă de la ușă, ceea ce sînt. N-am părăsit-o. Aștept în beznă, cu pușca în brațe, lungită pe canapeaua de piele, răcoritoare pentru picioarele mele goale – iar cînd simt că locul s-a încălzit din nou, îmi caut altul mai rece.

Cînd am intrat, interiorul casei semăna în mod foarte ciudat cu ceea ce-mi rămăsese mie în amintire – sau în imaginație – despre casa lui Caravaille. Lămpile, covoarele cu animale fabuloase din antreu, camera în care mă găsesc, pe toate le cunoșteam. Am văzut apoi, pe perete, un ecran din geam mat și cînd am apăsăat pe un buton electric, a apărut un port de pescari, apoi un altul și încă unul: erau diapozitivele în culori. Am ghicit că erau Agfacolor, pentru că de prea multă vreme am de-a face cu comediile acestea, ca să mă mai pot înșela asupra calității unui roșu.

Ușa unei camere, învecinate era deschisă. Acolo, așa cum mă așteptam, se afla un pat foarte încăpător, acoperit cu blană albă, iar pe peretele din față, lipită pe o ramă de lemn, fotografia alb-negru a unei fete în întregime goală, o fotografie foarte frumoasă, pe care se vedeau pînă și porii pielii. Fata nu stătea de-a curmezișul unui fotoliu, ci în picioare, cu spatele, iar partea de sus a corpului și obrazul erau întoarse spre obiectiv. Nu era Anita Caravaille și nici o alta pe care să dau vina. Eram eu.

Am așteptat să mă opresc din tremurat, mi-am schimbat pe îndelete ochelarii – foarte pe îndelete – cu degetele ca paralizate și cu o greutate moale, grețoasă, care simțeam că îmi umplea din ce în ce mai mult pieptul. Am verificat dacă era gîtul meu, umerii mei, picioarele mele, precum și dacă nu era vorba de un montaj. Și în treburile astea mă pricep prea bine ca să mă pot înșela. Și apoi, m-a cuprins un simțămînt de

o certitudine monstruoasă și mi-am dat foarte bine seama că eram eu.

Cred că am rămas mai mult de o oră așezată pe patul acela, în fața fotografiei, fără să mă pot gândi la ceva, fiindcă după aceea a trebuit să aprind o lampă deoarece se lăsase întunericul.

Am făcut atunci un lucru prostesc, de care mi-e rușine; mi-am deschiat fusta și, îndreptându-mă spre o ușă unde știam că am să dau de o sală de baie – nu era podită cu pătrate negre, cum credeam, ci cu roșii și portocalii – foarte încăpătoare, cu o oglindă și m-am uitat să văd dacă trupul meu era chiar al meu. O scenă prostească în tăcerea acelei case pustii, eu, cu fusta căzută la picioare, cu chiloții lăsați, întâlnind deodată propria mea privire, de unde se scursese orice licărire de viață, o privire părăind străină în spatele ochelarilor, o privire mai pustie decât această casă, și totuși eram eu, neîndoielnic eu.

M-am îmbrăcat la loc și m-am întors în camera cu fotolii de piele neagră. În trecere am privit din nou fotografia. În măsura în care mai puteam avea oarecare încredere în mințile mele, îmi dădeam seama că aceasta fusese făcută la mine acasă, în strada Grenelle. Am fost luată la jumătatea distanței dintre patul și dulapul meu de haine, capul mi-era întors cu un zîmbet în care era cu neputință să nu citești duioșia, sau dragostea, nu știu întocmai.

Am aprins și alte lămpi, am deschis mobile și am vizitat etajul. Sus, am dat peste un fel de laborator fotografic, iar într-un sertar, am găsit alte două fotografii mari ale mele, mai puțin luminoase, printre alte zeci de poze ale unor fete tot goale, pe care nu le cunoșteam. Pe fotografiile din sertar nu eram îmbrăcată, ci numai pe jumătate dezbrăcată. Într-una eram cu sînii goi și-mi scoteam ciorapii, așezată pe marginea căzii din baie, cu o privire absentă. În cealaltă, luată din față,

cu obrazul ușor înclinat, cu jumătatea de sus a corpului acoperită cu o bluză, pe care am aruncat-o de cel puțin doi ani, eram dezgolită de la talie în jos. Am rupt în bucățele aceste două fotografii, ținându-le lipite de mine, pentru că nu mă puteam servi de mîna stîngă. N-am putut să n-o fac. Cred chiar că m-am simțit mai bine.

Apoi, în alte camere, am deschis dulapurile și m-am întîlnit cu mine peste tot. Am găsit combinezoane de-ale mele, un pulover vechi cu gulerul rulat, un pantalon negru, precum și două rochii care erau tot ale mele. Apoi am mai găsit, lîngă un pat cu așternutul desfăcut, ale cărui cearșafuri erau încă pătrunse de parfumul meu, un cerceș pe care l-am recunoscut, niște note scrise de mine, o curea bărbătească, din piele, foarte lată, care însă nu-mi reamintea nimic.

Am adunat tot ce-mi aparținea – dar am uitat pachetul, Dumnezeu știe unde, pe cînd coboram – și m-am întors în camera în care mă aflu acum. Pe zid, în fața ecranului luminos, se găsea un rastel de puști, conținînd mai multe arme. Am observat atunci pe podea, în mijlocul mochetei bleumarin, un dreptunghi mare, cu mult mai puțin decolorat decît restul, ca și cum în locul acela s-ar fi găsit un covor, care fusese luat. Pe un scaun, un costum bărbătesc, tot bleumarin, era așezat cu grijă, cu pantalonul de-a curmezișul scaunului și haina pe spătar. Am scos dintr-un buzunar al hainei portvizitul lui Maurice Kaub. Fotografia de pe permisul de conducere mi-a dovedit că era vorba într-adevăr de bărbatul cu umerii obrajilor proeminenți, cu părul lins, care putrezea în portbagajul Thunderbird-ului. Nu aveam despre el nici o altă amintire, iar conținutul portvizitului, pe care l-am scotocit cu grijă, nu mi-a adus aminte de nimic altceva.

Am văzut la intrare un telefon. Am scos din geantă hîrtiuța unde notasem numărul hotelului lui Caravaille, la Geneva. L-am cerut. Mi s-a răspuns: „Trebuie să așteptați o

oră”. Am ieșit, m-am urcat în mașină, am adus-o în spatele casei, lângă un fel de hambar unde se găsea un tractor, niște furci și un teasc mare. Era întuneric și mi-era foarte frig. Tremuram întruna. Totuși îmi plăcea frigul și eram ținută în picioare de un fel de furie, de îndrjire, de un fel de nerv necunoscut care-mi dădea o mare siguranță în mișcări. Cred că, cu toată zăpăceala ce domnea în capul meu, aveam un foarte ciudat simțămînt că judecam bine și repede.

Am deschis portbagajul, nu m-am gîndit la duhoarea care putea fi înăuntru, nici la durerea care îmi săgeta tot brațul stîng, l-am apucat cu ambele mîini pe omul învelit în covor și am tras de el din răsputeri, pînă cînd cea mai mare parte a corpului său atîrna afară din mașină. Apoi l-am tîrît în hambar. L-am așezat în fund, lângă un zid și l-am acoperit, mai întîi cu covorul, și apoi cu tot ce am găsit la îndemîină, scînduri, coșuri de papură, scule. Ieșind de acolo am închis ambele canaturi ale ușii care scîrțîia. Îmi amintesc de acest scîrțîit, precum și că aveam pușca cu țeava neagră pe brațul drept, că nu voiam să mă despart de ea nici atît cît să închid ușa, că nu voiam s-o mai las din mîină pentru nimic în lume.

Mai tîrziu, după ce am adus din nou Thunderbird-ul în fața casei, cînd totul era tăcut și întunericul se lăsase de mult, telefonul sună pe neașteptate. Mă aflu în picioare lângă un zid, foarte aproape de aparat, cu ochii închiși, cu pușca sprijinită pe brațul stîng, așteptîndu-mi ultima șansă de a nu mă prăbuși în ghearele nebuniei. N-am avut decît de întins, mîina ca să ridic receptorul. Un glas de femeie mi-a spus:

— Aveți Geneva, vorbiți.

Am mulțumit. Încă mai puteam vorbi. Alt glas: Hotelul „Beau Rivage”. Am întrebat dacă doamna Caravaille era acolo. Da, era acolo. Apoi încă un glas – mirat, vioi, amical – cel al Anitei. În clipa aceea am izbucnit în lacrimi și mai

aveam o singură nădejde – sau nevoie de nădejde – mai violentă decît oricare alta simțită vreodată.

I-am vorbit Anitei cum aș fi făcut-o înainte de a fi intrat în această casă și chiar cum aș fi făcut-o cu ani înainte, cînd aveam amîndouă cîte douăzeci de ani, înaintea acelei nopți de mai cînd eu nici n-am încercat s-o ajut, în timp ce ea aluneca în brațele unui fel de nebunie, înaintea acelor zori de mai cînd am găsit-o la mine, hohotind pentru prima dată în fața mea, trezită din beție, strivită de dezgust, în zorii, aceia cînd m-am scuturat de orice răspundere pentru tot ceea ce ajunsese ea să facă – „Dar de ce m-ai lăsat, spunea ea întruna, ca o rugăciune fără sfîrșit, de ce m-ai lăsat?” – atunci cînd n-am avut nici cel puțin curajul s-o ascult, cînd am lovit-o cît am putut ca să tacă odată din gură și am azvîrlit-o afară.

I-am spus la telefon Anitei, care nu înțelegea nimic din povestea mea, cerîndu-mi să repet de trei ori aceleași fraze, că reținusem Thunderbird-ul din momentul cînd venisem să lucrez la ea, în vila din Montmorency. Îmi răspunse că n-avea niciun Thunderbird, că nici nu știa ce înseamnă aceea și nu izbutea să înțeleagă cuvîntul prin telefon. Ceea ce auzea și înțelegea erau hohotele mele și-mi spunea: „Doamne, Dumnezeuule, Dany, dar unde te găsești? Dany, ce ți s-a întîmplat?” Afirmă că nu mă mai văzuse din săptămîna dinaintea Crăciunului, cînd ne-am certat într-o cafenea din piața Operei. N-a locuit niciodată în vila Montmorency – „Dumnezeule, Dany, dar nu e vorba de o farsă? Spune-mi că e o farsă! Știi doar bine unde locuiesc!” Ea locuia în bulevardul Mozart, bulevardul MOZART și, dealtfel, dacă Michel te-ar fi adus pe tine să bați la mașină la noi acasă, te-aș fi văzut negreșit, aș fi aflat – „Te implor, spune-mi ce se întîmplă”.

Cred că printre lacrimile și sughițurile care mă împiedicau să răspund, începusem să rîd. Da, am rîs, era un soi de rîset.

Ea era acum răvășită și repeta întruna: „Alo! Alo!”, îi auzeam respirația șuierătoare la celălalt capăt al firului.

— Unde ești, Dany? Doamne, te rog, spune-mi cel puțin unde ești!

— La Villeneuve-lès-Avignon. Ascultă, Anita, am să-ți explic, nu-ți face sînge rău – cred că totul va trece; eu...

— Unde spuneai, unde?

— La Villeneuve-lès-Avignon, în Vaucluse. Într-o locuință.

— Dumnezeu, dar cum, Dany, în care locuință? Cu cine ești? De unde știi că mă aflu la Geneva?

— Trebuie să fi auzit pe la birou. Nu mai știu. Trebuie să fi auzit pe undeva.

— Spune-mi dacă mai e cineva cu tine și dă-mi-l la telefon.

— Nu mai e nimeni.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu poți rămîne singură în felul acesta. Nu înțeleg și pace, Dany.

Îmi dădeam seama că și ea începuse acum să plîngă. Am încercat s-o liniștesc, să-i spun că mă simțeam mai bine după ce auzisem glasul ei. Ea mi-a spus că Michel Caravaille trebuia să se întoarcă la hotel dintr-o clipă în alta. Că el va ști ce-i de făcut, că mă vor chema mai tîrziu; că ea va lua un avion, și va veni la mine. A trebuit să-i făgăduiesc că n-am să mă mișc din loc și că voi aștepta pînă ce mă vor chema ei din nou. N-aveam de gînd să aștept pe nimeni, oricine ar fi fost el, dar i-am promis, și, cînd am închis, m-am gîndit cu o adevărată ușurare că în agitația ei nu-mi ceruse numărul de telefon al casei și că nu va ști cum să mă găsească.

UȘA VESTIBULULUI, UN DREPTUNGHI LUMINOS. IAR EU ÎN întuneric. Timpul s-a destins ca un arc uzat. Știu că timpul își poate micșora încordarea, o știu bine. Cînd îmi pierdusem

cunoștința la stația aceea de benzină din Deux-Soirs-lès-Avallon. Cît a durat? Zece secunde? Un minut? Minutul acela a fost destul de lung pentru ca realitatea să se piardă în el.

Da, acolo, cînd mi-am venit în fire, în genunchi pe plăcile de piatră, acela a fost momentul cînd a început minciuna. Sînt născută pentru minciună. Trebuie ca într-o bună zi să cad și eu în propria mea plasă de minciuni ticăloase.

Realitatea? Eu, Dany Longo, l-am urmărit pe un amant care m-a părăsit. L-am amenințat printr-o telegramă. Am luat un avion trei sferturi de oră în urma lui. L-am ajuns aici, în această casă, pe cînd i se aducea înapoi mașina lăsată pentru o reparație într-un garaj. În cursul certei ce a urmat, am luat din cui una dintre puștile atîrnate pe rastelul aflat în această cameră. Am tras trei focuri asupra lui, din care două l-au lovit în plin piept. Apoi, speriată, n-am mai avut decît un singur gînd: să duc cadavrul cît mai departe de acel loc, să-l ascund, să-l fac să dispară. L-am tîrît apoi pînă în portbagajul mașinii, l-am învelit într-un covor, am călătorit toată noaptea căzută într-un fel de stare de prostrație, de-a lungul șoselelor naționale, spre Paris. Am încercat să dorm cîteva ore într-un hotel la Chalon-sur-Saône. Am fost oprită de un polițist motociclist pentru o pană de lumină. Mi-am uitat pardesiul într-o cafenea, aproape de autostrada spre Auxerre. Cu siguranță că din cafeneaua aceea l-am chemat pe Bernard Thorr. Apoi, probabil că mi-am schimbat intenția, pentru că nu știam cum să mă descotorosesc de cadavru și pentru că, în orice caz, după descoperirea lui, s-ar fi ajuns ușor pînă la mine. Am făcut cale întoarsă, pe jumătate înnebunită de oboseală și de groază. Fusesem dinainte rănită la mîna stîngă. Probabil că în cursul certei cu victima m-am rănit. M-am întors din nou la stația de benzină pe unde trecusem de dimineață, poate fără niciun temei, ca un fel de automat care repetă la nesfîrșit același drum, din care nu se poate smulge.

Acolo, în fața unui robinet al chiuvetei din care curgea apă, ceva s-a prăbușit deodată înăuntrul meu și am leșinat. Și atunci a început minciuna.

Cînd am deschis ochii – zece secunde, un minut mai târziu? – nu mai aveam în cap decît alibiuri pe care le-am închipuit toată noaptea. Am vrut probabil, cu atîta putere, cu atîta disperare, ca realitatea să nu fie adevărată, încît pentru mine ea încetase să mai fie. M-am agățat de o poveste prostească, scornită de mine de la un capăt la celălalt. Amestecam amănunte imagine cu cele reale: ecranul luminos, patul acoperit cu blană albă, fotografia acelei fete goale existau într-adevăr. Upleam însă cu o logică de coșmar golul ce se ivise cu dispariția lui Maurice Kaub și tot ce era în legătură cu el. Încă o dată, deci, în fața unei întîmplări cu consecințe prea grele pentru mine, alesesem fuga, dar pentru că nu exista cu putință o alta, am ales o fugă, o retragere spre interiorul meu.

Da, știi, toate acestea mi se potrivesc.

Cine era Maurice Kaub? De ce încă nu-mi pot aminti nimic despre el, dacă acum accept ideea că toate acestea s-au întîmplat? Pe una din fotografiile mele, pe care am sfîșiat-o sus, purtam o bluză pe care n-o mai am de doi ani. Maurice Kaub mă cunoștea, deci, încă mai de mult. Venisem, fără îndoială, de mai multe ori în casa asta; îmbrăcăminte pe care o lăsasem acolo, cuvintele tinerei fete blonde care locuiește de cealaltă parte a șoselei îmi dovedesc acest lucru. Și dacă i-am îngăduit acestui bărbat să mă fotografieze atît de goală, este desigur pentru că împărțeam cu el o intimitate ce nu se poate șterge pur și simplu, din mintea, din viața cuiva. Nu înțeleg nimic.

Dar ce să înțeleg? Știu că nebunia există. Mai știi și că nebunii nu știi că sînt astfel. Asta-i tot. Cunoștințele mele se limitează la citirea în diagonală a cîtorva săptămînale

feminine, la un curs din programul meu, de filosofie, pe care l-am uitat demult. Nu sînt în stare să-mi explic prin ce rătăcire a minții am ajuns aici, dar ceea ce-mi închipui despre fapte nu poate fi foarte departe de realitate.

Cine era Maurice Kaub?

Trebuie să mă ridic, să aprind lămpile și să scormonesc, cu și mai multă atenție, toată casa.

Fereastră. Dau deoparte perdelele ferestrei. Am deodată sentimentul că sînt mai vulnerabilă: îmi lăsasem pușca pe canapea. E absurd, pentru că cine poate veni la ora asta? Afară s-a întunecat, o noapte cu cer înalt, străpunsă pe alocuri de lumini pașnice. Dealtfel, cine să mă caute! Doar eu singură sînt plecată în căutarea mea. Zürich. Tot albul acela din jur. Iar eu voiam în același timp să mor. I-am spus doctorului: „Ucideți-mă, vă rog, ucideți-mă”. Dar el n-a făcut-o. Nu poți tîrî după tine ani de zile o asemenea povară ca certitudinea vinovăției, fără a ajunge să te adaptezi la ea, adică să devii nebună. E un lucru sigur.

Cînd a murit maica superioară, am fost anunțată prea tîrziu, n-am putut veni la timp la înmormîntare și o călugăriță mi-a spus: „Au mai fost de anunțat și alte pensionare, mai vechi, n-ai fost singura”. Din ziua aceea încetasem să mai fiu unică pentru cineva și de atunci n-am mai fost unică pentru nimeni. Și totuși aș fi putut să fiu pentru un băiețaș. Nu știu de ce – doctorii nu mi-au spus nimic – dar am fost întotdeauna convinsă că aș fi avut un băiat. Port în inimă chipul lui, ca și cum ar continua să crească. Sînt de atunci trei ani și cinci luni. Ar fi trebuit să se nască în luna martie. Are ochii negri ai tatălui său, gura, zîmbetul și părul meu blond, și cei doi dinți ai mei cu strungăreață mare între ei, în mijlocul șirului de sus. Știu cum merge, cum vorbește și eu îl omor, simt întruna cum îl omor.

Nu pot rămîne singură.

Trebuie să ies, să fug din casa asta. Taiorul mi-e murdar. Am să-mi pun din nou pardesiul pe care trebuie să mi-l aducă Jean Le Gueven. Cu el se va acoperi tot ce e murdar. Am să țin mai departe mașina. Mă voi duce drept la frontiera italiană sau spaniolă, voi părăsi țara, voi folosi banii care mi-au mai rămas ca să ajung cât mai departe. Hai, dă-ți cu puțină apă pe obraz. Maica superioară avea dreptate; trebuia să ridic toți banii de la bancă și să fug numaidecât. Maica superioară are întotdeauna dreptate. La ora asta aș fi fost scăpată de necazuri. Ce oră e? Ceasul meu s-a oprit. Piaptănă-te.

Afară, când aprind farurile Thunderbird-ului, la tabloul de bord este trecut de zece și jumătate. Zîmbetul Gibbs trebuie să mă aștepte. Știu că mă va aștepta. Înaintează pe bitumul aleii. Portalul rămîne deschis. În vale se văd luminile Avignon-ului. Ecouri ale serbării sînt aduse de adierea din jur. Cadavrul nu se mai află în mașină, nu? E oare nevoie de un pașaport ca să treci frontiera spaniolă? Să merg pînă în Andaluzia și să iau un vapor pentru Gibraltar. Nume frumoase, o viață nouă, departe. De data aceasta mă părăsesc pe mine însămi. Pentru totdeauna.

E ACOLO. POARTĂ O VESTĂ DE PIELE DEASUPRA CĂMĂȘII. STĂ înăuntrul braseriei, în fața unei mese de marmură. Pe banchetă se află un pachet înfășurat în hîrtie cenușie, pus de el. Zîmbește cînd mă vede traversînd sala, apropiindu-mă. Să nu mai transmit neliniștea mea și altora. Să mă țin bine.

— Nu ți-ai schimbat pansamentul?

— Nu, n-am găsit un medic.

— Dar ce-ai făcut? Povestește-mi, ai fost la cinema? A fost frumos?

— Da. După aceea am dat o raită și m-am plimbat prin oraș.

Mă țin bine. El a încărcat în acest timp cinci tone de legume împreună cu micul Paul. Turiștii germani, care au adus pardesiul, l-au luat cu mașina lor pînă aici, în fața gării. Le-a luat adresa, pentru ca într-o zi să le poată mulțumi în mod civilizat. Se duceau în Corsica. E minunat în Corsica, o mulțime de plaje. Se uită la mine cu o privire încrezătoare, așezat în fața mea. Are un tren la unsprezece și cinci și se va întîlni cu micul Paul la Lyon. Din nefericire nu-i mai rămînea decît un sfert de oră.

— Te-ai ostenit mult pentru mine.

— Dacă nu voiam, n-aveam decît să n-o fac. Dimpotrivă, sînt foarte mulțumit că te văd din nou. Știi, la Pont-Saint-Esprit, cîrînd lăzile mele, m-am gîndit mult la dumneata.

— Acum mi-e mult mai bine. Totul e în ordine.

Strîmbă din nas și trage o dușcă de bere. Îmi cere să mă așez lîngă el, pe banchetă. Aci îmi pune o mîină pe brațul stîng și îi simt apăsarea blîndă prin mîneca hainei mele.

— Ai prieteni, pe cineva pe care l-ai putea anunța?

— Să-l anunț despre ce?

— Știu și eu, de tot ce se întîmplă.

— N-am pe nimeni. Singurul pe care aș vrea să-l chem nu-l pot chema, e cu neputință!

— De ce?

— Are soție, o viață a lui. Am jurat de multă vreme să-l las în pace.

Desfăcu pachetul adus și-mi dădu pardesiul alb, strîns cu grijă. Apoi îmi spuse:

— S-ar putea ca amintirile dumitale de sîmbătă să se fi încurcat între ele, e un lucru obișnuit cînd ești obosit. Eu, odată, după ce am dormit două ore, în loc să mă îndrept spre Paris, am luat-o în sens invers. Eram cu Baptistin în momentul acela. Cînd s-a deșteptat în culcușul lui, făcusem de-acum o sută de kilometri. Și, pe deasupra, mai susțineam

cu îndîrjire că fusesem la Paris, că acum ne aflam cu adevărat pe drumul întoarcerii. Încă puțin și ei mi-ar fi turtit nasul ca să pună puțină ordine în gîndurile mele. Vrei să bei ceva?

Nu vreau să beau nimic. În buzunarul pardesiului dau peste biletul de avion Air-France, micul meu elefant articulat roz bombon, cinci sute treizeci de franci într-un plic de salarii, factura garajului de la Avignon, precum și alte hîrtii care-mi aparțineau. Zîmbetul Gibbs mă observă și cînd ridic ochii spre el, ca să-i mulțumesc și să-i spun că toate erau într-adevăr ale mele, am citit în ochii lui o prietenie îngrijorată, atentă, în clipa aceea, prin toată zarva braseriei, prin vuietul inimii mele, am auzit din nou, puternică, minunată, vocea maicii superioare.

Iar maica superioară îmi spunea că nu eu l-am ucis pe Maurice Kaub, că nu sînt nebună, nu, deloc, Dany, că am trăit într-adevăr ceea ce știam, că mă află cu adevărat prima dată în seara aceea în acel oraș unde, deodată, mi se părea că toate lucrurile s-au iluminat, iar orchestrele făceau un zgomot asurzitor. Adevărul despre acest sfîrșit de săptămînă îmi apără atît de brusc, încît începui să tremur. Ideile se înlănțuiau atît de repede încît probabil că mă schimbasesm la față. Zîmbetul Gibbs se mira și el, fericit.

— La ce te gîndești, spune-mi? Ce-ți produce o plăcere atît de mare?

Nici nu știam cum să-i explic. Atunci l-am sărutat apăsător pe obraz, i-am luat mîna în mîna mea bandajată și am strîns-o pînă ce am simțit că mă doare. Dar nu mă doare. Mă simt bine. Sînt eliberată, sau aproape. Zîmbetul meu înlemni. Mi-a venit ceva în minte, tot atît de orbitor ca și restul: sînt urmărită, în clipa asta sînt pîndită, trebuie să fi fost urmărită încă de la Paris, pentru ca toată povestea să se poată împlini.

„Dany, micuța mea, îmi spune maica superioară, există o

șansă ca să fi fost pierdută din ochi, pentru că altfel ai fi moartă pînă acum. Cineva îți vrea moartea, tot n-ai înțeles?”.

Trebuie să-l îndepărtez pe Zîmbetul Gibbs.

— Să plecăm, vrei? Te însoțesc. Nu care cumva să pierzi trenul.

Mă ajută să îmbrac pardesiul. Mă uit în geantă ca să mă asigur că nu m-am înșelat. Nu, acum nu mă mai înșel. O nouă teamă. Afară, Zîmbetul Gibbs mă cuprinde cu brațul lui, plin de încredere, și mă bate gîndul că-l expun acelorași primejdii ca pe mine. Nu mă pot împiedica să întorc capul. Mai întîi spre Thunderbird-ul parcat lîngă braserie, apoi spre această stradă lungă, dincolo de ziduri, pe unde am venit azi după-masă și care acum strălucește toată de lumini.

— Ce se întîmplă?

— Nimic, priveam, nimic.

Simte cum îmi trec brațul stîng în jurul mijlocului lui și rîde. Sala de așteptare a gării. Un bilet de peron. Un tunel subteran și apoi peronul. Mă întorc tot timpul. Călători necunoscuți, chipuri închise asupra propriilor lor griji. E anunțat, la un difuzor, trenul lui Gibbs. În depărtare, se mai aude muzica balului. El mă ține cu brațul în fața lui și îmi spune:

— Știi ce-o să facem? Mîine seară voi fi la Paris, într-un hotel la care trag de obicei, în strada Jean-Lantier. Vreau să-mi promiți că-mi vei telefona acolo.

— Îți promit.

— Ai cascheta mea?

E în geantă. Pe marginea ei interioară îmi scrie un număr cu un pix și apoi mi-o dă înapoi. Apoi, în timp ce trenul sosea din spatele meu, fluierînd și înaintînd de-a lungul peronului, într-un zgomot asurzitor, mi-a spus ceva pe care nu l-am înțeles, clătina din cap, m-a cuprins pe după umeri și mi i-a strîns puternic în mîinile sale mari. Gata. În timp ce dispărea

din viața mea, aplecat peste fereastra vagonului ca să-mi facă un ultim semn cu brațul, brun, zîmbitor cum îmi plăcea mie, de pe-acum departe și pierdut, îmi amintesc de angajamentul pe care mi l-am luat de a-i ajuta pe el și pe prietenul său Laventure să devină miliardari. „Nu care cumva să pierzi cascheta, îmi șoptește maica superioară. Iar pentru că te-ai hotărît să nimicești tot ce s-a pus la cale împotriva ta, fă-o repede.”

Pe trotuar, în fața gării, încep cu biletul acelui avion pe care nu l-am luat niciodată. Îl rup în bucățele, observînd fără încetare piața din jurul meu. Îmi repet, ca să mă liniștesc, că probabil mi s-a pierdut urma de multă vreme, dar sînt sigură de contrariul. Simt chiar cum apasă asupra mea greutatea unei priviri nemișcate, necruțătoare.

Ajung la Thunderbird, o voi folosi încă o dată, o ultimă dată. „Nu te întoarce acolo”, mă imploră maica superioară. Străbat străzi iluminate, în jurul unor piețe în sărbătoare. Trebuie să întreb din nou care e drumul spre Villeneuve. În retrovizor observ mașinile din urma mea. Mulțimea, muzica mă liniștesc. Atîta vreme cît mă aflu printre alții, nu e nicio primejdie, sînt sigură.

Și la Villeneuve e bal. Mă opresc la același bar-tutungerie de adineauri. Cumpăr un plic mare imprimat și un timbru. Mă întorc la mașină ca să scriu, în zarva serbării, cele cîteva cuvinte ce vor fi necesare în caz că voi muri. Lipesc plicul și mi-l adresez mie, în strada Grenelle. Îl pun la o cutie poștală din piață. Mi-e teamă, dar nimeni nu mă urmărește prin mulțime.

Șoseaua întinsă spre Abbaye. Acum, la fiecare cotitură, pot vedea două faruri în urma mea. Portalul e tot deschis. Opresc în alee și sting luminile. Farurile trec, se depărtează. Aștept să mi se mai potolească inima. Plec din nou și opresc în fața casei cufundată în beznă. Verific dacă n-am lăsat nimic

al meu în mașină. Șterg cu multă atenție volanul și tabloul de bord cu fularul meu. Părăsesc Pasărea Furtunii astfel cum am luat-o la Orly, cu o teamă ce mă sugrumă și-mi încetinește toate mișcărilor. „Nu intra, Dany, nu intra”, mă roagă maica superioară. Dar eu trebuie să intru, să distrug cel puțin fotografia aceea lăsată pe perete și să-mi iau înapoi îmbrăcămintea. Ușa. Aprind lampa din vestibul. Așa e ceva mai bine. Îmi dau cinci minute ca să aranjez totul la loc și să ies. Respir.

Mă aflu în pragul camerei cu canapea de piele, când aud mișcând ceva. Nu urlu. Chiar dacă aș vrea, tot n-ar ieși niciun sunet din gura mea. Lumina se află în spatele meu și am în față o încăpere în beznă. „Pușca, îmi spune maica superioară. Ai lăsat-o pe canapea. Dacă el se află în întuneric, n-a observat-o încă.” Rămân înțepenită, mută, cu niște picioare de plumb. Un alt zgomot, mai apropiat. „Dany, Dany, pușca!” strigă în mine maica superioară. Încerc cu disperare să-mi amintesc locul canapelei în cameră. Las să-mi cadă geanta, ca să-mi eliberez brațul sănătos. Deodată, foarte aproape de mine, simt un suflu, un fel de gîfuit disperat. Trebuie să ajung...

PUȘCA

Eu, Caravaille, m-am urcat în mașină și m-am dus la vila Montmorency. Nu cunoșteam casa. Mi-a deschis Anita. Plîngea. Mi-a spus că a tras trei focuri de carabină într-un bărbat și că poate mai trăiește încă. N-a avut curajul să-l mai privească. Am coborît la subsol. Era o pivniță transformată într-o sală de arme. Erau acolo niște ținte de plută. Pașii îmi erau grei. Sînt un om greoi. Merg precum vorbesc, cu oarecare încetineală îndărătnică. Lumea socotește că e vorba de o siguranță de sine. Nu e însă decît ritmul singelui meu, astfel curge el prin vine.

Am văzut omul întins pe jos și carabina lîngă el. Mă pricep bine la arme. Altădată fusesem un bun vînător. Era o Winchester cu repetiție, calibrul 7,82 cu țeava ghintuită. Viteza de plecare a gloanțelor este de 700 metri pe secundă. Deci nu mai putea fi viu. Dacă una din cele două lovituri primite l-ar fi nimerit în cap, n-ar mai fi rămas nimic din el.

M-am aplecat mai întîi asupra carabinei. Pierdusem orice speranță de a reveni la un trai normal. Nu mai știam ceea ce este normal. Dacă Anita ar fi folosit o armă automată, aș fi chemat neîntîrziat poliția. Aș fi făcut în așa fel încît să se creadă că-i vorba de-un accident. Dar, la Winchester, în afară

de garda trăgaciului, se mai află o pîrghie de siguranță care eliberează chiulasa. Trebuie s-o faci să meargă înainte și înapoi între fiecare foc. Cu siguranță că ai văzut lucrul acesta în filmele western, Dany. L-ai văzut probabil pe frumosul erou al filmului cum și-a doborât porția de piei roșii. Anita a văzut și ea, desigur, cum se procedează și numai așa a știut să pună în funcțiune pîrghia de siguranță. A tras de trei ori și nimeni nu va crede într-un accident.

Am examinat trupul. Îl cunoșteam. Omul se numea Maurice Kaub. L-am întâlnit de mai multe ori în societate. Avea două răni în plin piept. I-am descheiat haina de casă ca să le văd. Anita trăsesse de foarte aproape. Am ridicat ochii și am văzut locul unde a lovit al treilea glonte. Era o simplă zgîrietură neagră pe zidul de beton, alături de el. M-am dus și am ridicat o bucată de plumb turtită dintr-un colț al încăperii și am pus-o în buzunar.

Anita plîngea întruna, cu niște sughițuri prostești. Am întrebat-o de ce l-a omorît pe omul acela. Mi-a răspuns că se săturase de ea și că-i fusese amant mai mulți ani de zile. Îl cunoscuse încă înaintea căsătoriei noastre. Am lovit-o peste față încît s-a izbit de un perete. Dădea mereu din cap, învîlmășită în faldurile juponului și rochiei sale roșii. I-am văzut pulpele desfăcute și un colț al chilotului. M-am înfuriat și mai tare. Am apucat-o de păr și de partea de sus a rochiei. Am ridicat-o în picioare și am lovit-o din nou. Mi-a spus că mă roagă s-o las. Am ridicat-o iar și am plesnit-o cu palma deschisă. Am rămas s-o privesc multă vreme prăbușită la picioarele mele, cu fruntea. Lipită de podea. Continua să plîngă cu toate că o amețisem. Am luat-o de subsuori și am obligat-o să urce scara. Îi curgea sînge din nas. Am sprijinit-o pînă în camera în care dumneata ai bătut după aceea la mașină. Am împins-o într-un fotoliu. Am deschis ușa camerei învecinate ca să caut apă și am văzut pe un perete fotografia

Anitei goală. Am plîns în picioare în fața aceluia perete. Mă gîndeam la fetița mea, pentru că viața mea începe și se termină cu această fetiță. Trebuie să mă înțelegi, Dany. De cînd s-a născut ea cunosc, în sfîrșit, o dragoste nețărnută, neîmpărțită cu nimeni, complet fanatică și am aflat ce este absolutul. M-am hotărît să te ucid, mai ales pentru a-mi apăra fetița. Orice altă explicație n-are nicio valoare fără a o cunoaște pe aceasta.

Tot restul a fost pus la cale în funcție de ceea ce știam despre dumneata. Te supraveghez de mult mai multă vreme decît îți închipui. Te supraveghez din ziua în care te-am văzut prima dată la agenție, cînd ai semnat angajamentul. Păstrez amintirea, poate neadevărată, că în ziua aceea purtai o rochie de un galben foarte deschis, care semăna cu părul dumitale. Te găseam frumoasă, chiar emoționant de frumoasă. Te uram. Sînt un încornorat foarte informat, Dany. Știu totul despre destrăbălările soției mele, dinaintea căsătoriei, în acel mic apartament de pe strada Grenelle, în care am intrat acum cîteva seri. Îi cunosc pe toți bărbații mai zvelți, mai frumoși decît mine, cărora ea le-a cedat. Știam de bunăvoința cu care îi împrumutai apartamentul ca s-o lași să se înjosească. Iată de ce uram și mai mult înfățișarea dumitale de fată sănătoasă care își poartă capul sus. Pentru mine erai o permanentă aducere aminte a tot ceea ce doream să uit, făceai parte din visele mele monstruoase de gelozie. Erai un monstru.

Te priveam întotdeauna pe furiș, Dany. Pe furiș, dar cu lăcomie. Priveam mișcările mîinii dumitale stîngi. Am fost întotdeauna de părere că stîngacii sînt nebuni, răi și prefăcuți, ca și aceia care își rod unghiile. Probabil că atunci cînd erai în fața mea mă batjocoreai cu un uriaș rîs interior, la gîndul tuturor ticăloșilor care au distrus-o pe Anita, care au aplecat-o în fața lor ca s-o terfelească în toate felurile. În realitate, eu eram cel ce înnebunea. Fără îndoială că ea mă mai înșela încă

și dumneata, desigur, știai. Ea trebuie să-ți fi spus lucrurile dezgustătoare cu care se îndeletnicește omenirea și că eu nu sînt decît un molîu greoi. Nu-ți puteam face nimic, dar aș fi vrut să ajungi tot atît de decăzută, să fie distrusă perfecțiunea acelor trăsături regulate, a vorbirii, a mersului dumitale.

Anul trecut am aflat josnica aventură care le întrecea pe toate. Am întîlnit, Anita și cu mine, foarte tîrziu, într-un restaurant, un tînăr de vîrsta ei, tot atît de subțirel, tot atît de plin de el, așa cum sînt toți. De cînd o am pe Anita, îi urăsc pe tineri. I-aș zdrobi cu mîinile mele, fără nicio remușcare, dacă faptele mele ar putea rămîne nepedepsite. Pe toți. Sau i-aș forța să se lase tratați de ceilalți bărbați ca niște cocote. Nimic nu mă bucură mai mult ca atunci cînd aflu de la Anita că un actor, pe care Anita sau cea mai tîmpită dintre dactilografele agenției îl găsesc irezistibil, nu-i decît un biet pervertit. Caut să mă conving că pentru a se oferi ca obiect de plăcere cu atîta bunăvoință, toți trebuie să fie la fel. Văzînd băiatul, Anita a pălit deodată. Mîna pe care ea i-a întins-o, ca și cele cîteva cuvinte ce i le-a spus, erau pătrunse de un freamăt. Începusem să mîncăm. Pe el îi vedeam într-un grup, la o altă masă, rîzînd, agitîndu-se, aruncînd din cînd în cînd, pe furiș, cîte o privire spre noi, spre Anita. Am plătit imediat și ce nu mîncasem și am tras-o pe Anita în mașina parcată în strada Quentin-Bauchard, aproape în fața cinematografului unde văzusem mai înainte un film vesel pentru persoane triste și am bătut-o. Mi-a mărturisit astfel cele petrecute în seara aceea, dinaintea căsătoriei noastre, cînd a băut împreună cu dumneata și cu doi băieți – dintre care unul era cel din restaurant. Mi-a spus că, ieșind din local după miezul nopții, v-ați dus cu toții la dumneata acasă să mai beți un ultim păhărel. Mi-a povestit că la un moment dat, în timp ce se oferea unuia, îl îmbrățișa pe celălalt ticălos – iar acesta încerca să obțină același lucru de la dumneata. Mi-a

spus că ai luat-o la înjurături, că ai fugit din propriul dumitale apartament, părăsind-o în mâinile lor. Repeta într-una, plîngînd – și știam că nu minte: „Îmi pierdusem capul, nu mai știam ce fac. Dany nu bea, nu face dragoste, se mîndrește că n-are niciun defect și că n-are nevoie de nimeni, dar te lasă baltă și pleacă cu primul prilej. Ea nu s-a gîndit nicio clipă la mine, înțelegi, a plecat, iar eu eram beată, atît de beată.” Am așezat-o pe Anita într-un taxi și m-am întors la restaurant. Băiatul era tot acolo. L-am așteptat afară și l-am urmărit după aceea pe Champs-Élysées, ținîndu-mă la o sută de metri de el; nu mă vedea și era cu o față blondă, îndrăgostită cum sînteți voi toate. A condus-o pe jos la el acasă, în strada La Boétie. Se opreau adesea ca să rîdă în fața unei vitrine neluminate, sau să se îmbrățișeze ca niște porci sub privirile ultimilor trecători. I-am ajuns în culoarul imobilului în care au intrat. L-am lovit mai întîi pe el, pe urmă pe ea, care n-avusese timp nici să-și revină din surprindere și să țipe. Am ridicat-o în brațe leșinată, iar pe el, care se clătina pe picioare amețit, l-am împins în sus, pe scară. L-am amenințat că-i sugrum dacă strigă după ajutor. M-a lăsat să intru, paralizat de frică, într-un apartament mare de la primul etaj. Am așezat fata blondă pe podea și am închis ușa. L-am lovit din nou pe băiat, care începuse să discute. Îl țineam de partea din față a hainei sfișiate, rezemat de un zid, și-l loveam cu toată puterea, cu palma deschisă. Apoi, cum era pe jumătate leșinat, i-am dat jos pantalonii odată cu chiloții înflorați, l-am tîrît cu mine în altă cameră, căutînd ceva cu care să-l umilesc mai rău, în ochii prietenei lui.

Cred că se ruga de mine, spunîndu-mi domnule, n-avea nici curaj, nici cea mai mică reacție de apărare, era o larvă dezgustătoare și se pare că această slăbiciune dezgustătoare a stins mînia din mine. L-am aruncat pe un scaun într-o bucătărie. I-am ridicat capul, ținîndu-l de bărbie, îi curgea

sînge din urechi și din nas. I-am vorbit. Nici nu mai știu ce i-am spus. În orice caz, el nu mă putea înțelege. Nimeni nu mă putea înțelege. M-am întors lîngă fată, în cealaltă cameră. Și ea îmi spunea domnule. I-am astupat gura cu mîna stîngă și i-am sfîșiat toată partea din față a îmbrăcăminte, în picioare, lîngă același perete unde-i doborîsem iubitul. Mă privea de foarte aproape, cu niște ochi imenși, plini de lacrimi. Era blîndă și moartă de frică, ca un copil. I-am dat drumul, Dany. Nimeni nu mă poate înțelege. Nu știu cum, dar m-am pomenit la mine în mașină, pe strada Quentin-Bauchard, plîngînd, cu capul pe brațele sprijinite de volan. Nu mai plînsesem decît de doua ori din adolescență. În seara aceea și vinerea trecută lîngă fotografia aceea josnică a soției mele. Poți înțelege, Dany?

Am aflat în aceeași noapte despre călătoria dumată la Zürich, precum și alte trădări ale Anitei, de la căsătorie înapoi. Totuși, de Kaub nu mi-a vorbit. Am rămas multă vreme singur, lîngă fetița mea adormită. Apoi m-am îndopat cu somnifere, am dormit un somn plin de prezența fetei, pe podea, lîngă leagăn. A doua zi am făcut tot ce am putut ca să-l întîlnesc pe tînărul bătut de mine, într-o cafenea din apropierea locuinței lui. Era umflat de lovituri, dar vorbea tare în fața unui biet suc de roșii, fiindcă știa că acum mă temeam eu de el. I-am semnat un cec. Mi-a spus că sînt nebun, că ar trebui să fiu închis. I se zărea rîsul între două petice de leucoplast. M-am umilit cerîndu-i să-mi povestească ceea ce se petrecuse cu soția mea în seara aceea de mai. Cel mai îngrozitor e faptul că n-avea decît niște amintiri trunchiate, lipsite de orice interes pentru el. Îmi spunea că, la urma urmei, îi plătesc pentru că s-a culcat cu nevastă-mea. Se întreba cu voce tare dacă trebuie să împartă banii cu celălalt prieten.

Tot restul zilei, nu m-am gîndit o clipă la lucrul meu.

Răsuceam tot timpul în minte, transpirînd din cap pînă-n picioare, mărturisirile Anitei. Printre diferiți bărbați, figura cel puțin unul pe care-l cunoșteam și pe care aveam posibilitatea să-l pedepsesc, îți mai amintești de desenatorul acela, brun, cu înfățișare de toreador, numit Vitta, Jacques Vitta, și care a părăsit agenția noastră scurtă vreme după ce avusese un accident de mașină? Adevărul e că în seara aceea, l-am așteptat și pe el, în fața marii clădiri unde locuia, la Bougival. La început, era ora șapte și soarele, în apus, își oglindea în Sena para razelor strălucitoare. Niște copii, trei sau patru, au venit să se joace pe lîngă mine. Le-am prins mingea în zbor. Am vorbit cu ei. Apoi, am rămas singur și orele se scurgeau. Fumam, mă plimbam ținîndu-mă departe de un șir de felinare. Era trecut de miezul nopții, cînd Vitta a sosit în Citroënul lui de 2 CV, singur, și s-a garat într-un parking. Cînd m-a văzut apropiindu-mă, a înțeles numaidecît ce căutam acolo. Nu voia să iasă din mașină și se agăța cu disperare de portieră. Atunci, am apucat mașina cu ambele mîini și am răsturnat-o. Au început să se deschidă ferestre în imobilele din apropiere. Se auzeau glasuri vorbind în noapte. L-am tras pe Vitta afară dar el era cu mult mai înfîpt ca cealaltă lichea; a încercat să-mi dea lovituri sub centură, dar l-am doborât, l-am ridicat, l-am lovit cu niște palme puternice, trîntindu-l pe iarbă, pînă mi-am dat seama că eram gata să-l omor. M-am întors apoi acasă. În noaptea aceea am dormit tot pe jos, lîngă fetiță. După două sau trei zile l-am primit pe Vitta în biroul meu ca să-și prezinte demisia. A refuzat cecul. M-a pus să-i plătesc portiera și o aripă la mașină, dar pentru bătaie n-a vrut să ia nimic. Fusesse cu nevastă-mea de cinci sau șase ori într-un hotel din strada Passy. A făcut un gest obscen, spunîndu-mi că s-a folosit de ea ca de ultima femeie de stradă și că acum nu-l mai interesează. Mă auzi, Dany?

Mai mult decît pe oricine altcineva, pe dumneata te uram.

Mă străduiam să nu te mai privesc în timpul ședințelor de luni dimineață. Mă împăcasem cîtva timp cu ideea de a te concedia. M-au oprit însă două motive: îmi trebuia, de ochii colegilor dumitale, pretextul unei greșeli profesionale, pe care probabil că n-o puteai săvîrși; apoi, fiindcă ai fi intrat îndată după aceea la o agenție și mi-ai fi ieșit din nou în cale, ridicată în grad, cu mai multă putere asupra vieții decît ai azi. Am ales, deci, așteptarea.

Lunile au trecut. O supravegheam pe Anita, credeam că o supraveghez bine. Îmi închipuiam că cele cîteva zile de care ți-am vorbit au vindecat-o să ne mai facă să suferim. O iubeam. Am iubit-o întotdeauna. Știu ce vorbește lumea din agenție. Că din primul moment, a intrat aici ca să rămînă însărcinată și să se căsătorească astfel cu patronul. Nimic mai adevărat, Dany. Ea n-are nevoie de nimeni ca să devină bogată și să obțină în societate poziția pe care ar fi dorit-o.

Dimpotrivă, ea mi-a respins toate avansurile, nu o interesam. A ieșit de cîteva ori cu mine. Mergeam să cinăm împreună. Îi vorbeam de copilăria mea, de frica pe care o aveau de mine ceilalți copii, încercam s-o impresionez prin amintiri care scoteau în relief forța mea fizică. Ea mă găsea pur și simplu prea mare, prea gras și căska întruna. Cînd ieșeam din restaurant, care nu-i făcea nicio plăcere, nu mai știam ce să fac cu ea. Nu știu să dansez, nu cunosc niciunul din localurile la modă. O conduceam înapoi la maică-sa, pe bulevardul Suchet. Apoi, luam oricare altă femeie plătită, ca să-mi potolesc dorința pe care o aveam de ea. Vreau să mă înțelegi. Prima dată cînd am văzut-o, am luat-o cu forța, într-o sîmbătă după-masă cînd am venit să lucrăm singuri la agenție. Niciodată n-am izbutit mai bine, pentru că în ziua aceea a fost concepută Michèle, iar după opt luni m-am căsătorit cu Anita. Știi că, cel puțin înainte de căsătorie, avea o atracție amoroasă pentru mine, chiar dacă nu era vorba decît de

descoperirea că un bărbat de talia mea, de greutatea mea, e diferit de ceilalți. La început, cînd o primeam la mine, se dezbrăca cu mișcări înfrigurate, șovăitoare. Pe cît era de vioaie și de sigură de ea în restul zilei, arătînd în mod vizibil un rar instinct de dominare, pe atît erau de naive și stîngace manevrele ei de a mă regăsi în aceeași supunere brutală ca la prima noastră îmbrățișare. Toată nenorocirea Anitei constă tocmai în aceasta. E atrasă în mod irezistibil de ceea ce o înfrînge. Taina afecțiunii pentru Maurice Kaub era faptul că o putea strivi fără încetare, speria, obliga la fapte pe care nu le dorea – fotografiile dumitale, Dany, nu sînt decît un palid exemplu – iar el nu se dădea înapoi de la nimic pentru a o menține în puterea lui. Cele două focuri de carabină în pieptul unui om m-au răvășit pentru că reprezentau o amenințare pentru viitorul Michèlei și am bătut-o pe Anita în subsolul acela și pentru faptul că mai descoperisem încă un nemernic în viața ei, care mă luase drept ceea ce sînt de fapt, un încornorat. Dar asta a fost tot. Eram fericit că bărbatul murise, eram fericit că pentru a ne descotorosi de această crimă trebuia să te ucid și pe dumneata. O iubesc pe Anita. O iubesc cu aceeași afecțiune cu care o iubesc și pe fetița mea, pentru că știu, împotriva părerii celorlalți, că în realitate, ea singură e o fetiță nefericită. Te asigur că nu mi-a trecut nicio clipă prin minte, și nici nu-mi va trece vreodată, ideea de a o părăsi, de a o lăsa să fie închisă după gratii, să îndure singură ispășirea.

Cînd m-am întors la ea, vineri, în camera în care te-am adus mai tîrziu, încetase să mai plîngă. Am vorbit îndelung împreună. Și-a încolăcit brațele în jurul gîtului meu, și-a lipit fața de fața mea. Mi-a povestit cu un glas monoton legătura ei cu Maurice Kaub, pe care-l întâlnea uneori după căsătoria noastră, și la care se întorcea mereu. A tras în el pentru că avusese pușca la îndemînă, în timpul unei certe, pe cînd el se

pregătea să plece la Villeneuve-lès-Avignon, unde urma să se vadă cu altă femeie. Din tot ce-mi povestea, nu vedeam cum avea să scape din mâinile poliției. Mi-a spus că la întâlnirile cu Kaub fusese întotdeauna extrem de prevăzătoare, din cauza mea. Se vedeau la el, atunci cînd toți servitorii erau plecați – cum fusese cazul și în acest week-end – și își dădea întotdeauna un alt nume pentru lumea din afară, atunci cînd era cazul, și anume al dumitale. Iată, Dany, sînt un om greoi la vorbă și în mișcări, dar gîndesc foarte repede. În momentul acela era patru și un sfert. Ea îmi telefonase la birou, la ora trei, ca să-mi ceară plîngînd să vin la vila Montmorency. Kaub era mort de o oră și jumătate. Mi-au mai trebuit cîteva minute ca să imaginez, cel puțin în linii mari, combinația care ne-ar putea salva. Cred că te-am făcut să înțelegi destul de bine că de soarta dumitale nu mă îngrijeam. Toate gîndurile mele erau îndreptate spre factorul timp. Într-o carte, Alice în țara minunilor, timpul este unul dintre personaje. Din clipa aceea m-am străduit să-mi fac din timp un aliat, împotriva dumitale și a celorlalți, fiind preocupat numai de el.

La început m-am gîndit să amîn pentru cei însărcinați cu ancheta momentul morții lui Kaub, să cîștig cîteva ore care să-mi aparțină numai mie, ca niște pagini albe, pe care să pot scrie un alt adevăr decît cel adevărat. Aceasta presupunea, în primul rînd să nu se poată face o autopsie mai devreme de cîteva zile. Trebuia să ascund cadavrul lui Kaub, pînă ce nu se va mai putea stabili ora morții, decît cu aproximație. Pe de altă parte, el trebuia să mai continue să trăiască într-un fel, înainte de a muri a doua oară. De aceea am mutat locul crimei de la Paris la Villeneuve. Kaub voise să meargă acolo. Ei bine, va merge, între lucrurile lui am găsit un bilet de avion. La Avignon trebuia să scoată Thunderbird-ul lăsat într-un garaj. Telefonase de dimineață, în prezența Anitei, ca să știe dacă mașina era gata. Va trece s-o ia. Am cerut să mi se descrie

întocmai casa de la Villeneuve. Anita fusese acolo de două sau trei ori, cu prețul unor minciuni pe care nici nu mă mai lăsa inima să i le reproșez. Spunea că vila e destul de izolată, dar că pe același drum, se mai află și alte proprietăți. Era sigură că dacă se vor trage trei focuri de carabină, dar de astă dată nu în subsolul de beton, ci într-o cameră cu ferestrele deschise, vecinii vor auzi și vor putea apoi depune mărturie. Nici nu-mi trebuia mai mult.

Am scotocit repede în camera în care ne găseam, apoi în camera pe care Anita mi-o arătase ca fiind aceea a lui Kaub. În acest timp, ideile se înlănțuiau singure. Descopeream simultan personalitatea acelui om, precum și ceea ce aveam de făcut, pas cu pas, pentru a trece răspunderea morții lui asupra cuiva situat la o mie de kilometri de acolo. Anitei nu i-am spus nimic, căci ar fi trebuit să pierd un timp prețios pînă aș fi convins-o. N-am pus-o la curent cu planul meu decît puțin cîte puțin, în timpul nopții, pe măsură ce aveam nevoie de ea. I-am spus numai la urmă că și dumneata va trebui să mori. Îi dădeam impresia că acționez cu mare convingere și că mergeam la sigur, ca de obicei. Cînd am părăsit vila Montmorency rămăsese să mai pun la punct unele mici amănunte. Cel mai grav era acela că, în afară împrumutării numelui dimitale de către Anita, în împrejurări destul de confuze, nu te mai lega de Kaub decît un singur fir. Iar în momentul acela nici nu-mi dădeam seama cum putea fi exploatat. Anita, povestindu-mi legătura cu el, mi-a vorbit de unele clișee pe care le făcuse la dumneata, fără să știi, la cererea lui Kaub, cu un aparat care nu era decît un moft amuzant pentru amatorii de miniaturizare și care nu era mai mare ca o brichetă. Mi-a spus că el se ocupa adesea cu acest „fel de idioții” și că știa să scoată maximum dintr-o imagine prinsă în condiții proaste. Își amintea totuși că, exceptînd un singur clișeu reușit, luat într-o dimineată, în plină lumină,

cînd erai fără ochelari și deci putea să îndrăznească mai mult, toate clișeele erau fie întunecate, fie lăsau să se vadă în mod evident abuzul al cărui obiect erai – deci de nefolositor, chiar periculoase pentru planul pus la cale de mine. În plus, Kaub le luase cu el la Villeneuve și Anita nici nu era sigură că le păstrase. L-ai întîlnit pe Kaub o singură dată, înaintea căsătoriei noastre, dar cu totul din întîmplare, în culoarul imobilului duminică, în timp ce te întorceai acasă, iar Anita ieșea pe ușă împreună cu el. Kaub s-a interesat destul de mult de dumneata, pînă s-o hotărască pe Anita să facă acele fotografii noaptea cînd rămînea să doarmă la dumneata – din simpla nevoie de a o înjosi pe ea – dar, din cîte își amintea Anita, nu i-ai dat nicio importanță.

Am lăsat cadavrul lui Kaub în sala de tir, pe care am încuiat-o. Am adunat la el în cameră toată îmbrăcămintea pe care o purtase în ziua aceea. Am păstrat la mine portvizitul lui, împreună cu mai multe hîrtii, dintre care o rețetă de digitalină, adresa unui garaj din Avignon și biletul de avion cu destinația Marsilia-Marignane. I-am dat telefonul la abonații absenți pînă la sfîrșitul week-end-ului. Am lăsat-o pe Anita în casă, cu cheile lui Kaub, ca să închidă peste tot la plecare. I-am spus că am să te aduc acolo, ca să te țin izolată timp de o noapte, precum și pretextul pe care-l voi folosi în acest scop. I-am spus să distrugă din sertare, fără alegere, orice ar fi putut da de bănuiră că locuința n-ar fi fost a noastră. Ea era sigură că știa adevărata noastră adresă. Dar mă interesa prea puțin ce vei gîndi, din moment ce tot urma să fii moartă, a doua zi.

I-am spus Anitei că îi voi telefona după jumătate de oră, din bulevardul Mozart. Ea trebuia să se îmbrace pentru festivalul filmelor publicitare, unde hotărîsem să ne ducem. Aveam să-i descriu la telefon felul cum vei fi îmbrăcată în seara aceea, ca să-și pregătească și pentru ea o îmbrăcăminte asemănătoare. Nu înțelegea de ce. Era palidă, lacrimile i-au

lăsat dire de rimel pe obraz. Parcă ar fi fost mînjită. I-am spus că acum trebuia să fie frumoasă, firească și să nu se dea de gol.

Mi-am reluat mașina din bulevardul Trembles, la cincizeci de metri de poarta lui Kaub, și m-am întors de-a dreptul la agenție. Pe drum, mi-am aprins prima țigară din momentul cînd plecasem. Acum era aproape de ora cinci. La birou am căutat să scap de Muchet, care voia să-mi arate cu orice chip o serie de anunțuri. A fost bunul de tipar cel mai ușor obținut în toată cariera lui de incapabil. L-am împins pur și simplu afară din cameră. Am luat un orariu aerian din sertarul biroului meu. Am notat orele de plecare și sosire de care aveam nevoie în cursul nopții. Am chemat secretara prin interfon și i-am cerut să trimită la mine acasă, seara, după bilete de avion Swissair, în direcția Geneva, cu decolarea a doua zi la ora 14. I-am mai cerut să pună la punct dosarul Milkaby. Apoi am băut un pahar de alcool – cred că vodcă – și m-am urcat cu un etaj mai sus, în biroul dumat. Era prima dată cînd intram în această încăpere de cînd stăteai acolo. Nu te aflai în cameră și m-am gîndit să cer să te cheme. Apoi mi-am spus că ar fi fost inutil să-ți atrag atenția. Am profitat de această absență ca să cercetez locurile, să deschid sertarele și să umblu în geanta lăsată de dumneata pe birou. Eram, bineînțeles, în căutarea unei idei care ar fi putut fi cuprinsă în planul meu, dar te căutam mai ales pe dumneata prin intermediul obiectelor acestea de fiecare zi. Cu cît întîrzi ai, cu atît mă temeam mai mult de clipa întîlnirii. Nu mai știam în fața cărui fel de femeie mă voi găsi. Am privit pardesiul alb, agățat pe un umeras, de un perete. L-am atins. Mirosea a parfumul folosit de Anita, ceea ce la început m-a surprins și nu mi-a plăcut, dar apoi m-a încurajat. Dacă, dintr-o întîmplare, s-ar descoperi același pardesiu în vila Montmorency sau la Villeneuve – Anita îl însoțise acolo pe Kaub în timpul săptămîinii – s-ar putea atribui acest lucru tot

atît de bine trecerii dumitale pe acolo, ca și a ei. Dar în jurul aceluia pardesiului, mai simțeam și altceva în camera aceea, nedefinit dar în același timp foarte pregnant, care mă apăsa mai mult decît tot restul, și chiar mă înspăimînta. Acum cred, Dany, că era vorba de presimțirea a tot ceea ce avea să mi se îndeplinească, în ciuda tuturor eforturilor mele – acea goană îndelungată fără somn, pînă aici, prin întuneric și lumină, o goană plină de obsesii pe care le port în mine dintotdeauna. Ființa cu părul de culoare deschisă care a deschis brusc ușa mi-era cu desăvîrșire străină, n-o mai văzusem niciodată. Niciuna din trăsăturile dumitale, Dany, niciun gest, nicio intonație a vocii, în biroul acela însoțit, care mi se părea că îl ocup eu cu totul, nu se potrivea cu imaginea pe care mi-o făcusem despre dumneata. Erai prea aproape, prea prezentă, nu mai știu. Dădeai dovadă de o siguranță de sine atît de mare, încît m-am îndoit că trăiam într-adevăr ceea ce știam că trăiesc. Mă jucam cu un mic elefant articulată. Îmi dădeam seama că nu-ți scapă niciuna din șovăielile mele, că și în mintea dumitale se înlănțuiau tot felul de idei, pe scurt, că erai vie. Să-mi fac jocul, după planul meu, cu Maurice Kaub, era simplu. Puteam, ca pe un obiect, să-l deplasez, după dorință, în toate felurile și chiar să-l fac să trăiască în orice fel, deoarece era mort. Dumneata, printr-un paradox și mai mare, erai o abstracție totală. Dispuneai de zece milioane de gesturi neprevăzute, fiecare dintre ele putînd să-mi aducă pieirea.

Am ieșit. M-am întors pentru că uitasem un lucru important: nu trebuia cu niciun preț să-i pui la curent pe colegii cu acea seară de lucru la mine acasă. M-am dus la contabilitate, unde am luat bani numerar din seiful meu personal. Mi-am îngărmădit un teanc mare de bancnote chiar în buzunarul hainei, așa cum făceam și altădată, cînd aveam douăzeci de ani, în timpul războiului. Războiul m-a făcut să descopăr singurul talent pe care-l am, acela de a putea vinde

orice, oricui, chiar și ceea ce se capătă cel mai ușor și mai ieftin: vîntul. O dactilografă nouă – nu-i cunosc numele – mă privea cu niște ochi cășcați. I-am cerut să-și vadă de treaba ei. Am telefonat secretarei mele să-mi pună în mașină dosarul Milkaby, un top de hîrtie de bătut la mașină și indigouri. Te-am văzut trecînd pe culoar, într-un pardesiu alb. M-am dus apoi la redacție, de unde se auzea un vacarm pe care-l cunoșteam. Gaucherand împărțea plicurile cu salariile pe luna dublă. L-am cerut pe al dumitale și m-am întors în biroul în care lucrai de obicei. Eram sigur că ai lăsat un bilet ca să explici celorlalți plecarea grăbită.

Cînd am zărit foaia aceea agățată de lampa dumitale, nici nu-mi venea să-mi cred ochilor. Anunțai că vei lua un avion în seara aceea, adică tocmai lucrul pe care urmăream eu să-l fac crezut de ceilalți. Dar ți-am spus, gîndesc repede, Dany, și bucuria mea a fost de scurtă durată. Era vorba de un gest care părea să se înscrie mai mult decît speram în planul meu, dar era în același timp un gest care putea aduce prăbușirea întregii combinații. Intenționam să trimit acel vestit mesaj telefonat la Orly, semnat de dumneata, în care-ți exprimai hotărîrea de a-l întîlni pe Kaub la Villeneuve, în cazul în care acesta pleca acolo. Numai că nu puteai să vrei acest lucru cu trei ore înainte de a ști că el, fără să țină seama de mesaj, va pleca totuși. În fața acestei hîrtii pe care o putea vedea oricine din agenție, mai puteam să aleg între ea și mesajul telefonat. Dar nu pe amîndouă. Dacă nu m-aș fi gîndit la asta, dacă n-aș fi prevăzut golul de timp dintre cele două intenții, care ar fi sărit în ochi pînă și celui mai mărginit polițist, aș fi cîștigat de la început, chiar moartă fiind, Dany. Am ales deci mesajul telefonat. Am împăturit în patru biletul dumitale și l-am pus în buzunar. Nu era adresat nimănui, iar după plecarea avionului lui Kaub, s-ar fi putut să-mi fie de folos cu adevărat. Timpul este și el un personaj, Dany, iar povestea mea și a

dumitale din timpul ultimelor zile nu era decît un duel pentru a-i obține favorurile.

Te-am întîlnit sub poarta de la intrare. Te profilai înaltă, nemișcată, în lumina ce te aureola din spate. Te-am condus acasă, pretextînd că mai aveai să-ți iei niște lucruri, dar în realitate pentru a face cunoștință cu locurile și a putea reveni mai tîrziu. Îmi reamintesc glasul dumitale liniștit în mașină, profilul cu nasul scurt, o bruscă țîșnire de soare care-ți lumina părul. Mă temeam. Cu cît te voi privi și-ți voi vorbi mai puțin, cu atît mai puțin voi cădea pradă aceluia tic-tac străin, neîncetat, pe care-l ghiceam în spatele ochelarilor negri, în spatele acelei frunți netede. Era mai tîrziu decît prevăzusem, atunci cînd am intrat în apartamentul dumitale. Recunoșteam din prima ochire amănuntele mărturisirilor Anitei, toate visele urîte care m-au chinuit. Dispăruseși în baie și am telefonat în bulevardul Mozart. I-am spus pe șoptite Anitei să ne aștepte împreună cu Michèle la vila Montmorency. M-a întrebat cu un glas plin de neliniște: „Cu Michèle? De ce cu Michèle?” I-am răspuns că așa era mai bine. Nu puteam să-i spun mai mult, pentru că auzeam foarte bine mișcările dumitale de cealaltă parte a peretelui. Mă gîndeam că ai să ai mai multă „încredere”, dacă atunci cînd vei ajunge „la noi”, o vei găsi și pe fică-mea, dar nu era vorba numai de acest singur motiv. Aveam nevoie s-o simt pe Michèle lîngă mine. Mă temeam, fără îndoială, că dacă lucrurile vor ieși prost, voi fi despărțit de ea atunci cînd am mai putea fugi în străinătate. Ideea s-a dovedit bună. Anita și Michèle se află acum într-adevăr la adăpost.

Cel mai greu moment a fost acela cînd te-ai întors în cameră. Anita îmi cerea explicații în aparat și eu nu puteam să-i răspund. Trebuia ca, în prezența dumitale, să te descriu, fără să trezesc vreo bănuială. Am răspuns ca și cum ea m-ar fi întrebat: „Sînt șase luni de cînd n-am mai văzut-o pe Dany, s-a

schimbat oare?” Te așezaseși pe brațul fotoliului și încălțai unul după celălalt niște pantofi decolțați, albi. Fusta scurtă a taiorului, scurtă după modă, lăsa descoperite, mai mult decît din belșug, niște picioare lungi, pe care mă miram ca nimeni altul că le descopeream tocmai în asemenea momente. Vorbeam. Cred că glasul meu era cel obișnuit. Mințile mi-erău tot atît de răvășite ca și machiajul cu puțin timp înainte al Anitei.

Pe drumul spre Auteuil te-am trimis să cumperi personal acel flacon de digitalină pentru care aveam o rețetă. Nu știam încă dacă-mi va putea fi de folos altfel decît pentru crearea unei legături între dumneata și Kaub, dar gîndindu-mă mai bine, în timp ce nu erai acolo, mi-am spus că la momentul potrivit, a doua zi dimineăța, flaconul s-ar putea transforma în arma pe care o căutam ca să te suprim. Hotărîsem să dau impresia că, după ce ai transportat cadavrul amantului de la Villeneuve la Paris, în portbagajul Thunderbird-ului său, ai pierdut în cele din urmă orice speranță de a mai putea ascunde crima și că ai hotărît să te sinucizi. Mi se părea că înghițirea unui flacon de digitalină era un procedeu ușor de crezut la o femeie. Pentru mine, această treabă nu prezenta nicio greutate. Era de ajuns să te oblig să înghiți cu forța conținutul flaconului și știam că n-ai puterea să mi te împotrivești.

La vila Montmorency n-ai arătat nicio surprindere, ai intrat la Kaub crezînd în mod evident că te afli la noi – Anitei nu-i venea să creadă, cînd am întîlnit-o la primul etaj, jos începuseși să bați la Remingtonul acela vechi al răposatului stăpîn al casei. Michèle ședea într-un fotoliu cu spătarul înalt, cu păpușa în brațe, pe palier, alături de noi. Acum cînd era și ea aici, mă simțeam foarte bine. Anita mi-a spus: „O cunosc pe Dany mai bine decît tine. Sînt sigură că nu se va lăsa păcălită. Numai că nu poți ști niciodată ce se

petrece în spatele ochelarilor ei negri”. Am ridicat din umeri. Ceea ce mă preocupa pe mine acum era taiorul dumitale alb. Însă faptul că provenea dintr-un magazin căruia îi făceam eu publicitate mă împiedica să telefonez ca să obțin de îndată unul la fel. Iar cel pe care-l avea Anita, cu toate că era la fel de alb, nu-i semăna deloc. Mi-a spus că-l va examina pe al dumitale și că va găsi o soluție. Avea și ea pantofi albi și va ști să se pieptene la fel ca dumneata. I-am spus ce avea de făcut: s-o ducă pe micuță la maică-sa; să cumpere bilete de avion la aeroportul de la Invalides; să se ducă singură la festivalul la care ar fi trebuit să mergem împreună și să-i facă pe ceilalți să creadă că eram și eu acolo; apoi să se ducă să se schimbe în bulevardul Mozart, să ia un taxi pînă la Orly, să se urce într-un avion Air-France care decola la unsprezece și făcea escală la Lyon. Trebuia să ne întîlnim la Lyon. Am pus deci la punct amănuntele acelei întîlniri și apoi cele ale șederii dumitale din seara aceea la noi, singură în toată casa.

Jos, țacănea mașina de scris. Anita mi-a spus că, așa cum te cunoaște, n-ai să te oprești din bătut decît cînd o să înceapă să te doară ochii și că nu erai din acelea care scotocesc în stînga și în dreapta într-o locuință străină. Am preferat totuși să fiu prevăzător. Am topit cîteva pilule somnifere de-ale lui Maurice Kaub în paharul de vin pe care ți l-a pus ea pe masă, împreună cu o gustare rece. Trebuiau puse multe deodată, ca să-și facă efectul, pentru că Anita m-a prevenit că nu bei niciodată mai mult de un pahar. Am pus și eu la întîmplare. Am făcut acest lucru în bucătărie, în timp ce ne credeai plecați. De fapt, atunci cînd Anita ți-a arătat camera unde vei dormi, eu m-am întors în camera mare, ți-am luat din geantă cheile, permisul de conducere și – o idee subită – fularul de mătase turcoaz, apoi am îmbrățișat-o încetișor pe Michèle, care adormise în bucătărie. Am luat o

valiză a lui Kaub, în care îndesasem, sus, hainele purtate de el în ziua aceea și am coborât la subsol.

El zăcea acolo ca o statuie răsturnată, neînsemnat sub lumina unei lămpi puternice. I-am spus în sinea mea că acum el era cel mai prostănac dintre noi doi. Anita și cu mine apăram o singură viață, pe a noastră și pe a Michèlei – iar ea nu fusese niciodată soția mea mai mult ca acum. Ce putea el să-mi răspundă la toate astea? Un biet nătărău, da, un morman de gunoi. Am luat Winchester-ul și l-am așezat de-a curmezișul în valiză. Pe o măsuță am găsit și o cutie de cartușe (30x30), pe care am luat-o cu mine. Am adunat cele două dulii folosite de Anita, după ce am verificat că a treia rămăsese în magazia carabinei. Am încuiat cu cheia ușa camerei și am ieșit afară, în grădină, prin spatele casei. Am găsit-o pe Anita așteptându-mă rezemată de un zid. I-am dat bani și am păstrat toată legătura de chei a lui Kaub. Nu avusesem timp să caut și cheia casei din Villeneuve. Anita m-a sărutat cu buze fierbinți. Mi-a spus că nu o să-mi înșele speranțele și că eram un bărbat credincios, că mă iubea.

Cînd m-am urcat din nou în DS, era mai mult de șase și jumătate. Ultimul lucru din casă pe care l-am văzut în seara aceea a fost o fereastră luminată de la parter, cu chipul dumitale zărit tulbure prin geam, precum și părul dumitale blond. M-am dus pe strada Grenelle. Pe scară n-am întâlnit pe nimeni, am deschis apartamentul și am închis ușa la loc. Am telefonat de aici imediat mesajul la Orly. Am îngrămădit în valiza lui Kaub două rochii, un pantalon negru, rufărie și alte cîteva boarfe găsite în sertar. Am luat și pardesiul alb și un singur cercei, pentru că celălalt fugise sub o mobilă. Șapte și zece. Avionul lui Kaub decola la și patruzeci și cinci. Am mai aruncat totuși încă o privire în baie. Rochia pe care o purtaseși puțin mai înainte se găsea acolo. Am luat cu mine și flaconul dumitale de parfum.

Apoi n-am mai avut ochi decît pentru autostrada sudului, acele ceasornicului ce se îndreptau grăbite spre șapte și treizeci, și indicatorul de viteză care arăta o sută și șaiszeci. Am lăsat DS-ul la paznicul unui parking din fața aerogării. Am încredințat valiza, cu scuze și un bacșiș, celor de la păstrarea bagajelor. Alergam cît puteam de repede. La trecerea prin ușa spre pista de decolare mi s-a înmînat mesajul dumentale telefonic. Am dat o bancnotă de zece franci ca să-și aducă aminte de mine. În Caravelle nu mi s-a cerut numele, dar eu i-am spus în două rînduri însoțitoarei de bord, sub niște pretexte neînsemnate, că mă numesc Kaub, Maurice Kaub și că mă duceam la Villeneuve-lès-Avignon. Am băut o vodcă și am primit un ziar. Un zbor de ceva mai mult de o oră. Am reflectat îndelung. Nu eram cîtuși de puțin preocupat de faptul că nu semănăm cu Maurice Kaub, căci nimeni nu-și va mai reaminti imaginea fizică a unui călător printre atîția alții. Își vor aduce în mod vag aminte de mine sau de anumite cuvinte care sună mai bine, ca Avignon, și asta era de ajuns. În timpul călătoriei, gîndindu-mă că și Anita va juca rolul unei alte persoane și se va găsi în fața unor greutăți cu mult mai mari, fiind vorba de crearea unor amintiri foarte exacte – am inventat trucul acela pur publicitar al pansamentului de la mînă. Sînt unele amănunte ca acesta care rămîn în minte: „Femeia din Thunderbird cu un pansament la mînă”. Am văzut deîndată toate foloasele pe care le puteam trage din această imagine izbitoare, dacă voi alege mîna stîngă. Anita s-ar putea prezenta astfel la un hotel, unde să lase o fișă de identitate, fără să fie obligată s-o scrie cu mîna ei, pentru că dumneata ești stîngace. Pe ea însăși pansamentul nu o stînjenea nefiind stîngace, însăși sinuciderea dumentale va constitui o mărturie a crimei. Nimeni nu se va mira că n-ai lăsat o scrisoare semnată în toată ordinea.

La Marsilia-Marignane se lăsase noaptea. După ce am

obținut valiza, am cumpărat în hol cele necesare pentru un pansament. M-am urcat apoi într-un taxi spre Avignon. Am vorbit șoferului de așa-zisa mea meserie de constructor. Am căzut amândoi de acord asupra mizeriei celor ce trăiesc în locuințe proaste, apoi am păstrat tăcerea. Am coborât în fața porții garajului Cotti. I-am lăsat șoferului un bacșiș gras. Făcuse optzeci de kilometri în cincizeci de minute. Numai după aceea mi-am dat seama că nu-mi aminteam nimic despre el. Nu-i știam nici cel puțin culoarea părului. Și despre asta, Dany, ți se pot povesti o sumedenie de lucruri care să mă contrazică. Dar adevărul e că nimeni nu se uită cu atenție la ceilalți. Iată pe ce m-am bazat pentru a-i duce de nas pe cei însărcinați cu ancheta și cred că, cel puțin asupra acestui punct, am avut dreptate. Garajul era slab luminat, tăcut. Un om a venit după mine în cabina cu geamuri. Lui i-am plătit reparația Thunderbird-ului. Mi-a dat o factură și i-am spus că aveam o casă la Villeneuve. A adus pînă sub poartă Thunderbird-ul, care fusese acoperit, proaspăt spălat. M-am instalat la volan și am încercat să înțeleg dintr-o ochire cum putea fi pus acesta în mișcare. Era simplu. Am plecat, fără ca el să fi băgat de seamă, cred, cea mai mică șovăire.

A trebuit să întreb care era drumul spre Villeneuve, pe care nu-l credeam atît de aproape de Avignon. Cînd am deschis poarta domeniului Saint-Jean, era zece și un sfert. Chiar în clipa sosirii, am scos carabina din valiză și am tras trei focuri. Două printr-o fereastră deschisă, iar al treilea într-un zid al camerei principale. Ca să-l zăpăcesc și pe expertul cel mai meticulos, am adunat duliile căzute și le-am aruncat pe jos, pe sub mobile, pe cele de la vila Montmorency. Apoi am pus trei cartușe noi în magazie. Am ascultat cu atenție în toate direcțiile. Dacă ar fi venit cineva, prevăzusem să fug, lăsînd acolo costumul lui Kaub, lucrurile dumitale și Thunderbird-ul. Dar n-a venit nimeni.

Terminasem totul într-un sfert de ceas. Fotografia dumitale mărită, lipită pe o ramă de lemn și în care erai goală, am găsit-o sus, în studioul acela de pornograf. Le-am frunzărit pe toate cele ce se aflau în dosarele de acolo. Le-am scos pe ale dumitale – afară de două, care erau necesare planului meu – precum și pe acelea, stăpînindu-mă să nu urlu, ale Anitei. Ea pozase de bunăvoie, Dany. Le-am rupt și le-am aruncat pe toate într-un sac de hîrtie pe care, după aceea, l-am luat cu mine. Am căutat negativele într-un sertar în care se aflau numerotate, catalogate, iar voi două reduse la starea de mărci poștale. Am găsit astfel și planșe de contact. Am scos fotografia dumitale din ramă, am agățat-o pe un perete în locul alteia, o tînră fată care probabil n-avea nici douăzeci de ani. Înainte de a mă întoarce din nou sus, te-am privit pentru prima oară. Nu voi ști să-ți explic cum, nici de ce, dar am avut deodată impresia că te afli în tabăra noastră, învăluită în aceeași milă pe care o aveam pentru noi trei. Pe chipul din fotografie se zărea o duioșie evidentă pentru aceea care, în aceeași clipă, te trăda, profitînd de faptul că fără ochelari erai pe jumătate oarbă, pentru a satisface viciul de exhibiționist al gunoiului aceluia de om. Era o comunicare subită încărcată de o fatalitate ciudată. Am lăsat fotografia pe perete, fiind foarte conștient ce fel de lichea sînt.

Am pus lucrurile dumitale acolo unde trebuia, am îmbibat cu parfumul dumitale cearșafurile care mai purtau probabil urmele mirosului Anitei. Patul era răvășit. Cureaua de piele se afla pe jos, și n-a fost nevoie s-o ating. Cred că începeam să fiu obosit și că nu mai simțeam decît efortărea nervilor sleiți. Cureaua de piele nu mi-a făcut nicio impresie. Am lăsat casa deschisă, ducînd în mașină sacul de hîrtie, pardesiul dumitale alb și covorul în care l-ai găsit mai tîrziu înfășurat pe Kaub. Apoi cutia de cartușe și carabina. La plecare, am lăsat totul în

ordine în urma mea, ca pentru o anchetă, procedînd ca un robot.

Am condus foarte repede, cu toată atenția la drum, cu farurile luminate în plin, fără să-mi pese de cei cu care mă încrucișam. Pe la unu dimineața, mă aflam la aeroportul Lyon-Bron, cu douăzeci de minute înaintea decolării avionului pe care hotărîsem să-l iau ca să mă întorc. Era ultimul din noaptea aceea. La întoarcere, Anita nu mă aștepta la locul stabilit pentru întîlnire, ci ceva mai înainte, pe marginea șoselei. Purta un taior alb în lumina farurilor. I-am deschis ușa mașinii și am plecat mai departe. Mă aștepta acolo de mai bine de o oră. Îi era frică și frig. Era tot timpul scuturată de fiori. M-am oprit pe un drum printre copaci. I-am explicat ce avea de făcut. I-am dat permisul dumitale de conducere, fularul și pardesiul alb. Apoi i-am făcut pansamentul acela la mîna stîngă. Am smuls foile interioare din biletul de avion pentru Marsilia-Marignane, pe care-l cumpărase ea pe numele dumitale și pe care nu-l folosisese. L-am pus în buzunarul pardesiului, împreună cu factura garajului de la Avignon și plicul cu salariul dublu. Din plic am scos mai întîi costul exact al acelui bilet de avion. Taiorul Anitei era nou și semăna cu al dumitale. Îl cumpărase, fără să-l încerce, într-o prăvălie pe care o mai găsisese deschisă în cartierul Etoile. Mi-a arătat fusta răsucită la talie, ținută în două ace de siguranță. Nu m-am putut împiedica să-i vorbesc de patul răvășit pe care-l văzusem la Kaub. Am întrebato dacă ea făcuse dragoste în cearșafurile acelea mototolite. Aveam o irezistibilă nevoie de amănunte și atît de puțin timp, încît începusem să mă bîlbîi. Ea mi-a pus o mîna pe gură și mi-a jurat că orice s-ar întîmpla, nu va mai fi decît a mea. M-am întors la aeroport. I-am arătat cum trebuie condusă mașina. La despărțire am sărutat-o îndelung.

Mi-a spus din nou că mă iubește.

Viitoarea noastră comunicare urma să se facă prin telefon, la ora patru și jumătate dimineața. La ora aceea ea trebuia să se găsească la Avallon: ne-am uitat pe o hartă a lui Kaub. Am alergat prin aeroport cu sacul meu de hîrtie și am cumpărat un bilet pe numele unui domn Louis Carroll. Din nou o oră de zbor, într-un aparat cu elice care venea din Orientul Mijlociu. Am moțait și m-am înflorat de mai multe ori visînd imaginea corpului dumitale gol, pe un perete alb. La Orly, n-am luat DS-ul, ci un taxi, care m-a depus în fața porții Auteuil, cu puțin înainte de orele trei. Am străbătut aleile vilei de la Montmorency, fără să văd vreo fereastră luminată. Casa lui Kaub era și ea cufundată în întuneric. Intrînd pe ușă, am vorbit tare, ca cineva care se întorcea de la o seară plicticoasă, ca și cum Anita s-ar fi aflat cu mine. M-am dus pînă la ușa camerei în care dormeai și te-am chemat încetișor. Nu dormeai. Sticla de vin nu mai era în odaia cea mare. Am găsit-o în bucătărie, împreună cu tacîmul, pe care din nefericire îl spălaseși. Cu toate acestea, mai rămîneau în casa aceea o mulțime de alte urme ale trecerii dumitale pe acolo și am răsuflat ușurat văzînd, după semnul pe care-l făcusem pe sticlă, că nivelul vinului scăzuse cu conținutul unui pahar. Fără îndoială că doza de somnifer nu era suficientă ca să te doboare pe loc, dar mi-am spus că mai era nevoie de puțină așteptare.

Am așteptat în grădina din fața casei, fiindcă fereastra odăii unde erai dădea în spate. Am fumat, imaginîndu-mi-o pe Anita la volanul Thunderbird-ului, zburînd cu mare viteză în întunericul nopții. Am retrăit în gînd tot ce făcusem de la moartea lui Kaub, căutînd o greșeală, o uitare. Nu, căci îmi făcusem treaba foarte bine. Pe la orele patru am revenit lîngă ușa camerei dumitale și te-am chemat din nou în șoaptă. De data asta n-ai mai răspuns. Am intrat fără zgomot și te-am văzut dormind pe spate, în lumina difuză care venea din

camera mare, cu ochii închiși și chipul rezemat în profil pe pernă. Acum eram sigur că dormeai și trebuia să mă grăbesc să mă întorc în bulevardul Mozart. Nu m-am putut totuși împiedica să fac câțiva pași spre dumneata, în mod nechibzuit, apropiindu-mă atât de mult încât îți auzeam respirația. Era pentru prima dată când te vedeam fără ochelari. Te recunoșteam încă și mai puțin decît după-amiază. Am rămas să te privesc aproape un minut. Atunci s-a întîmplat un lucru care era gata să-mi oprească inima. Ai vorbit în somn aproape tot atât de limpede ca în cursul zilei. Ai spus chiar în ritmul somnului: „Omorîți-mă, vă rog, omorîți-mă”. Am dat înapoi cu pași rari spre ușă, fără să te pierd din ochi. Am plecat și am făcut drumul spre bulevardul Mozart pe jos, cu sacul de hîrtie în mînă.

Revenind la mine, am jucat aceeași comedie ca la Kaub, de data asta pentru servitorii care dormeau în fundul apartamentului. Am vorbit tare unei Anite imagine. Era tocmai momentul când trebuia să mă cheme. Am așteptat în camera noastră, aveam încă multe lucruri de făcut, dar m-am silit să aștept lîngă telefon, ca să întrerup clopoțelul chiar de cînd va începe să sune. Apoi s-a făcut ora cinci, vedeam lumina strecurîndu-se printre jaluzele și auzeam primele zgomote ale străzii. Trebuie să i se fi întîmplat ceva grav Anitei. Pe măsură ce timpul trecea, îmi dădeam seama de nebunia acțiunii noastre. În sfîrșit, clopoțelul era gata să spargă liniștea casei, l-am auzit zornăind în aparat chiar în clipa cînd ridicam receptorul. Era într-adevăr Anita – departe, atât de departe de ceea ce aș fi dorit eu să fie viața noastră, atât de departe de ceea ce-mi închipuisem eu pentru Michèle, pentru noi. Făcea întocmai cum îi spusese eu ca să prevină orice indiscreție. Mi-a spus că se numea Dany Longo. Că se găsea aproape de Avallon, cu mașina și a pronunțat fraza-cod care însemna că totul era în ordine. Ea era următoarea: „Am

un covor în portbagaj, domnule Caravaille”. A mai spus că i-a telefonat lui Bernard Thorr ca să afle numărul nostru. Știu că acest machetist îți este cel mai bun prieten după acea imitație de Gary Cooper care te-a lăsat borțoasă și după aceea a șters-o.

Telefonul odată primit, am ars bucățile de fotografie și negativele aflate în sacul meu de hîrtie. Am aruncat apoi cenușa în gura de gunoi a bucătăriei și am pregătit în grabă trei valize, una pentru Michèle, una pentru Anita și alta pentru mine. Am îngrămadit în ele îmbrăcămintea pe care o socoteam strict necesară. În valiza Anitei am pus bijuteriile și un cec cu suma pe care o am în bancă la Paris. Averea mea se găsește, în cea mai mare parte, depusă în băncile elvețiene, iar semnătura Anitei este tot atît de valabilă ca a mea. Cred că posed atîta, în bani și alte valori, pentru ca, orice s-ar întîmpla, fiica mea să poată trăi toată viața ca o prințesă. Dealtfel, Anita va ști să apere cu îndîrjire tot ceea ce las. În clipa cînd să plec, Maria, servitoarea noastră spaniolă, a ieșit de la ea din cameră într-un halat, înșirînd în păsăreasca ei dacă n-aveam nevoie de ea. I-am spus că am să petrec împreună cu soția week-end-ul în Elveția și am trimis-o să se culce din nou, scuizîndu-mă.

Am luat două valize într-o mîină și pe a treia în cealaltă și m-am întors pe jos la vila Montmorency. Se luminase de-a binelea. Băieți de cafenea spălau cu apă multă bucăți de trotuar. Mi-era foame și sete, dar nu m-am oprit. Din camera dumitale nu se auzea niciun zgomot. Probabil că mai dormeai. Am urcat valizele la etaj și m-am așezat într-un fotoliu să moțai puțin. Mi-era frică să nu adorm dacă mă întindeam în pat. La șapte și jumătate tot nu se auzea nimic de jos. M-am dezbrăcat și m-am spălat pe apucate la chiuvetă. Mi-am luat pe mine o haină de casă din valiză și am coborît. Mi-am făcut cafea în bucătărie și am băut două cești, după ce

ți-am servit și dumitale una. Era ora opt, iar vremea se arăta frumoasă. Chiar dacă avea o întârziere, după planul meu, Anita trebuia să gonească de-acum pe autostrada sudului. Nu putea să facă mai mult de o oră pînă acolo. Eram tare neliniștit, pentru că începusem să simt oboseala și mă gîndeam că ea o simțea probabil și mai mult. M-am dus afară să deschid garajul și poarta, ca ea să n-aibă altceva de făcut decît să intre. Apoi am bătut la ușa dumitale și mi-ai răspuns.

Cînd a sosit Thunderbird-ul era mai mult de nouă și jumătate. Îți reluaseși de mult munca. Am venit la dumneata în cameră ca să-ți îndepărtez atenția de la grădină. Anita a intrat în casă prin spate. M-am întîlnit cu ea la etaj unde ședea pe marginea băii ale cărei robinete curgeau; avea fața trasă, dar mult mai puțin obosită decît m-aș fi așteptat. Își scosese pansamentul și ochelarii negri. Mai mult ca orice, voia să se spele. Îmi spunea: „Să mă curăț de toate astea”. Avea ochii foarte mari și privirea puțin încremenită. Mi-a ținut mîna în ale ei ca să-mi povestească toată alergătura, care durase opt ore. Lăsase urme ale trecerii „dumitale” la Mîcon, Tournus, Chalon-sur-Saône, Avallon și apoi la intrarea pe autostrada sudului, unde a făcut plinul. Singurul eveniment neprevăzut, dar care se potrivea minunat cu planul meu, era o discuție cu un agent motociclist pentru o pană de lumină, la spatele mașinii. Am ajutat-o să se dezbrace și am pus-o să repete totul pe cînd se găsea în baie. La Chalon, a luat pe numele dumitale o cameră pe care a plătit-o înainte. Apoi, după nici o jumătate de oră, a ieșit din hotel fără să fie observată. Evenimentul neprevăzut se petrecuse cu vreo sută de kilometri înainte, după Saulieu. Spunea că, fiind extrem de nervoasă și știind că în portbagaj se afla Winchester-ul, ar fi tras fără nicio șovăire în agent dacă acesta ar fi vrut să caute în mașină. Gîndindu-se acum la asta era zguduită de fiori, iar eu împreună cu ea. Pe Bernard Thorr îl chemase la telefon

dintr-o cârciumă de țară, în timp ce i se repara stopul Thunderbird-ului, apoi m-a chemat pe mine și, la plecare, a lăsat acolo pardesiul dumitale alb. Din toate astea am înțeles că își jucase rolul cât se poate de bine.

Am scos un prosop și rufe curate din valiza ei și i-am șters spatele gol. Într-o cămășuță albă, mi se adresă cerîndu-mi o țigară. Nu mai fumase de mai multe ore. Am coborît. Am profitat de momentul cînd ea îți vorbea ca să strecor înapoi în geantă tot ce-ți luasem. Apoi, am ieșit. În garaj am curățat cît am putut mai bine interiorul Thunderbird-ului. Am dus după aceea la subsol covorul de la Villeneuve, carabina și cutia de cartușe. După care m-am urcat la etaj, m-am ras, mi-am pus o cămașă curată și un costum. Am chemat un taxi cu care m-am dus la agenție. În studioul pustiu am găsit un dosar cu machete vechi făcute pentru Milkaby. M-am dus la contabilitate și am completat cu numele dumitale coloanele unui plic de salariu. Am pus înăuntru suma pentru salariul dublu, adăugînd cei trei sute de franci pe care ți-i făgăduisem pentru munca suplimentară. Am mai dat cîteva telefoane unor confrăți pentru a vorbi despre serata din ajun, de la Chaillot. Înainte de a reveni la vila Montmorency, am cerut să fiu dus pînă în strada Grenelle. Am urcat la etajul dumitale și am lăsat pe ușă, la vedere, biletul pe care-l scriseseși ca să-i anunți pe ceilalți că pleci. Într-o cafenea din Auteuil, unde m-a dus alt taxi, am mîncat un sandviș, am băut alte două cești de cafea neagră și un coniac. Mă simțeam la capătul acestui necaz. Mă și gîndeam că am cîștigat partida.

Era atunci ceva mai mult de ora unsprezece. Anita era gata de plecare, iar dumneata îți terminaseși lucrul. Ți-am dat plicul cu salariul pe care mă gîndeam să ți-l iau înapoi ceva mai tîrziu, cînd vei aduce acasă Thunderbird-ul. Trebuia să izbutesc cu orice preț să te așez la volanul acestei mașini. Chiar dacă planul meu ar fi reușit și mai bine, fără acest lucru,

n-ar fi rezistat la o anchetă. S-a cercetat în primul rînd Thunderbird-ul, cu mijloace pe care nu le cunoșteam, dar pe care le socoteam extrem de eficace. Era la mintea cocoșului că n-ai fi putut să parcurgi cu ea aproape șapte sute de kilometri, fără să lași în ea ceva de-al dumitale, o amprentă, un fir din taiorul alb, un păr. Or, cu toată curățenia mea sumară, aveau să găsească urme ale unei alte femei. Va fi foarte simplu pentru ei să verifice pe cadavrul dumitale că nu purtai nici cel mai mic fir de praf din această mașină. Nu mi-a fost ușor să te conving, Dany. Și cînd ne-am aflat față în față, am șovăit și cred că vreme de o clipă pierdusem orice dorință de a continua. Nu mai știam de unde voi lua curajul de a reveni pe acele locuri, în urma dumitale, să-ți strivesc mîna, să te fac să înghiți un flacon cu digitalină – mai ales să îndur, timp de cîteva minute cîte îți vor trebui pînă să mori – disperarea dumitale, privirea-ți nedumerită. Totuși am continuat. Am luat-o pe Michèle de la bunică-sa, din bulevardul Suchet. Te-am lăsat apoi în Thunderbird, la Orly. Ți-am spus că avionul nostru decolează la prînz, dar, de fapt, îmi mai rămîneau două ore să te urmăresc, să te ucid, să las totul în ordine la Kaub și apoi să mă întîlnesc cu Anita și micuța la restaurantul aerogării.

Ne-am înregistrat bagajele. Pînă atunci, pînă în clipa cînd am părăsit-o în holul plin de lume, Anita nu știa că te voi ucide. Sau, chiar dacă a ajuns singură la această concluzie, se convinsese că eu trebuia să am alte căi și că ea bătea cîmpii. M-a întrebat ce voi face. I-am răspuns că nu te puteam lăsa vie în urma noastră. A scuturat din cap, fără niciun cuvînt, cu micuța noastră în brațe, cu niște ochi din care lacrimile au șiroit dintr-o dată. I-am spus să mă aștepte la restaurant pînă la ora două. Dacă nu voi veni, va trebui să ia în orice caz avionul, împreună cu Michèle. Le voi ajunge din urmă la Geneva. Clătina mereu din cap și eu am plecat. Era tocmai

momentul cînd încercai să pleci cu Thunderbird-ul. Mi-am luat DS-ul din parking și te-am pierdut cîteva clipe din ochi. Apoi ai apărut din nou, la cincizeci de metri în fața mea, oprită într-un alt loc. Te-am privit traversînd pe jos bulevardul în fața aerogării. Pentru prima dată nu înțelegeam ceva, Dany.

Te-am urmărit mergînd pe jos. Mi-era frică să n-o întîlnești prin aeroport pe Anita și pe fetița. Eu le-am văzut la al doilea etaj, dar dumneata erai preocupată de propria-ți persoană. Ai rămas mult timp așezată la o masă din bar. Mă aflu la douăzeci de metri, în spatele unei cabine de fotografii la minut. Mi-am închipuit tot ceea ce mi s-ar putea întîmpla lăsîndu-ți pe mîna mașina aceea, chiar și la un accident care ar putea amesteca poliția. Te știam însă prea mioapă ca să mergi prea repede, precum și că aveai obiceiul de a face întotdeauna, totul, cu multă atenție; eram sigur că ai să aduci înapoi Thunderbird-ul, fără niciun incident, mai sigur de dumneata decît de oricine altcineva. Prevăzusem totul, Dany, totul. Ceea ce nu știam încă și aveam să aflu, înnebunit, e că niciuna din reacțiile dumitale nu putea fi prevăzută. Te mișcai ca un crab sub semnul căruia ești născută.

Acum înțelegi, Dany? Te-ai urcat apoi din nou în Thunderbird, iar eu te urmăream în DS. Ar fi trebuit să te îndrepti spre Paris, dar ai luat-o spre sud. Credeam că te-ai înșelat la o încrucișare a autostrăzii, dar nici vorbă de așa ceva, pentru că te-ai dus înainte. Te priveam printr-o fereastră în restaurantul acela de la Fontainebleau, unde ai luat dejunul. Acum eu eram acela pe care surpriza și furia îl încremeneau. Te-am așteptat să ieși, așezat ceva mai departe, în mașină. Acele ceasornicului meu continuau să alerge. Îmi dădeam seama că nu voi mai putea prinde avionul Swissair și că Anita va trebui să plece singură cu fetița. Căutam cu disperare o idee nouă. Mai speram încă să revii la vila Montmorency după

terminarea dejunului. Nu putea fi vorba decît de o plimbare de cîțiva kilometri pentru plăcerea de a conduce o asemenea mașină. Dar apoi, țin-te bine, a început hoinăreala aceea fără nicio țință, al cărei prizonier eram și care nu se mai termina. Ai intrat în Fontainebleau și te-am văzut cumpărîndu-ți îmbrăcăminte și o valiză. Sudoarea îmi șiroia de-a lungul spinării. Nimic nu mai avea vreun înțeles. Deodată, m-am pomenit că inversaseși de-a binelea rolurile. Toată noaptea aceea n-am ținut seama de dumneata și dirijasem evenimentele, fără să mă preocupe existența dumitale mai mult decît o limbă de pantofi. Și iată că acum, dumneata erai aceea care dețineai taina celor ce aveau să urmeze, care urmăreai un plan fără să ții seama de mine. În tot timpul cît ai mers pe șoseaua care te ducea la Joigny – cu mine în spate, rulînd neîntrerupt la două sute de metri distanță, viteza dumitale devenind viteza mea – am imaginat cele mai delirante ipoteze. Dintre toate, cea mai delirantă era aceea că Anita avusese dreptate în seara din ajun, cînd spunea că nu fuseseși niciun moment păcălită și că știai că te urmăresc. Numai adevărul nu-l presupuneam. Dealtfel, pe măsură ce kilometrii se scurgeau, deveniai mai sigură și trebuia să-mi îndrept toată atenția la conducere, ca să nu te pierd din ochi. Nimeni, niciodată, nu te-a observat cu o atît de totală concentrare plină de uimire, dar continuai să-mi produci întruna surprize. La barul-tutungerie de la Joigny, eram gata să nu văd că te-ai oprit. Mai tîrziu, cînd ai plecat mai departe, mă întrebam înspăimîntat cine era șoferul de camion cu care ai vorbit. Nu știam încă de norocul care nu te va părăsi, Dany, dar ghiceam că această întîlnire, ca, dealtfel, toate celelalte, se vor întoarce împotriva mea. Și apoi, se făcuse aproape sfîrșitul după-amiezii și pe această autostradă, aproape de Auxerre, goneai cu mai mult de o sută șaizeci pe oră și mă lăsaseși iremediabil în urmă. În clipa aceea, mi se păru că felul cum te

deplasai, cumpărăturile de la Fontainebleau, nu puteau însemna decît un singur lucru: nu păstraseşi Thunderbird-ul pentru o simplă plimbare, ci pe toată durata sfîrşitului de săptămîină, şi te duceai drept spre o ţintă necunoscută mie, iar eu trebuia să te opresc cu orice preţ. Şi, în acelaşi timp, ceea ce era şi mai rău, îmi dădeam seama că erai pe cale să refaci, în sens invers, drumul parcurs de Anita. Din nou fusesem gata să nu te mai văd – şi să-mi divulg prezenţa – cînd am străbătut satul acela de la ieşirea de pe autostradă. Vorbeai cu o femeie bătrînă lîngă Thunderbird-ul oprit. Te-am aşteptat mai departe, la o sută de metri, după o staţie de benzină, unde am citit numele comunei: Deux-Soirs-lès-Avallon. Credeam că înnebunesc de-a binelea. Anita îmi spusese că tocmai în acest sat lăsase pardesiul dumitale alb. Erai pe cale, în mod conştient şi cu perseverenţă, să distrugi totul. N-a mai încăput nicio îndoială, apoi, cînd am văzut din nou Thunderbird-ul şi pata de culoare a fularului tău turcoaz. Te-ai oprit la staţia de benzină şi nu putea fi vorba decît de garajul acela unde se oprise şi Anita. Aveam în buzunar factura reparaţiei care purta o ştampilă. Am verificat. Am sfîşiat-o cu furie năîngă, şezînd la volan şi apoi am scos flaconul de digitalină din buzunarul portierei, îndreptîndu-mă spre dumneata în plin soare, prin ierburi şi printre copaci, făcînd un lung ocol ca să ajung în spatele acelei clădiri albe, unde intraseşi. Nişte oameni pălăvrăgeau în faţă, lîngă pompele de benzină. Nu mă mai gîndeam la nimic altceva decît cum să te ajung şi să te dobor fără să mă vezi, fără să produc zgomot. Toaleta aflată ceva mai la o parte, uşa pe care o lăsaseşi deschisă mi-au uşurat sarcina. Te-am văzut deodată, din spate, albă, blondă şi nemişcată, la mai puţin de trei metri de mine. În faţa dumitale se afla o oglindă. M-am dat înapoi spre perete, în afară, cît să-mi opresc respiraţia şi m-am repezit. Te-am apucat, te-am ridicat de la pămînt,

acoperindu-ți obrazul cu palma mea mare, în timp ce ochelarii îți zburau undeva în încăperea strîmtă, totul într-o dezordine care se potrivea cu aceea ce domnea în capul meu. Te-ai agățat cu mîna stîngă de pragul ușii. Am văzut această mînă. Nu cred ca lucrul să fi durat mai mult de o jumătate de secundă, dar jumătatea asta de secundă a fost cea mai lungă din viața mea. Am înțeles, cît se poate de limpede, că-mi distrageam eu însumi propriul meu plan. Femeia care fusese văzută pe șosea era rănită la mînă stîngă. Dumneata nu erai. Te puteam omorî, dar rănită nu erai. Am apucat clanța ușii și am trîntit ușa cu toată puterea. Am simțit ceva ca un strigăt mut, adînc, în propria mea palmă încheștată pe gura dumitale și, deodată, trupul ți s-a lăsat moale în brațele mele. Te-am lăsat să aluneci la pămînt și ai căzut în genunchi, într-un echilibru ciudat, cu fruntea și părul pe podea. Nu știu dacă zgomotul pe care l-am făcut, frica de glasurile care se auzeau de afară sau mîna stîngă care ți se umfla cu o repeziciune uimitoare, sau poate gîndul că dacă te omoram numaidecît, simultaneitatea morții și a umflăturii aceleia nu va scăpa unui medic legist, m-au făcut să fug. Nu mi-am reluat respirația înainte de a mă găsi din nou în mașină.

Aș fi putut să teucid acolo, Dany. Dar aș fi făcut o prostie. Trebuia să te omor lîngă cadavrul lui Kaub. După ce te-aș fi omorît ar fi trebuit să te duc acolo. În stația aceea de benzină nu te puteam ascunde, pur și simplu. Am făcut bine. Se poate să fi regretat de mai multe ori momentul acela, cînd te aveam în puterea mea, dar cred că am procedat bine.

Am așteptat pînă seara, ceva mai departe. Am întors mașina în direcția Parisului. Eram sigur că, după această întîmplare, te vei întoarce la Paris. Mă întrebam dacă m-ai văzut. Mi-era foame, sete și somn. De cîteva ori am coborît din DS ca să mă mai plimb la umbră. Nu cunoșteam încă încăpățînarea care te stăpînea, și nici acest dar uluitor pe

care-l ai de a prinde din nou curaj chiar din adîncul deznădejdlor. Nu ştiam încă ce avantaj îţi dădeau toate astea.

Ai plecat din nou, dar tot într-o direcţie neaşteptată. Era noapte. Am întors maşina; mergeai încet şi îmi impuneai din nou ritmul dumat. Luminile din spate ale Thunderbird-ului mă orbeau. Te-am pierdut la Seaulieu, unde ai virat brusc într-o stradă, ieşind de pe şosea. Am traversat de mai multe ori oraşul, căutîndu-te. Dar în zadar. Am continuat spre sud, după ce m-am oprit să fac plinul, să beau un pahar de vin şi să-mi cumpăr un sandviş. Kilometrii zburau pe sub roţile maşinii, eram singur, cu un sentiment de om părăsit, aşa cum nu mai simţisem niciodată.

Thunderbird-ul era oprit pe chelul Saônei, la Chalon. Am oprit cincizeci de metri mai departe, lîngă acelaşi trotuar. Cred că rîdeam. Am mers cu paşi mari, în întuneric, îndreptîndu-mă spre maşina care acum era acoperită. Farurile ei s-au aprins pe neaşteptate. Am văzut că erai cu un bărbat. Apoi aţi plecat în grabă. M-am întors alergînd spre volanul DS-ului. Mi-am spus că făceai toate aceste lucruri de neînţeles din pur sadism, că erai hotărîtă să mă înfrîngi înainte de a mă curăţa. Te-am ajuns din urmă totuşi, te-am văzut cu mîna stîngă bandajată, intrînd în hotelul „Renaşterea”, împreună cu băiatul acela în pulover cenuşiu. M-aş fi dus în orice caz acolo, fiindcă Anita îmi dăduse numele hotelului unde închiriasse o cameră pentru timpul nopţii. Era acum limpede că-mi distrugeai punct cu punct planul. Te-am aşteptat să ieşi din hotel şi să ajungi afară din Chalon, cu tipul acela, care-ţi plăcea numai pentru că reprezenta însuşi simbolul a ceea ce putea să-mi facă mie rău. Nici nu-ţi poţi închipui cît eram de ostenit, Dany.

Am rămas multă vreme în grădina celui-alt hotel, unde te aflai cu el, la o masă, într-o sufragerie pustie. V-am privit, ca şi în timpul dejunului, printr-o fereastră. Purta un pantalon

de culoarea fularului, era aceeași pată turcoaz care mă atrăsese spre dumneata în cursul zilei. Cred că în acel moment judecam ca și cum ai fi fost într-adevăr metresa lui Kaub și că eram pe cale să cumpăr vîntul pe care voisem să-l vînd celorlalți. Am așteptat o mulțime de timp, te-am văzut urcîndu-te la dumneata, dăruită cu totul ticălosului aceluia și o diră de lumină apărînd la o fereastră, în spatele unor perdele grele, trase peste noaptea ce vă aparținea vouă, amîndurora.

Am luat din nou drumul Parisului. Furia m-a ținut treaz cîteva ore. Mergeam din nou cu toate farurile aprinse, fără să-mi pese de ceilalți. Trei sute patruzeci de kilometri. Voi ajunge la Paris înainte de cinci dimineța. Da, am să izbutesc. Voi lua cadavrul lui Kaub, învelit într-un covor, și carabina. Voi distruge fotografia Anitei, pe care am uitat-o pe peretele camerei, și nu voi mai dormi. Voi fi tare, mai tare decît osteneala și părerea mea de rău. Voi reveni la Chalon în faptul zilei, voi străbate kilometrii așa cum o fac și acum și voi ajunge în acea grădină de hotel înainte ca dumneata să te fi urcat în Thunderbird. Poate că pe la zece dimineța. Trebuia să fiu înapoi la ora zece. Năucită de destrăbălarea la care te-ai dedat în spatele perdelelor, vei dormi cel puțin pînă atunci, fără să bănuiești că împiedicatul acela greoi a făcut atîta drum. Am să găsesc eu mijlocul să mut, chiar la lumina zilei, cadavrul lui Kaub și carabina în portbagajul Thunderbird-ului. Apoi, aveam să te omor oriunde, cu flaconul de digitalină între dinți și cu inima dumitale încremenită în mîna mea, ca aceea a unei păsări. Cînd eram mic am văzut cum niște copii au omorît o pasăre. Am strigat la ei și i-am bătut pe toți. La treisprezece ani eram mai înalt decît un adult și atît de gras că mă porecleau cu tot felul de nume care mă scoteau din sărite. În schimb, îi băteam pe toți. Ei își băteau joc de părinții mei pentru că erau săraci. Dar eu îi cotonogeam. Tare aș vrea să dau timpul înapoi. Aș vrea, nu știu prea bine ce, dar josniciile

să nu mai existe, totul să fie curat și calm și nemișcat. Nu mai pot, Dany.

Am întârziat în drumul spre Paris. Factorul timp era împotriva mea. Și, în plus, nu mai aveam cheile de la vila Montmorency. A trebuit să deșurubez o broască de la ușa din spate și s-o înșurubez apoi la loc. Am dus corpul lui Kaub, înfășurat în covor, pînă la portbagajul DS-ului. Cu mare greutate l-am vîrît înăuntru. Apoi a trebuit să mă întorc din nou să iau carabina. Și după aceea, încă o dată, ca să ard portretul Anitei, să controlez peste tot dacă n-au rămas urme ale trecerii noastre pe acolo. Am privit patul în care ai dormit. M-am întins în el, pe burtă, jurînd că mă voi odihni numai cîteva minute. Am adormit. Nu știu ce forță m-a deșteptat după o jumătate de oră. Aș fi putut dormi așa toată ziua. M-am stropit cu apă pe obraz și am plecat din nou.

După Fontainebleau a trebuit să mă opresc pe marginea șoselei. Să fi fost în jur de opt. Ploua. Mașini treceau pe lîngă mine, spintecînd aerul cu mare viteză și scuturînd DS-ul. Am adormit din nou cu capul rezemat pe brațe, la volan. N-am dormit decît un sfert de oră, poate nici atît. Mi-era necaz pe mine și aveam senzația că îndeapărtam de mine viața Michèlei, ori de cîte ori închideam ochii. M-am mai oprit aproape de Chagny, într-un local de pe șosea, ca să beau o cafea. Tresăream de fiecare dată cînd un client trecea afară, pe lîngă portbagajul mașinii.

Dispăraseși, Dany. Era trecut de prînz cînd am ajuns în fața grădinii hotelului aceluia, la Chalon. Nu știam în ce direcție ai plecat și nici cu cît mi-ai luat-o înainte. Nu puteam risca să întreb. Am continuat spre sud. La Valence pierdusem orice speranță de a te mai regăsi. Am telefonat la Geneva, Anita plîngea și vorbea cu o voce blîndă; și ea pierduse orice nădejde. I-am spus: „A reținut mașina, se îndreaptă spre sud, dar am fotografia cu mine și nimic nu-i încă pierdut”. Anita

repetă mereu în aparat: „Cine, cine e cu tine?” I-am cerut să mă aștepte și să mă iubească. I-am spus că-i voi telefona seara. Am continuat să merg înainte, iar capul îmi vîjîia din cauza soarelui.

Te-am regăsit la Salon. Cineva făcea plinul Thunderbird-ului la o stație de benzină. Mașina era descoperită. Ceva mai târziu ai ieșit dintr-o cafenea, înlănțuită de tipul acela din ajun. N-am simțit nici cel puțin o ușurare. N-aveam decît un singur gînd: să mă scap de cadavrul lui Kaub și de carabină, mutîndu-le în portbagajul mașinii voastre. Am reușit s-o fac jumătate de oră mai târziu, pe șoseaua aceea pustie, aproape de Marsilia, pe care te-ai oprit ca să continui giugiulelile. V-am văzut dispărînd pe amîndoi printre arborii unei coline. Fără să mai stau pe gînduri, am apropiat DS-ul de Thunderbird, am deschis portbagajul dumatăle și al meu, în plină lumină a zilei. Îmi scosesem haina cu multă vreme înainte, iar cămașa mi-era leoarcă de sudoare. Capul mi se părea că va face explozie. După terminarea mutării, am plecat ascultînd cîntecele privighetorilor, pînă la o cotitură după care puteam să-mi ascund mașina. M-am întors. Îmi spuneam că, după partida voastră în aer liber, o să continuați pe șoseaua națională spre Marsilia. Am coborît din DS și am așteptat pe marginea șoselei. M-am gîndit, la un moment dat, să mă reped la voi, să vă ucid pe amîndoi, oricum, fie și cu lovituri de pumn, ca să-i las pe anchetatori în cea mai mare încurcătură. Apoi, mi-am spus că, în felul acesta, vor începe să caute pe făptaș și vor da peste mine.

L-am văzut pe tip urcîndu-se singur în Thunderbird, întorcînd și el și aruncîndu-ți valiza deschisă pe marginea șoselei. În felul acesta te-am pierdut din nou. Aveam în față mașina aceea care se îndepărta cu încărcătura ei explozivă și, pe de altă parte, pe dumneata. Nu știam ce era mai important, să mă țin după el sau după dumneata. Mă gîndeam

că ești pe jos și că te voi putea prinde mai ușor decât Thunderbird-ul. L-am urmărit, deci, pe băiatul acela, pe șoseaua națională, pînă la autostrada care duce spre Marsilia. Acolo am înțeles că el mergea mult mai repede decât DS-ul, că lua un avans regulat, necruțător. M-am încapățînat totuși. Mi-am dat seama că furase mașina. La intrarea în oraș, a dispărut. În punctul acela se află o piațetă pe care am ocolit-o de mai multe ori, la întîmplare, riscînd să atrag atenția unui agent care conducea circulația valului de mașini ce se scurgea dinspre autostradă. Am luat-o înapoi, pe aceeași autostradă. Oboseala îmi paraliza gîndirea, voința și nu mai acționam decât alandala, absurd. Mă gîndeam: „Și ea trebuie să fie în aceeași stare ca mine, am s-o găsesc, desigur, descumpănită, în același loc. O voi uide și ducă-se dracului, orice s-ar întîmpla după aceea, cu ticălosul acela și cu Thunderbird-ul”. Dar toate socotelile le făceam fără să te cunosc cu adevărat, Dany. N-am mai găsit pe colina aceea decât mesajul lăsat de tine, cele cîteva cuvinte scrise cu mîna stîngă: „Astă-seară, la ora zece, în fața numărului 10, Canebière”. Îmi rămînea cel puțin speranța că am să te regăsesc. Am rupt hîrtia și m-am întors la Marsilia, rulînd încet, cu gîndurile toate la dumneata. Cred că începusem să ghicesc sensul purtării aceleia inexplicabile, dar totul era încă confuz, simțeam nevoia să dorm înainte de a scoate adevărul la iveală. Am luat o cameră într-un hotel, aproape de gara Saint-Charles. Și am căzut, îmbrăcat cum eram, într-un somn disperat.

Am fost trezit, așa cum cerusem, puțin după ora nouă seara. Am cerut să mi se aducă ceva de băut și de mîncat, apoi am făcut o baie. Barba îmi înnegrise obrazul, cămașa era jengoasă, dar cel puțin mă odihnisem și-mi limpezisem gîndurile. Mi-am spus, în sfîrșit, că nu știai nimic de crimă și nici de urmărirea mea, că ai reținut Thunderbird-ul dintr-o toană și asta era tot. Actele mașinii erau pe numele unei

societăți a lui Kaub, I.C.P., un fel de întreprindere imobiliară – construcții – antrepriză de clădiri. Probabil că nici nu băgaseși de seamă. Ai nimerit, nu știu de ce, într-unul sau două jaloane lăsate de Anita în noaptea precedentă, dar cu siguranță că n-ai înțeles nimic despre agresiunea din lavaboul stației de benzină sau despre strivirea mâinii dumitale stîngi și că, ceea ce te preocupa cu siguranță în acel moment, era numai recuperarea mașinii. Poate că aveai vreun mijloc necunoscut de mine de a-l regăsi pe hoțoman. Aceasta ar fi explicația, în afară de curajul dumitale, pentru faptul că ai reacționat atît de repede pe colină.

Am telefonat Anitei, din cabina hotelului. Ea se afla la capătul puterilor. Spunea răspicat, prin telefonul pe care orice standardistă putea să-l asculte, că era mai bine să mărturisim crima și să ne predăm poliției. Am căutat să-i dau curaj pe cît mi-a fost cu putință. I-am spus că aveam o soluție și că totul se va aranja. Auzeam prin aparat glasul Michèlei, care întreba: „E tăticuțul? E tata?” I-am promis Anitei că voi veni la Geneva a doua zi.”

La ora zece mă aflu în fața numărului 10 de pe bulevardul Canebière. O jumătate de oră mai tîrziu, te-am urmărit pe dumneata și pe peștișorul acela, străduindu-mă să ghicesc de departe ce se învîrtea în capetele voastre. N-am înțeles decît un singur lucru și anume că, atît unul cît și celălalt, știați că aveți un cadavru în portbagajul Thunderbird-ului. Mă așteptam să te găsesc singură, pe jos, sau să nu te găsesc deloc, pentru că el nu avea de unde să cunoască mesajul de pe colină. Eram înmărmurit și pentru că îl vedeam din nou înlănțuindu-te, pe cînd vă întorceați spre Canebière. Lăsasem DS-ul atunci într-o stradă și a trebuit să vă părăsesc ca să mă duc să-l iau, tocmai, cînd v-am văzut în fața Thunderbird-ului. Și desigur că v-am pierdut în mod definitiv.

M-am învîrtit la împlinire prin oraș, fără să păstrez cel puțin speranța să vă întîlnesc din nou, nu. Uite așa! Mă gîndeam la dumneata că ești înspăimîntată, cu mîna bandajată, în rochia aceea de muselin alb, cu haina băiatului pe umeri. Mai tîrziu m-am gîndit că nu puteai anunța poliția de descoperirea cadavrului, pentru faptul că mașina nu-ți aparținea și o reținuseși fără știința mea. Puțin cîte puțin începeam să intru în pielea dumitale. Mi-am spus că, în seara aceea sau a doua zi, vei telefona la Geneva ca să ne ceri ajutor. O altă soluție ar fi fost să încerci să te scapi de cadavru, fără să vrei să afli cine l-a pus acolo. În orice caz, capcana pe care ți-am întins-o avea să se închidă. I-am pus lui Kaub, într-unul din buzunarele halatului, mesajul telefonat de la Orly. Hîrtia aceasta urma să-i atragă pe judecători spre dumneata. Anita și cu mine n-aveam decît să negăm că te-am fi văzut vineri. Vom părea de bună-credință, întrucît nici locuința de la vila Montmorency, nici Thunderbird-ul nu erau ale noastre.

Am dormit în camera de la hotel pînă aproape de amiază. Am cerut să mi se aducă o mașină de ras electrică și ziarele locale. Bărbierindu-mă, am verificat dacă în ziare n-a apărut nimic despre uciderea lui Kaub. N-am dat de știrea că un cadavru – neidentificat – ar fi fost descoperit în regiune. Am telefonat Anitei. I-am spus că voi aștepta acolo pînă seara, pentru că exista o șansă ca dumneata s-o chemi. I-am mai spus că, orice s-ar întîmpla, noi nu știm nimic de treaba asta și că trebuia să facă față. I-am lăsat numărul hotelului meu, ca să mă poată anunța. Riscam mult cu telefonul acela, dar nu vedeam cum aș fi putut proceda altfel. După ce am prînzit, am rătăcit prin Marsilia. Am cumpărat cămașa asta, pe care am păstrat-o pe mine și am aruncat punga care o conținea pe cealaltă într-o gură de canal. În clipa cînd mă ridicam, mi-am zărit imaginea într-o oglindă mare, de vitrină. Eram chiar eu, chiar Michel Caravaille, un agent de publicitate bogat,

patronul unei proaspete agenții înfloritoare, soț și părinte fără de prihană, om de societate pentru cei din jur, în sfârșit, Dany, omul pe care-l vezi dar pe care nu-l mai recunoști și care nu se mai recunoaște nici el singur. La urma urmei, cine ce este?

Anita mi-a telefonat pe la opt. O chemaseși la Geneva și ea era înnebunită. Plîngea și repeta întruna: „Te implor, nu-i face niciun rău. Ea crede cu adevărat că l-a ucis pe Kaub, înțelegi? Nu vreau să se întîmple fapta asta groaznică. Trebuie să-i spui, să-i explici”. Nu știi unde au tîrît-o spaima și gîndurile în aceste două zile și două nopți, fără mine. Nu știi, Dany. Auzeam strigătele Michèlei, care se speria desigur văzînd-o pe maică-sa în asemenea stare. Am făgăduit și iar am făgăduit că n-am să mă ating de dumneata. Ea nu mă credea și mi-a spus: „Vreau ca Dany să mă cheme din nou și să-mi spună că totul e în ordine. Îți jur, Michel, că dacă duci la capăt intenția ta, am să mă omor și eu, am să mă omor, mă auzi? Îți jur că am s-o fac!” Am promis tot ce voia. Numai să tacă, să pot cîștiga cîteva ore.

Am condus în întunericul ce se lăsa, ca un nebun, pînă am ajuns aici. Urcam drumul spre Abbaye, tocmai cînd dumneata îl coborai. Te-am urmărit pînă la berăria aceea din fața gării din Avignon. L-am văzut pe șoferul de camion, pardesiul dumitale alb, a cărui prezență era pentru mine un fenomen de curată magie. Nu înțelegeam nici acum pe ce căi întortocheate și prin ce încăpăținare ajunseseși pînă acolo. Dar ce importanță are? Te priveam scotocind prin buzunarele pardesiului, scoțînd plicul de salarii, în timp ce celălalt pe care trebuia să ți-l iau înapoi după ce te-aș fi ucis și pe care, deci, nu-l putusem lua înapoi, se afla, desigur, în geanta dumitale. Am intrat pînă în sală și puteam ghici acum din nou tic-tac-ul acela din spatele ochelarilor dumitale. Erai frumoasă, Dany, pe cînd sărutai obrazul prietenului dumitale, în timp ce, în mod fulgerător, îți devenise de o certă limpezime tot ce ți se

întîmplase pînă atunci, numai pentru că nu puteau exista pentru un singur salariu două plicuri pe numele dumitale. Erăi frumoasă, da, dar deveneai din nou pentru mine cea mai periculoasă ființă. Instinctiv m-am aruncat înapoi din cîmpul dumitale vizual.

Te-am pîndit în timp ce-l însoțeai la gară pe șoferul de camion, dar nu te-am urmărit. Exista pentru mine un risc și pentru dumneata o șansă, de a pleca cu trenul împreună cu el, părăsind Thunderbird-ul în fața berăriei. Îți acordam această șansă. Am întredeschis portbagajul mașinii și mi-am dat seama că trupul lui Kaub nu se mai găsea acolo. M-am întors la mașina mea, de cealaltă parte a fortificațiilor. Mai tîrziu, te-am văzut din depărtare ieșind din gară și căutîndu-mă din ochi. Te-am privit trecînd apoi în Thunderbird-ul acela. Atunci am pus, la rîndul meu, din nou mîna pe volan. Cînd am fost sigur că te întorci la Villeneuve, am gonit prin alte străzi, ca să ajung aici înaintea dumitale.

Te-am așteptat în întuneric mai mult decît socotisem. Winchester-ul, pe care-l lăsaseși pe canapea, era acum în mîna mea. Ai intrat și ai aprins lampa din vestibul. Am făcut probabil o mișcare prea bruscă, pentru că ai rămas locului. Eu îți vedeam silueta în lumină, dar dumneata nu mă vedeai. Trebuia însă să mă apropii, ca să trag focul acela de carabină de la o distanță destul de mică, încît să se poată crede într-o sinucidere. Am mai făcut un pas. Îmi închipuiam în același timp care îți va fi mișcarea de apărare. Eram sigur că ai să te îndrepti spre canapea și că o să cauți să apuci arma care nu se mai găsea acolo, înaintam așa încît să-ți tai drumul. Dar pînă la capăt, Dany, n-am putut prevedea niciuna din reacțiile dumitale. În clipa cînd să te ajung din urmă, am înțeles prea tîrziu că nu te îndreptai spre canapea, ci drept spre lampa aprinsă din vestibul și, deodată, totul s-a cufundat în întuneric. Am auzit pocnitura becului, niște pași, am bîjbîit

căutînd zadarnic, pe pipăite, un comutator. Apoi am auzit un zgomot a cărui natură n-am putut s-o stabilesc. Pe urmă, glasul dumitale, tot atît de limpede și precis ca totdeauna: „Nu mișcați, domnule Caravaille. Am pus la poștă o scrisoare care conține cele două plicuri de salarii, dînd și unele explicații în cîteva cuvinte. Mi-am adresat-o mie, dar dacă mor va fi deschisă. N-am adresat-o nimănui altcuiva, pentru că Anita e prietena mea, pe care o iubesc și pe care vreau s-o ajut. Și nu vă mai osteniți să aprindeți o lampă în baraca asta, pentru că am smuls siguranțele”. Am uitat vreun cuvînt, Dany? Ba da. Mi-ai cerut să las deoparte pușca, pentru că ți-era frică să nu fii pusă în situația de a mă obliga să fac acest lucru. Nici nu m-am mai întrebat cum ai fi putut s-o faci. Puteam să fiu sigur că ai mai găsit încă o idee năstrușnică pentru acest lucru. Winchester-ul l-am lăsat jos, dar pentru un alt cuvînt pe care-l rostiseși printre celelalte. Am venit și m-am așezat atunci pe canapeaua de unde mai tîrziu, obișnuit cu întunericul, în timp ce-ți vorbeam, te-am văzut tulbure, dar luminoasă, așezîndu-te pe brațul unui fotoliu din fața mea.

M-ai ascultat fără să mă întrerupi, Dany. Aș vrea să-mi spui unde se află cadavrul lui Kaub, apoi să-ți strîngi lucrurile și să te întorci acasă. Aș vrea ca în fața altora să te porți așa ca și cum nimic nu te-ar fi privit din toată povestea asta. Aș vrea să taci și să distrugi cele două plicuri. Eu am să aleg soluția cea mai puțin rea. Voi pune totul în ordine și mă voi duce să mă predau poliției. Voi lua totul asupra mea, voi plăti acest omor cu mult mai ieftin decît Anita, cred că mă-nțelegi. Voi fi soțul batjocorit care-și distruge viața într-un moment de disperare, descoperind nenorocirea de care era lovit. Voi fi trăit un sfîrșit de săptămînă îngrozitor, dar voi fi mărturisit totul din propria mea voință. Voi angaja cei mai buni avocați, voi pune, de data asta, toate la cale în favoarea mea, pentru ca

povestea ce le-o voi înșira să fie crezută. Mă poți crede că voi fi foarte abil și că nu-mi pierd speranța să le smulg chiar și o suspendare a pedepsei.

Asta-i tot. Am încercat, Dany, să-ți redau cea mai sinceră imagine despre mine. Aș dori, chiar dacă-i urâtă, ca din ea să se poată desprinde ideea că răul și binele nu sînt decît fața și reversul aceleiași fascinații. Te-am privit mult în acest timp. De fapt, tot nu știu încă cine ești. Dar trebuie să mă înțelegi, pentru că ai ajuns să crezi, la un moment dat, că tu ai făcut tot ceea ce făcuse Anita. Aș vrea să-mi înapoiezi siguranța, lămpile să se aprindă iar „în baracă”, să telefonezi la Geneva pentru a-i spune Anitei că totul e în ordine, să mă aștepte și că voi face totul să nu mă întorc tîrziu. Iată, Dany. Aprinde luminile, îți mulțumesc pentru acest sfîrșit de săptămînă. Acum am terminat.

TÎNĂRA CU PANSAMENT LA MÎNA STÎNGĂ OCUPA CAMERA 18 de la hotelul Noailles. A cerut cafea și ziare. A citit dintr-un cap la altul, în fiecare cotidian din Marsilia, articolul care vorbea despre un agent de publicitate cunoscut, care a ucis pe amantul soției sale și apoi s-a predat, în timpul nopții, poliției din Avignon. Pe la mijlocul dimineții, s-a dus într-un taxi la cheiul Joliette și a așteptat în fața grilajului pe un călător cu destinația Cairo, l-a apucat de un braț, i-a spus că este ea destul de gîscă, dar nimic nu trebuie exagerat. Își luă de la el înapoi banii și apoi își luă rămas bun. Se urcă după aceea în autocarul de Cassis, acolo își luă valiza de la hotelul Bella Vista, plăti camera și se folosi de ocazie pentru a înnoi în piscina hotelului un costum de baie din două piese, cu un nasture galben. Înainte de a se îmbrăca, luă dejunul pe terasă, cu picioarele expuse la soare, privind îndelung marea prin ochelarii negri. La începutul după-amiezii, așteptînd

autobuzul de Marsilia, ea întâlnește în port un băiețel pe care-l cunoștea și pe care tatăl său îl ținea de mână; îl îmbrățișă și-l strigă pe nume, Titu. La patru ani, băieții au și mai puțină memorie ca mai târziu. Căci Titu nici n-o recunoscuse. Ea nu se putu totuși împiedica să-l urmărească vreo douăzeci de metri, de-a lungul unei străzi. Îi plăcea să-l urmărească, dar o femeie bătrână, care n-o părăsea niciodată, îi spuse: „Sărmana mea neroadă, nu vezi cum suferi, dar trebuie să ții capul sus”. Atunci ea se opri, își scoase din geantă o șapcă cu pătrate roșii, și-o puse pe cap, potrivind-o puțin spre spate pe părul ei bălai, și se întoarse în port cu pași liniștiți, cu valiza într-o mână. Două ore mai târziu, luă pentru prima dată în viață un avion la Marsilia-Marignane. Îi fu frică în tot timpul zborului. Și la Paris strălucea soarele. Străzile erau împodobite cu drapele. Se întoarse la ea acasă, unde telefonă numaidecât unui grafician prieten ca să-i ceară să-și țină gura, orice ar citi în ziare. Apoi, se făcu frumoasă și chemă un număr de telefon însemnat înăuntrul șepcii. Cinci luni mai târziu, se mărita la Marsilia, nu cum ar fi putut oricine prevedea, cu un șofer de camion șterpelitor de violete – el i-a fost cavaler de onoare și i-a rămas ca un frate – ci cu cel mai bun prieten al acestuia. Ființa cea mai minunată, mai frumoasă, mai inteligentă, mai amuzantă, mai adorabilă, mai irezistibilă, pe care o întâlnise vreodată, un boboc în dragoste, care conducea un Berliet pe șosele și voia să devină miliardar, pentru că găsea că așa o va duce mai bine, și care se numea Baptistin Laventure. Deveni astfel Dany Laventure, în felul acesta, pe zestrea ei de fată, brodată cu speranțe și ochi miopi la orfelinat, n-a mai avut nevoie să-și schimbe nici inițialele.

SFÎRȘIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

